

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

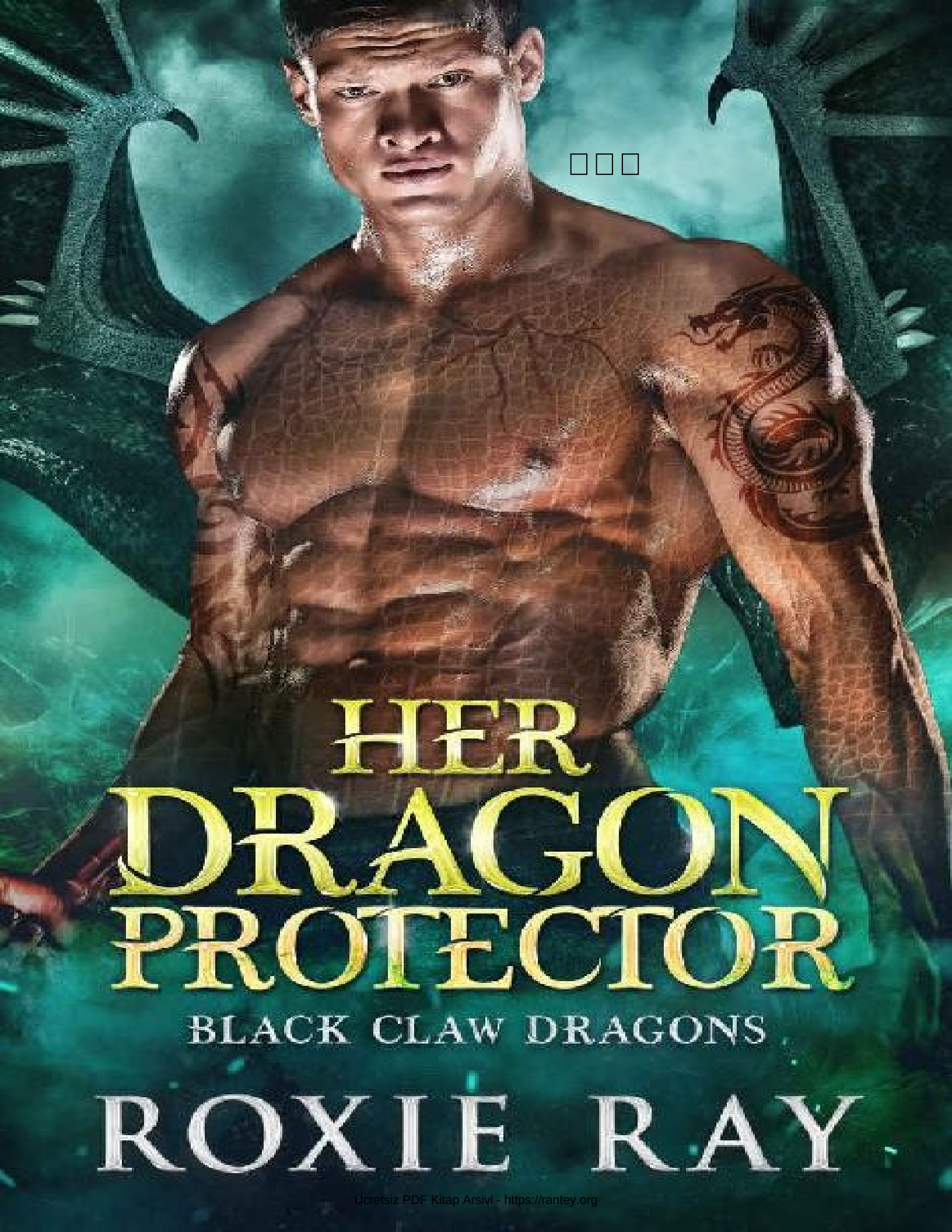
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□ □ □

HER DRAGON PROTECTOR

BLACK CLAW DRAGONS

ROXIE RAY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

© 2023

ONUN EJDERHA KORUYUCUSU

KARA PENÇELİ EJDERHALAR: 2. KİTAP

ROXİE RAY

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Axel
2. Charlotte
3. Axel
4. Charlotte
5. Axel
6. Charlotte
7. Axel
8. Charlotte
9. Axel
10. Charlotte
11. Axel
12. Charlotte
13. Axel
14. Charlotte
15. Axel
16. Charlotte
17. Axel
18. Charlotte
19. Axel
20. Charlotte
21. Axel
22. Charlotte
23. Axel

Ejderha Sevgilisi

Ücretsiz Bonus

Bölümler! Yazar

sayfama katılın!

Ejderha Koruyucusu

PROLOG

CHARLOTTE

Ben mutfakta dans ederken, biftek dökme demir tavada cızırdadı. Logan her an eve gelebilir ve bizim altı aylık yıldönümümüzü tamamen unutmuştu. Altı ay bazı insanlara çok uzun bir süre gibi gelmeyebilir, ama benim kısa ve değişken ilişkilerim vardı. Altı aya ulaştığımız için gurur duyuyordum.

Biftek, patates, brokoli ve peynir. En sevdiği şeyler. Yemek neredeyse hazırды ve o her an kapıdan girebilirdi.

Gün çabuk geçmişti. Erken kalkıp, akşam yemeği için malzeme almadan önce dairemizi baştan aşağı temizledim. Sadece bir aydır birlikte yaşıyorduk, ama üç gün izinliydim, bu yüzden temizlik için biraz daha fazla çaba sarf ettim. Sonunda bir rutine yerleşecektik.

Telefonumdan, temizlik ve yemek yaparken dans etmeyi sevdiğim doksanların pop müzikleri çınılıyordu. Mutfak masasını silerken, kalçalarımı sallıyordum. Logan geldiğinde, önce yemek yiyecektik, sonra tatlı. Ya da belki önce tatlı. Masada, eğer şanslıysam.

Logan ve ben her konuda inanılmaz derecede tutkuluydık. Çok tartışırdık, ama çok da barışırdık. İkimiz de o kadar inatçıydık ki bazen çatışırdık, ama bu bizim için işe yarıyordu. Sonunda bana ayak uydurabilecek bir erkek bulmuştum.

Mırıldanarak tabakları çıkardım, biftekleri çevirdim ve fırındaki patateslere göz attım. Brokoli konusunda hile yaptım, mikrodalgada buharda pişirdim ve kavanozda satılan peynir sosu kullandım.

Kimin umurunda? Çok lezzetliydi.

Ön kapının çarpma sesi beni irkitti. Mumları yaktım ve elbiseyi temiz tutmak için giydiğim eski önlüğü çıkardım.

Logan mutfağa girdiğinde "Hoş geldin" diye bağırdım.

Bir şeylerin ters gittiğini anlamam uzun sürmedi.

"Bunlar da ne böyle?" Takım elbisesi yarısı dışarı çıkmıştı ve normalde kusursuz olan saçları dağınıktı.

"Akşam yemeği hazırladım," dedim kaşlarımı kaldırarak. "İyi misin?"

Logan elini masaya vurdu. "Hayır!" Bağırdığında, nefesi masanın üzerinden bana doğru esip, yüzüme votka gibi çarptı. İçki içmişti.

Kahretsin. Bana, öfkeli bir sarhoş olduğu için nadiren içtiğini söylemişti. Benim için sorun değildi. Ara sıra bir kadeh şarap içmeyi severdim, ama doğru erkek için çoğu şeyden vazgeçebilirdim.

"Bugün altı aydır birlikteyiz." Sesimi neşeli tutmaya çalıştım. "Güzel biftekler aldım, şimdi pişmiş olmalılar."

Daha fazla öfke uyandıracak hiçbir şey yapmak istemedim. İş yerinde böyle bir tepki yaratacak bir şey olmuş olmalıydı. "Patatesinin üzerine frenk soğanı ister misin? Hemen kesebilirim."

"Bugün ne halt yedin sen?" Bu bir soru değildi, bir suçlamaydı.

Biftekleri bir tabağa koyup dinlenmeye bıraktım ve ocağı kapattım. "Neden?"

Logan'ın yüzü karardı. "Çünkü bilmek istiyorum. Söyle bana."

"Tamam, temizlik yaptım, yemek aldım, eve geldim ve yemek pişirdim."

Patatesleri çıkarmak için tutacağı aldım. "Oh, ve kendimi şımartmak için uzun bir banyo yaptım, böylece *senin* için güzel olabilecektim."

Onu bu kadar kızdıran şeyin üstüne bir de daha fazla kızdırmak istemedim, ama lanet olsun, bunun için izin günümde çok çalıştım ve o bir fırtına bulutu gibi içeri girdi.

"Seth'le karşılaştın mı?" Mutfak sandalyesini çekip oturdu.

"Patronun mu? Evet, karşılaştım. Unutmuşum." Benimle aynı anda marketteymiş. "Merhaba dedi, ben de merhaba dedim. Neden sordun?"

"Böyle mi giyinmiştin?" Sıkı ve siyah olan, vücudumun hatlarını doğru yerlerde gösteren elbisemi işaret etti.

Kendime baktım ve neden bunun önemli olduğunu anlamadan kafamı salladım. Market'te nasıl giyindiğimi sorarak sınırı aşıyordu ve onu kızdırmamak için gösterdiğim ihtiyat, öfkeye dönüşüyordu. "Hayır. Kot pantolon ve tişört giymiştim. Bunun ne alakası var?"

Mutfak sandalyesinden o kadar hızlı kalktı ki, beni korkuttu. "Neden bu kadar sürtüksün?"

Kaşlarım kafamın üstünden uçup gidecek gibiydi. Ellerimi belime koydum ve ona öfkeyle baktım. "Ne diyorsun sen lan?"

"Kadınlarımın mütevazı giyinmesini sevdiğimi söylemiştim!" diye bağırdı.

Ben de bağırmayı çok iyi bilirdim. "Ben de mütevazı giyiniyorum, ama bunu senin istediğin için değil, kendim için yapıyorum. Şık görünmeyi seviyorum."

"Yalancı sürtük." Ağzından küçük bir tükürük parçası sıçradı.

O sınırı aşmadı. Onu ateşe verdi ve üzerine bastı. "İşe geri döndü ve bana ne kadar seksi görüldüğünü söyledi. Onun için gösteriş yapıyordun, değil mi? Bir avantaj elde etmek için? Patronu siktir et, belki onunla birlikte olabilirsin?"

"Sen kafayı yemişsin. Birisi beni seksi buluyorsa ben ne yapabilirim?" Fırını kapattım ve tutacağı yere attım. "Umarım akşam yemeğinde boğulursun." Odadan çıkmak için döndüm. Kendimi banyoya kilitleyip o sakinleşene kadar kitap okumamın zamanı gelmişti.

Daha önce hiç bu kadar ileri gitmemişti, bu kadar sinirlenmemişti. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Onun yanından geçmeye çalıştığımda, kolumu yakaladı ve beni kendine doğru çekti. Kalçam masaya acı bir şekilde çarptı ve tabaklar tıkırdadı. "Hey!" Kolumu onun elinden çekmeye çalıştım ama o bırakmaya niyetli değildi. Elbisemin önünü tutup çekti, dengemi tekrar bozdu ve elbisemin önünü yırttı, dantelli sütyenimi ortaya çıkardı. Aptal topuklu ayakkabılarımla dengemi kaybettim ve tekrar masaya düştüm, bu sefer boş bir su bardağını devirdim.

Masa üzerine düşen bardak çatladı ve yarısı kırıldı.

Logan kollarımı sıkıca kavradı ve beni tekrar ayağa kaldırdı. Konuşurken şakaklarımda kan basıncı yükseldi ve görüşüm daraldı

"Beni utandıramayacağını öğrenmelisin. Aptal yerine konmayacağım." Beni bir kez sertçe salladı.

"Bırak beni!" diye bağırdım. Beni tekrar salladığında başım sallandı, ama kollarımı kurtaramadım. Kurtulamayacağımı anladığım anda paniğe kapıldım.

Vücudumu bükerek, kalçalarımla ona çarpmaya çalıştım. O çok güçlü ve çok kızgındı. "Sürtük!" Beni tekrar kendisine doğru çevirdi ve çenemde keskin bir ağrı hissedene kadar beni daha sertçe salladı.

Bir şey yapmazsam, beni gerçekten incitecekti. Topuğumla bacağına tekme attım ama ıskaladım, tekrar denedim ve isabet ettim. Boğazından çıkan bir çığlıkla beni buzdolabına doğru itti, sonra bana yaklaşırken korkunç sözler söylemeye devam etti. Her söz, özgüvenime fiziksel bir darbe gibiydi. Ona inandığım için değil, ama bu bana onun ne kadar öfkeli olduğunu gösterdi ve ondan kaçamayacağımı düşünmeme neden oldu. Ayağa kalktım ve onu geçmeye hazırlandım, kaçış yolu bulmak için odanın içinde gözlerimi gezdirdim. Küfürleri su sıçraması gibi silkeledim. Onları hatırlayacaktım, ama bana zarar vermediler, gerçekten. Onun yapabileceği gibi değil.

Yere nasıl düştüğümü bilmeden, etrafıma bakarken inledim. Son hatırladığım şey, onun etrafından dolaşmakla uğraşmaktı. Bilincim yavaşça ve acı verici bir şekilde geri geldi. En çok yanağım ağrıyordu, en azından başımı hareket ettirene kadar. Oturmaya çalıştığımda, başımın arkası başımı döndürecek ve midemi bulandıracak kadar şiddetli bir şekilde zonkluyordu. Elimi uzattım ve en çok ağrıyan yere parmaklarımla dokundum. Parmaklarımla çektiğimde, kanla kaplıydılar.

Onun yumruğunun geldiğini bile görmemiştim. Vücudumun yere çarptığını hissetmedim. Kafamın buzdolabının yanındaki küçük derin dondurucunun köşesine çarptığını hissetmedim. Sersemliğim ve kafamdaki ağrıya bakılırsa, bu olay beni bayılttı.

Acıyan yanağıma sert, soğuk bir pamuk bastırıldı ve nefesim kesildi. Gözlerimi açtığımda Logan'ın mutfak zeminde yanımda oturduğunu gördüm. Soğuk bir kompres yapıp yüzümün yan tarafına bastırıyordu

Yüzümü çok daha az bastırarak kompresi yüzüme bastırdım.

"Neden bunu yaptın?" diye sordu alçak sesle. "Saygılı davransaydın, tüm bunlar önlenebilirdi."

Onunla tartışamazdım. Tartışırsam, yine sinirlenecekti. Çenem açıldığında inledim. Kırık olduğunu sanmıyordum, ama çok acıyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Üzgün değildim. İlk fırsatta oradan defolup gidecektim. Ama şimdilik, itaatkar ve pişman olduğumu düşünmesi gerekiyordu.

O filmi izlemiştim. Orada kalan sürtükler sonunda ölmüştü. Ben istatistiklere girmeyecektim.

"Öğreneceksin." Ben yanağıma buz torbasını bastırırken, o elime bir öpücük kondurdu. Bana dokunmamasını söylemek için çığlık atmamak için tüm gücümü kullandım. "Hadi."

Ayağa kalkıp eğildi ve neredeyse hiç uğraşmadan beni yerden kaldırdı. Benden o kadar güçlüydü.

Elleri kaburgalarımın değdiğinde bir acı hissettim, ama beni ağlatan şey başımı hareket ettirmektir. Beyin sarsıntısı geçirmemiş olmam imkansızdı.

Merdivenleri çıkarken, kulağıma fısıldayarak beni sevdiğini söyledi ve bana bakacağına söz verdi.

Ben onun bana bakmasını istemiyordum. Ben onun gitmesini istiyordum, böylece kaçıp bu psikopatı bir daha görmemek için.

Büyük bir hayal kırıklığına uğradım, çünkü Logan ertesi gün işten izin alıp bana bakmak istedi. Sonra hafta sonu boyunca beklemek zorunda kaldım. Kesinlikle hastaneye gitmeliydim ve bir ara bunu bile önerdim, ama o biraz daha dinlenirsem iyileşeceğimi söyledi. Neyse ki, hemşirelik yaptığım süre boyunca yaralandığımı, ama ciddi bir yaralanma olmadığını anlayacak kadar tecrübeliydim. Birkaç gün dinlenip iltihap önleyici ilaçlar alırsam iyileşeceğimi biliyordum.

Yine de, istatistiklere girmek benim kaderimde yoktu. Aptalca davranmış ve onun sadece tutkulu olduğunu düşünmemi sağlamıştı. Neşeli. Psikopat değil.

Yaralarım konusunda haklı olduğumu umuyordum, çünkü beni evden çıkacak kadar uzun süre yalnız bırakmadı. Hafta sonu, Logan'ın nereden bulunduğu uyku hapları ve uykuyla geçti.

En azından onları tanıdım ve güvenli olduklarını anlayabildim. Eğitimim için şükürler olsun.

Pazar günü, daha normal davranmam gerektiğini fark ettim, yoksa pazartesi günü de evde kalmaya çalışabilirdi. Ama çok erken kalkıp bütün gün sahte bir memnuniyet ve sevgi gösterisi yapmak istemiyordum. Logan öğle yemeğimi getirdiğinde ve en sevdiği PlayStation oyununun sesini duyduğumda, uzun bir duş aldım.

Kahretsin, sanki bir sümüklü böcek gibi hareket ediyordum. Baş ağrım hafif bir zonklamaya dönüşmüştü, ama vücudum yavaş çalışıyordu. Duştan çıkıp giyindiğimde, Logan beni kontrol etmek için yukarı çıkıyordu.

"Merhaba, güneş ışığı. Duş sesi duydum galiba. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Yüzümde bir gülümsemeyle ve açık sarı saçlarımı dağınık bir topuz haline getirerek makyaj aynamdan uzaklaştım. "Yavaş hareket ediyorum ama iyiyim. Kalkıp hareket etmek ve yarın çalışıp çalışamayacağımı görmek istedim."

Kaçlarını kaldırdı. "Yüzün bu haldeyken mi?"

Omuz silktim. Önemli değil. "Onlara kaza geçirdiğimizi söylerim."

"Neden kendi hastanene tedavi için gelmediğini merak edecekler."

Gözlerimi kırıştıtararak hızlıca düşündüm. "Hafta sonu için bir yere gittik, takside kaza yaptık, yüzüm önümdeki koltuk başlığına çarptı."

O başını salladı. "Eğer yine sürük gibi davranmazsan, yaşadıklarımız..." Sanki ben de bu istismara gönüllü olarak katılmışım gibi konuştu, "...bir daha asla tekrarlanmayacak. Birbirimizi çok seviyoruz. Bir daha bu kadar sinirlenmem için bir neden olmayacak, değil mi?"

Kollarının arasına girdim ve ellerimi beline doladım. Ağzımdan çıkan sözler midemi bulandırdı, ama ben aptal değildim. Kaçabilene kadar oyunu oynadım. "Tabii ki olmaz. Bunu kasten yapmadım, elbette. Asla başka bir erkekle flört etmem. Ama bundan sonra, istemeden flörtöz görünmemek için dikkat edeceğim."

Logan'ın mutlu gülümsemesi neredeyse dayanamayacağım kadar fazlaydı. Yüzümdeki sahte mutluluğu korumak yerine yüzümü göğsüne gömdüm.

"Artık bu konuyu konuşmayacağız," diye kulağıma fısıldadı. "Bitti. Geride kaldı." Parmağı çeneme hafifçe dokundu,

biraz bastırarak başımı yukarı kaldırdı.

Derin bir nefes alarak, savunmasız bir şekilde gözlerine baktım. "Belki yarın işten sonra, tamamen barışmak isteyeceğim." Kirpiklerimi kırıştırarak, ipucunu anlayıp bu gece benimle yatmamı istemeyeceğini umdum. "Başım hala o kadar ağrıyor ki, bugün çoğunlukla dinlenmek istiyorum." Sikişemeyecek kadar hasta olmakla, yarın işe gitmek zorunda kalmayacak kadar iyi olmak arasında çok ince bir çizgi vardı.

Gözleri parladı. "Bu çok iyi olur. Akşam yemeğimizi tekrar yapabiliriz."

Onu belinden sıktım, sonra bıraktım. "Biraz kestireceğim, tamam mı? Yakında aşağı inip basit bir akşam yemeği pişireceğim."

Alnıma, kafamda morarmamış tek yere bir öpücük kondurdu, sonra arkasını döndü. "Uykunun tadını çıkar."

Siktir. Aşağı inip günün geri kalanını onunla geçirerek iyi olduğumu göstermek niyetindeydim, ama şimdi seks isteyeceğinden endişeleniyordum. Ona bunu veremezdim, bir daha asla.

Hızlıca bir tencere spagetti yaptıktan sonra, tekrar izin isteyip yatağa gittim ve gerçekten uykuya daldım. Logan yatağa geldiğinde biraz kıpırdadım ama aslında o kadar ağrım ve uykum vardı ki, o yatarken ben uyuyakaldım.

Ertesi sabah, alarmımız çaldığında kalktım ve birbirimize fazla bir şey söyleyemeyecek kadar yoğun olan normal sabah rutinimize başladık. Logan neşeli bir ruh halindeydi, tıraş olurken ılık çalıyordu ve genel olarak onu vurmak istememe neden oluyordu.

Sonunda, *sonunda*, o çantasını alıp kapıdan koşarak çıkarken yanağına bir öpücük kondurdum. "Akşam görüşürüz," diye seslendim. "Sabırsızlanıyorum."

SUV'si kaldırımından uzaklaştı. O bir sonraki sokağa döndüğünde ve onu artık göremediğimde, arkasında gizlendiğim perdeyi yerine bıraktım.

Birkaç saatim vardı. Logan çok nadiren öğle yemeği için eve gelirdi. O saatten önce gitmiş olmam gerekiyordu.

Ailem tam birer pislikti. Oraya gidemezdim. Gidebileceğim tek bir yer vardı.

Colorado'daki Black Claw'a gitme zamanı.

1
AXEL

Eve, eşimi kollarımda taşırken, şakayıkların kokusu beni çılgına çevirdi. Onu sadece otuz saniyedir tanıyordum, ama Asher çoktan kendini kaybetmişti. Sakinleşmezse, beni şu anda olduğundan daha fazla etkileyecekti. Normalde ejderhamı kontrol etmekte sorun yaşamazdım, ama kaderimizde yazılı eşimizle daha önce hiç tanışmamıştık. Bu, bilinmeyen bir dünyaydı.

Arabanın garaj yolunda hızlanıp, yeğenimin dönüşüm kutlamasının ortasında bir toz bulutu içinde durduğunu izlediğimde, sadece hafif bir ilgiyle izledim. Ava'nın son derece çekici bir arkadaşı olduğunu fark ettiğimde merakım biraz arttı.

Onun morluklarını gördüğümde polis memuru eğitimim devreye girdi, ama rüzgârın yönünün değiştiği an için hiçbir şey beni hazırlamamıştı.

Asher, küçük kırmızı arabasından iner inmez harekete geçti. O, bizim için onun kim olduğunu benden çok önce sezdi. Onun kokusu kışkırtıcı bir şekilde etrafımızda dans edip, demir yumrukla sarılmış tyn en hafif dokunuşuyla bizi pençesine aldığında, ben hala karanlıkta kalmıştım.

Eş. Bir eşimiz var. O bizim eşimiz. Asher o kadar çılgına döndü ki, neredeyse o anda dnüşecektim, ki bu benim hiç yaşamadığım bir sorundu. Beta ejderha olarak Asher, takip etmeye, mantığı dinlemeye yatkındı.

O yine de bir ejderhaydı. İnatçı, dik başlı, dik başlı. şiddet eğilimi vardı. Ama ben onu her zaman kontrol edebiliyordum. Benim insan iradem onunkinden daha güçlüydü.

Çoğu zaman.

Bugün, Asher'ı kontrol altında tutmak için tüm gücümü ve alfa kardeşim Zephyr'in ejderhasını kullanmam gerekti.

Onun neredeyse bayılmak üzere olduğunu gördüğümde, cehennemden gelen vahşi köpekler bile onu yakalamamı engelleyemezdi. Onu kollarımın arasına alır almaz, Asher biraz sakinleşti. Ta ki malikaneye girene kadar, onun sağlığı hakkında endişelenmeye başladı.

Bir insan doktora ihtiyacı var.

Ona katıldım. Ava ve neredeyse tüm klanımız peşimdeyken içeriye koşarak giren Asher, endişe ve öfke arasında gidip geliyordu.

Şahsen, endişemi öfkeye dönüştürdüm. Ona bunu yapan kişi bedelini ödemeliydi.

Yanmalıydı.

Bir polis olarak, bir adamı ateşe veremezdim. Ancak, tüm kaynaklarımı kullanarak onu adalete teslim edebilirdim. Bunu yaparken kendimi ve ejderhamı ondan uzak tutacaktım.

Onu rahatça yatırabileceğimiz en yakın yer, büyük kanepemizdi.

Daha iyi bir zamanda gelemezdi. Tüm klanımız, yeğenim Maddox'un ilk dönüşü için buradaydı. O dönüşünü tamamlamıştı ve biz de partiye başlamak üzereydik - ki normalde gece geç saatlere kadar sürerdi - Charlotte geldiğinde.

Klan doktoru Buddy de oradaydı, ki bu nadir bir durumdu. O, klanın büyükbabamın kısmının yakınında kalmayı tercih ediyordu, çünkü kardeşim, yani Alfa'mızdan çok daha büyük ve kalabalık bir bölgeye sahipti.

"Beni geçirin." Buddy, kanepede oturan Charlotte'a ulaşmaya çalışırken endişe ve öfkeyi kesen bir sesle konuştu.

"Biri sıcak bir bez getirsin," diye bağırdı annem. O bir insandı, babam ise bir beta, ama eminim ki üç ya da daha fazla kişi onun dediğini yapmak için hemen harekete geçmiştir. Onda öyle bir karizma vardı.

"Hadi, Axel." Yumuşak eller beni eşimin yanından çekti. "Doktorun onu muayene etmesine izin ver."

Ava ve annemin beni Charlotte'tan uzaklaştırmasına izin verdim, her ne kadar bu yapmak istediğim son şey olsa da.

Doktor Charlotte'un yanına diz çöktü ve onu muayene etmeye başladı. "Hayati organlarından başlayacağım," diye mırıldandı.

Küçük bir el feneriyle gözlerine baktı ve tısladı. "Gözlerinin tepkisi hoşuma gitmedi."

Asher içimden homurdandı, bu habere memnun değildi. Nefesimi tuttum ve geri durup adamın etrafını sıkıştırmamaya çalıştım.

Doktor, çantasından çıkardığı küçük aletlerle kan basıncını ölçmeye başladı. Charlotte'un bileğine bir manşet taktı ve düğmeye bastı. Küçük tansiyon aleti çalışmaya başlarken, doktor Charlotte'un başını her yerinden muayene etti.

Tek istediğim Charlotte'un vücudunu kendi vücudumla örtmek ve ona sarılmaktı.

Ancak bu ona en ufak bir fayda sağlamayacaktı, bu yüzden Ava ve annemin dokunuşlarının beni sakinleştirmesine izin verdim.

Ava, çocukluğumuzdaki gibi kısa sürede benim kız kardeşim haline gelmişti. Maverick onu hiç öyle görmemişti, ama benim için o, Mav ve benim peşimden ayrılmayan, gerçek kimliğimizi saklamak zorunda bıraktığımız sinir bozucu bir kız kardeşti. Yine de onu severdim. İnkâr edilemez bir çekiciliği vardı.

"Ah," diye mırıldandı. Elleri, Ava'nın başının arkasına gitti, onu kanepeden kaldırdı ve bir eliyle desteklerken diğer eliyle muayene etti. "Lütfen biri onu çevirmeme yardım etsin."

Ava ve annem gibi ben de yardım etmek için öne doğru eğildim. Üçümüz onu kanepenin kenarında yan yatırırken, Doc el feneriyle kafasının arkasını muayene etti. Ellerim, onun uyluğuna ve dizinin arkasına dokunduğum yerde ısındı, ama kendimi tuttum. Her şeyden çok, bacaklarını masaj yapmak, onu rahatlatmanın bir yolunu bulmak istiyordum.

Onu sahiplenmek.

O değil. Henüz değil.

Doktor saçlarını ayırır ayırmaz, kanının kokusu burnuma çarptı. Gardenya ve bakır karışımı bir koku.

Onu yaralayan adamı öldüreceğiz.

Ejderhamı görmezden gelerek, onunla aynı dürtülerle savaştım. Onu öldürmeyecektik, ama lanet olsun, vahşi tarafıma bunu yapacağımıza söz vermemek çok zordu.

Doktor tısladı. "Muayene sırasında kafasındaki yarayı açtım." Kafasının arkasındaki yarayı incelemeyi bitirdi ve onu

Yine dinlenmesine izin verdik. Bu sefer kalkmadım. Etrafımı muayene etmesine izin verebilirdi.

"Onun vücudunu hızlıca muayene edeceğim. Lütfen odayı boşaltın," dedi Doktor. "Kapıya bir araba getirin, kesinlikle hastaneye gitmesi gerekiyor. Ambulans gerekmediğinden emin olmak için onu bir kez muayene edeceğim."

"SUV'umu getireceğim." Ava ayağa fırladı ve odadan koştu.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedim. Sesim, aslında çıkarmak istemediğim bir hırıltıyla devam etti.

"Evlâ, kimse senden gitmeni istemiyor. Sadece genel izleyiciler." Doktor kıkırdadı ve omzunun üzerinden baktı.

İlk kez arkama baktım. Tüm klanım oturma odasının girişinde ve ön holde sıkışmış, hepsi birbirlerinin omuzlarının üzerinden bakmaya çalışıyordu.

"Adamın dediğini duydunuz," diye bağırdım. "Çıkın dışarı!"

Klanımızın Yüksek Alfa'sı olan dedem bile ses tonumdan biraz irkildi. "Evet," dedi. "Görünüşe göre Axel durumu gayet iyi kontrol altında tutuyor." Kollarını açıp arkasını döndü ve babam ve küçük kardeşim de dahil olmak üzere ailenin geri kalanını kapıdan dışarı çıkardı.

Ava geri koştu ve Kingston klanının arasından geçerek içeri girdi. "Araba dışarıda bekliyor."

Doc, odada sadece ben, Ava ve annem kalana kadar bekledi.

Alfam ve küçük kardeşim Maverick, sanki içeri girmeye çalışanlardan bizi korumak istercesine, sırtını bize dönerek fuayede duruyordu. Bu sembolik bir hareketti; bu konudaki duygularımı açıkça ortaya koyduğum için artık kimse bizi rahatsız etmeye cesaret edemezdi, ama yine de ona minnettardım.

"Tamam, karnını muayene etmem gerekiyor." Gömleğini yukarı çekti ve karnındaki morluklar beni nefesimi kesip tıslamama neden oldu.

Asher kendini kaybetti. Onun beni fiziksel olarak rahatsız etmesini önlemek için kanepenin minderlerini yumruklarımın sıkıca kavramak zorunda kaldım.

Ava arkasına dönüp birine baktı. "Polisi aramalıyız."

"Biz polisiz, canım," diye cevapladı Maverick.

"Bunlar eski. Birkaç günlük." Doktor karnına bastırđı ve yine tısladı.

"Çürükler eskiyse, neredeyse kesin olarak burada olmamıştır," diye devam etti Maverick. "New Mexico polisine başvurup rapor tutturmamız gerekiyor."

Doktor geriye doğru oturdu. "Karaciğeri büyümüş. Bu onun yapısı olabilir, ama iç kanama olmasından endişeleniyorum." Dudaklarını şapırdatarak ayağā kalktı, endişeli bir ses çıkardı. "Bu benim elimdeki imkanların ötesinde, en azından bir insan için. Eğer o bir ejderha olsaydı, ona bazı otlar verebilirdim ve kendisi iyileşirdi. Ona ağrı kesici verebilirim, ama tam bir muayene ve vücut taraması gerekiyor." Başını ona doğru salladı. "Onu arabaya götür, Axel. Nazik ol. O bizim kadar hızlı iyileşmez ve ikiniz bağ kurana kadar, o sadece kırılgan bir insan."

Sadece kırılgan bir insan. Ciddi bir dayak yemişti ve New Mexico'dan buraya kadar araba sürmeyi başarmıştı. Kırılgan olmaktan çok uzaktı.

Yine de, onu mümkün olduğunca hafifçe kaldırdım. Onu kollarıma aldığımda inledi, biraz kıpırdadı, ama benimle konuşacak kadar değil.

"Ava," dedi Doktor. Ön kapıda durup ona ne söyleyeceğini dinledim. "Tecavüz muayenesi yaptıklarından emin olun. Bu yaralar aile içi şiddette gördüklerimizle uyuyor. Olay yerini neredeyse yeniden canlandırabilirim. Bu tür durumlarda genellikle tecavüz de olur."

Ava şok içinde nefesini çekti, bunu yan odadan bile açıkça duyabiliyordum. "Doktor, eğer ona tecavüz ettiyse..."

"Biliyorum, canım. Test sonuçlarını bekle, sonra devam ederiz. Axel'e yükleyemeyiz, ama gerekli olduğu ortaya çıkarsa biz hallederiz."

Tecavüz kiti pozitif çıkarsa hiçbir şey yapmaları gerekmeyecekti. Beni o adamı öldürmekten alıkoyabilecek hiçbir güç yoktu ve ben onun kim olduğunu bile bilmiyordum.

Ama onun adını ve New Mexico'nun hangi şehrinden geldiğini biliyordum. Bu kadarı yeterliydi.

Charlotte'u yere indirmeden dikkatlice Ava'nın arka koltuğuna tırmandım. Maverick ön koltuğa otururken "Sür" diye emrettim. Torpido gözünden bir lamba aldı ve onu arabanın üstüne vurdu. Manyetik bir lambaydı ve çakmak soketine takılıyordu. "Bunu tam da böyle durumlar için aldım, SUV'ye ihtiyacımız olabileceği durumlar için."

"Departman için bir tane almamız lazım," diye mırıldandım, kucağımda kıvrılmış olan muhteşem kadına bakarak. Ara sıra inliyor ya da hıçkırıyordu, bu da onu kollarıma daha sıkı sarılmak istememe neden oluyordu, ama ona daha fazla acı vermek istemedim.

Ava yanıma kaydı ve arkadaşının elini tuttu. "Dayan Char. Seni kurtardık."

İlçe hastanesi evimizden yarım saatlik mesafedeydi. Ava yol boyunca Charlotte ile konuştu, en iyi arkadaş olmak ve Charlotte'un Ava'nın yanında kalması gibi saçma sapan şeyler.

Onu koruyacağımı ve kimsenin ona bir daha zarar veremeyeceğini söylemek istedim, ama kardeşim ve onun yeni arkadaşının da olduğu arabada bu sözleri söyleyemedim.

Hastaneye vardığımızda, birkaç kişi ameliyat önlüğüyle sedyeyle dışarı koştu. Annem muhtemelen önceden arayıp geleceğimizi haber vermişti.

Polis işleri için hastanede kaldığım zamanlardan tanıdığım iki hemşire, Charlotte'u yatağa yatırmama yardım etti. Metal korkulukları kaldırdılar ve onu girişin hemen içindeki çift kapıdan içeri götürdüler. Onları takip etmeye çalıştım, ama burnunun ucunda gözlük takan sert görünümlü bir kadın elini kaldırarak kapıyı kapattı ve Charlotte köşeyi dönerek kayboldu. "Aile üyesi misiniz?"

Başımı salladım.

"En yakın akraba? Eş?"

Bu sefer Asher değil, tamamen benim içimdeki öfkeyle, dönüp acil servis kapısından çıktım. O izin verene kadar bana ona yaklaşmama izin vermeyeceklerdi ve muhtemelen bana tek kelime bile söylemeyeceklerdi.

Maverick dışarıda beni bekledi. Ava içeride kaldı ve kadına konuşurken onu izledim. Pencerelerin arkasındaki sıra sıra masalara doğru yürüdüler

Ava, Charlotte'un çantasını elinde tutuyordu.

"Ava onu kaydettirecek. O, onun en iyi arkadaşı ve ailesine en yakın kişi." Maverick elini omzuma koydu.

Endişe ve beklenti ile tüylerim diken diken oldu. "Ya ona tecavüz ettiyse?"

D v lmek yeterince kötüydü. Ama tecavüz? Bunu nasıl atlatabilirdi? Elbette yardım etmek için elimden geleni yapardım, ama o beni henüz tanımıyordu. Tecavüze uğradığında yaşayacağı duygusal acıyı tahmin bile edemiyordum. Fiziksel acı, böyle bir olayın neden olacağı yaralardan çok daha hızlı iyileşirdi.

"O zaman bununla başa çıkarız."

Dönüşme dürtüsü beni neredeyse yenilgiye uğratırken, derim dalgalandı.

Annem ve babam Ava'nın SUV'sinin arkasına park ettiler ve annem arabadan inip bize tek kelime etmeden içeri koştu, babam da yanına gitti. "Bir şey var mı?"

Maverick başını salladı. "Onu geri götürdüler. Ava evrak işlerini hallediyor, ama bence babam kendini kaybetmek üzere."

Babam başını salladı. "Tahmin etmiştim. Hadi oğlum. Eve gidip dönüşümünü yapalım."

Kafamı salladım. "Onu bırakmayacağım."

" lm yor," dedi Maverick mantıklı bir şekilde. "Yaralı, ama ölmüyor. Değil mi?"

Haklı olduğunu bilsem de, bunu yüksek sesle itiraf etmek onu terk etmek anlamına geliyordu. " lm yor. Bilirdim."

Eşler her zaman bilir. Bağlı olmasak da, bu bir fark yaratır mıydı? Hiçbir fikrim yoktu.

"Hadi." Babam arabaya doğru başını salladı. "Burada panikleyerek ona bir faydan dokunmuyor. Eve git, dönüşümünü yap, bir eşin olduğunu kabullen, sonra geri gelip onu kontrol et."

Başımı salladım, sonra Maverick'e sert bir bakış attım. "Beni haberdar et."

Bana  zg n ama anlayışlı bir gülümsemeyle baktı. "Tabii ki. Duyduğum her şeyi sana mesaj atarım. Her şeyi."

Benim bilmek istediğim iki şeyi çok iyi biliyordu. Onun iyi olacağını ve tecavüze uğramadığını.

Arabaya bindikten sonra kapıyı çarptım ve babamın Maverick'i kucaklayıp arabaya binmesini bekledim. "Hadi ama, ihtiyar," diye mırıldandım. Endişe, korku ve öfke beni tüketmek üzereyken cildim yine dalgalandı.

Babam sonunda arabaya bindi ve bizi evimize doğru çevirdi. Evimize hala on dakika uzaklıkta olduğumuzu anladığım anda, kapı kolunu tuttum. "Beni indirin."

Babam frenlere bastı ve ben arabadan fırladım, dışarı çıkar çıkmaz dönüşüm başladı. Giysilerim, ayakkabılarım dahil, üzerimden yırtıldı. Bir milisaniye pişmanlık duydum; o spor ayakkabıları çok seviyordum.

Sonra Asher tamamen kontrolü ele geçirdi ve tüm pişmanlıklar kafamdan silindi. Yola doğru uçarken kükredim, sonra ağaçların üzerinden geçtim. Kanatlarımı çırparak, hava inceliş nefes almam zorlaşana kadar dağın tepesine doğru gittikçe yükselmeye devam ettim.

Asher ince havayı umursamadı. Dağın tepesindeki soğuk hava bir ejderha için yatıştırıcıydı.

Kilometrelerce uzanan arazinin sahibiydik. Saatlerce uçabilirdim ve bana tehlike oluşturacak kimseyle karşılaşmazdım. Bölgedeki kurt adamlar da bu arazide yaşıyordu ve sık sık devriye geziyorlardı. Onların koku alma duyuları bizimkinden daha da iyiydi. Yabancı biri arazimize girerse, bunu hemen anlardık.

Dağa uçtuktan sonra, su içmek için bir derenin yanına indim. Asher'ın zihni, dönüşüm sırasında kişiliklerimizin ön plandaydı, ancak gerekirse onu geri dönüşüme zorlayabilirdim. O, solan ışıktaki nehrin yansımasında kendini inceledi. Yakında karanlık basacaktı ve karanlıkta uçmak benim için sorun olmasa da, Charlotte'tan haber var mı diye bakmak istedim.

Eşimle bu şekilde tanışmak istememiştim.

Asher durumdan memnun değildi. Ben de öyle.

Eve doğru uçarken, onu ikna etmeye çalıştım. En azından onunla tanışmıştık. Bu, çoğu ejderhanın elde edemediği bir şeydi. Kader eşleri, ejderha dönüşümcüleri için bile oldukça nadirdi.

Onu tanımak için sabırsızlanıyorduk.

CHARLOTTE

Uyanana kadar başım zonkluyordu. İnleyerek gözlerimi kapattım. Neden tüm ışıklar açıktı? Göz kapaklarımdan içeri giriyorlardı. Gözlerimi açmadan yatakta dönüp tekrar uyumaya çalıştım. Böyle bir baş ağrısıyla kalkmam imkansızdı.

Ama dönemedim. Bir şey kolumu fazla hareket ettirmemi engelliyordu ve her denediğimde, bir çekme hissi beni durduruyordu.

Lanet olsun. Gözlerimi açmak istemiyordum, ama ne oluyordu?

Onları kırarak, garip hissetmeyen bir elimi kaldırdım ve sorun çıkaran koluma gözlerimi kısarak baktım.

Kolumda bir serum vardı. Neden serum takılmıştı?

Hasta falan değildim, o halde neden hastane önlüğü giyiyordum ve açıkça bir hastane yatağında yatıyordum? Gözlerimi kısarak etrafa bakmaya devam ettim. Ava, yatağımın yanındaki sandalyede uyuyordu, başı yatağımın korkuluğuna dayalı bir yastığa yaslanmıştı.

Beynim netleşmeye çalışırken, ağrı başladı. En çok başım ağrıyordu, ama başımı bir yandan diğer yana çevirdiğimde kaburgalarım da ağrıyordu.

Oturmaya çalıştım ve karnımın ne kadar ağrıdığını fark edince inledim.

O anda Logan'ın bana vurup beni yere düşürdüğü anılar akın etti. Beni tekmelemiş miydi? Hatırlayamıyordum. Kalkıp ona duymak istediklerini söylemiş, elimden geldiğince kendimi tedavi etmiş ve ona ağrı kesici vermesi için izin vermiştim.

Kahretsin, Colorado'ya bu halde mi gitmiştim? Ava'nın burada olması, ya benim ona gittiğimi ya da onun bana geldiğini anlamına geliyordu.

Son birkaç günün olaylarına odaklanmaya çalıştım, ama her şey parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gidiyordu. Logan'ın dövülmesinden sonra üç gün boyunca uyuduğumu pek hatırlamıyordum, ama birdenbire Fiesta'ya sığdırabildiğim her şeyi toplayıp otoyola çıktığımı hatırladım. Ayrılmak için fırsat kollayarak üç gün mü kalmıştım? Belki de iki gün.

Kahretsin. Muhtemelen araba kullanmamalıydım, özellikle de o kadar uzağa.

Ama başarmıştım.

Ava kıpırdadı ve bana gülümsedi.

"Hey, uykucu," diye fısıldadım. "Ne oldu?"

"Kollarımda bayılmışsın." Elimi tuttu. "Senin için çok endişelendik."

"Biz" in kim olduğunu sormadım. Muhtemelen çocukları ve Maverick'ti.

Gözleri yaşlarla doldu ve başparmağıyla parmak eklemlerimi okşadı.

"Çok endişelendim," diye fısıldadı. "Sürekli uyanıp acı içinde inliyordun. Bu benim kalbimi kırdı."

Gülerek elini sıktım. "Dur. Ben iyiyim." Bana ifadesiz bir bakış attı.

"Aslında *iyiyim* değilim, ama iyi olacağım. Diğer tüm ayrılıklarımda olduğu gibi bunu da atlatacağım. Tekila ve nane çikolatalı dondurma ile."

Ava burnunu çektirdi. "Bu, senin bir ilişkide yaşadığın en kötü şey."

Haklıydı. Onları nasıl seçeceğimi çok iyi biliyordum. Daha önce iki kez erkekler tarafından hırpalanmıştım, ama bu daha çok bir gözdağı gibiydi. Onlara, kolayca zorbalık yapabilecekleri veya ezebilecekleri biri olmadığımı göstermiştim, bu yüzden çabucak ilgilerini kaybetmişlerdi.

Ama Logan öyle değildi. Bunu iyi saklamıştı, ben taşınana ve hepimiz tatlı bir aile ortamı yaratana kadar bekleyip gerçek yüzünü gösterdi. Alçak herif.

"Char, ne oldu?"

Gözleri bana anlatmam için yalvarıyordu, ama ben anlatmak istemiyordum. Nasıl yine zehirli bir adamla birlikte olduğumu açıklamak zorundaydım.

Bir iç çekerek, ona bilmesi gereken her şeyi anlattım. "Logan."

Göz yaşları dökülmeye başladı ve yanaklarından süzüldü.

"Üzgünüm." "Özür dileyecek bir şey yok." Gözlerimi kaçırıp dışarı baktım.

şaşırtıcı derecede büyük hastane odasının penceresi. "Sen

başka bir tam bir ezik seçmedin."

O içini çekti ve arkasına yaslandı. "Onları nasıl seçeceğini iyi biliyorsun."

Bu lanet olası bir gerçektir. Yetişkin hayatım boyunca defalarca yanlış erkekleri seçmişim. Ama bu seferki en kötüsüydü. Hiç hastaneye kaldırılmamıştım.

"Char, sormak zorundayım. Sana tecavüz etti mi?" Sanki dünyada başka her şeyi sormayı tercih edermiş gibi görünüyordu.

"Hayır!" diye bağırdım. "Yapmadı. Yemin ederim." En azından bana bu onuru vermişti. Eve sarhoş geldiği andan itibaren benden seks bile istememişti.

Ava rahatlamış bir şekilde yığıldı. "Tanrıya şükür."

Bu, benim hakkımda neyi gösteriyordu, benim tecavüze uğrayabileceğimden bu kadar endişelenmesi? Bu, görüştüğüm erkekler hakkında neyi gösteriyordu?

"Bir değişiklik yapmalıyım. Tecavüze uğramamdan bu kadar endişelenmen benim hakkımda çok şey söylüyor," diye fısıldadım.

"Hayır," diye tersledi. "Anlamı yok. Erkekler hakkında çok şey söylüyor. Evet, her zaman sana uygun olmayan erkekleri seçiyorsun, ama bunun üstesinden gelebiliriz. Tecavüze uğrayabileceğinden endişelenmek *erkekler* hakkında çok şey söylüyor. Senin hakkında değil."

Arkadaşıma benim kırılganlığımı fark ettiği için minnettar olarak gözyaşlarına boğuldum. Yanımdaki yatağa tırmandı ve dikkatlice kollarını bana doladı. "Halledeceğiz, Charlotte. Benimle ve Maverick'le kalıp ayağa kalkacaksın. Endişelenme."

Başımı sallayarak, başımı onun göğsüne yasladım ve sakinleşmeye çalıştım. Belki Colorado'ya taşınmak bana iyi gelir. Büyüdüğüm şehirden uzaklaşıp, kimsenin beni tanımadığı bir yerde yeniden başlamak. Kimse ailemi ya da geçmişimi bilmiyordu.

Kapı açıldı ve beyaz önlüklü yaşlı bir adam içeri girdi. "Merhaba," dedi nazik bir gülümsemeyle. "Ben Dr. Hamlish."

Elinde klipsli tahta yerine bir tablet tutuyordu. Sanırım Black Claw'daki hastane teknolojisini yenilemişti. "Sen çok şanslı bir kadınsın," dedi. Ekranı dokunarak bana bir tomografi görüntüsü gösterdi. "Muhtemelen bunu okuyamazsın, ama..."

"Okunabilir," dedim.

"Anlamadım?" Bana resmi açıklamak üzereydi ve beni duymamıştı.

"Okumayı biliyorum. Ben hemşireyim." Diplomamla gurur duyuyordum ve hatta daha fazla eğitim almayı düşünüyordum.

"Oh, peki, o zaman al." Tableti elime verdi. Ava yataktan kalktı, böylece ben de düzgünce oturabildim. Hareketler karnımda şiddetli bir ağrıya neden olduğu için yüzümü buruşturdum.

"Burada görüyorsunuz, organlarınız harika görünüyor." Eğilip birkaç görüntüyü çevirdi ve her birini incelemem için bana biraz zaman verdi. "İç kanama yok. Kırık kaburga yok."

"Ne kadar süre baygın kaldım?" diye sordum. "Yaralarım o kadar kötü değilse?" "O kadar kötü değil demedim," dedi. "Sadece şanslısın."

Oldukça kötü bir beyin sarsıntısı geçirdin ve bu da yaklaşık on iki saat süren bilinç kaybına neden oldu. Beynin, iyileşebilmek için kişiliğini kapatıp uykuya daldı. Bu ne kadar zaman önce oldu?" Ben soruyu düşünürken tableti geri aldı ve üzerine dokundu.

"Yani, bugün Salı sabahı mı?" Pencerenin önünü işaret ettim, güneşin doğuşu tüm ışıklar açık olmasına rağmen odayı aydınlatmaya başlamıştı.

Ava başını salladı. "Pazartesi akşamı geç saatlerde geldin. Dün gece." "Cuma gecesi." Cuma günü akşam yemeği hazırlamıştım. İlk "Oh, hayır, işe aramadım."

"Ben aradım," dedi Ava. "Onlara bir süre, en az bir hafta dönmeyeceğini söyledim. Ne yapmak istediğine kesin olarak karar vermen için sana zaman kazandırdım."

"Teşekkür ederim." Ellerime baktım. New Mexico'ya geri dönmem imkansızdı, ama onları ortada bırakmak da içime sinmiyordu. Bu durum çok utanç vericiydi. Logan'ın neler yapabileceğini nasıl fark edemedim?

"Hastaneden taburcu olabilirsin. Bol bol dinlenmen ve yorucu işler yapmaman gerekiyor. Bu kadar şiddetli bir darbe aldıktan sonra önümüzdeki haftalarda ara sıra baş ağrısı, kafa karışıklığı veya hafıza sorunları yaşayabilirsin. Yaşamayabilirsin de. Her halükarda, *kendine dikkat et.*" Bana tekrar gülümsedi. "Dinlenebileceğin bir yerin var mı?"

Ava hevesle başını salladı. "İhtiyacı olduğu sürece benimle kalacak."

"Güzel. Bulaşık makinesini doldurmaktan daha yorucu bir şey yapmasına izin verme, birkaç gün boyunca onu bile yapmasın." O konuşurken, bir hemşire yatağın yanına geldi ve damar yolunu çıkarmaya başladı. Daha önce de damar yolu takılmıştı ve işimde sayısız kez damar yolu takmıştım. Her zamanki gibi, en kötü kısmı lanet olası bandı çıkarmaktı.

Ava ona selam verdi. "Evet, efendim."

"Charlotte," dedi Dr. Hamlish. "Son bir şey daha. Tecavüz muayenesi yapmadım. Yaralarından dolayı bunu sormamız gerektiğini düşünüyoruz."

Ellerimi kaldırdım. "Sorun değil. Sormak zorunda olduğunuzu biliyorum, ama hayır, bana tecavüz etmedi. Test gerekli değil."

Dr. Hamlish başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim. Çok sevindim, genç bayan. Şimdi, bir sonraki önemli konu. Polis dışarıda ve ifadenizi almak istiyor. Onlarla konuşmaya hazır mısınız?"

Kafamı sallamaya başladım. Polisle konuşmak ve olanların her ayrıntısını anlatmak, yapmak istediğim en son şeydi. Ama Ava'nın gözleri önce büyüdü, sonra kısıldı. Hayır dersem, bana bir kez daha beyin sarsıntısı yaşatabilir. Kahretsin. "Evet. Onlarla konuşacağım."

Tek güvenebileceğim kişi olan arkadaşşıma baktım. "Benimle kalır mısın?"

"Tabii ki." Ava tekrar sandalyeye oturdu ve doktora baktı. "Onları içeri gönderin."

Sivil giysili bir adam içeri girdi. "Merhaba canım. Benim adım James Kingston. Maverick'i tanıyor musun?"

Başımı salladım. "Tabii ki."

"Ben onun babasıyım. Biz, Maverick'in kardeşı Axel ve Carlos adında bir meslektaşımızla birlikte Black Claw'da polis memuruyuz. En yakın arkadaşınızın bizim memurlarımızdan biriyle ilişkisi olduğu için, ifadenizi almak üzere komşu ilçeden birini çağırmak zorundayım." Nazik yüzü, ona güvenmeme gerek olmadığını söylemeye çalışsa da beni rahatlattı. "Ancak bu sadece bir zorunluluk değil. Senin olabildiğince rahat olmanı istiyorum. Bu zor bir süreç."

"Sorun değil. Eğer bana tecavüz etseydi, belki Maverick'in babasıyla konuşmak istemezdim." Acı bir gülümsemeye güldüm. Ne üzücü bir durum. "Ama o

beni dövdü, bunu kabul edebilirsin."

James kaşlarını çattı ve dudaklarını büzdü. "Tamam. Baştan başlasana. Adı, onunla olan ilişkin ve benzeri şeyler."

"Tamam, adı Logan. Yaklaşık altı ay önce ortak bir arkadaşımızın düzenlediği bekarlar partisinde tanıştık. Reklamcılıkla uğraşıyor." Başka ne söyleyeceğimi bilemedim. Ona Logan'ın adresini ve telefon numarasını verdim. "Yaklaşık beş ay çıktık, sonra bana onunla birlikte yaşamamı teklif etti. O zamana kadar tam bir rüya gibiydi, tabii ki kabul ettim. İki ayağımı da atarım, ben böyleyim."

İç geçirdim ve Ava'ya baktım. Dayak yediğim hikayeyi anlatmak istemiyordum.

"Sorun değil," dedi Ava ve elimi tuttu. "Bunu yapabilirsin."

Sinirlerim bozulmuş halde gözlerimi kapattım ve onlara özel akşam yemeğini, markete gitmeyi ve sonrasında olanları anlattım. Her ayrıntıyı anlattığımda, gözyaşlarımın yanaklarımdan aktığını fark ettim. Logan'ın bana yaptıklarını anlatmak beklediğimden daha fazla acı verdi. Darbeleri, düşüşleri, titremeleri anlatmak.

O odaya girdiğinde uyuyormuş gibi yaptığım ve uyuduğum korkunç üç gün.

"Onu bir daha asla göremeyeceğim," diye fısıldadım. "Bir daha asla." "Görmek zorunda değilsin," dedi Ava. "Bunu ben sağlayacağım."

James, ben hikayemi anlatırken kullandığı not defterine birkaç not aldı. "Gidebilirsin," dedi. "Aklına başka bir şey gelirse veya bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bize ulaş." Elime bir kartvizit sıkıştırdı, Ava'nın omzuna hafifçe vurdu ve odadan çıktı.

"Buradan çıkmaya hazır mısınız?" diye sordu.

"Çoktan hazırım. Açlıktan ölüyorum." Sanki sözlerimi doğrulamak istercesine midem guruladı.

Bacaklarımı yatağın kenarından attım, sonra hızlı hareket ettiğim için karnım ağrıdı ve inledim.

"Yavaş ol," dedi Ava. Önce pantolonumu uzattı, sonra eğilmeye çalışırken inlediğimde pantolonu geri aldı ve

ayaklarımı pantolonun bacak deliklerinden geçirdi. Ayakta dururken pantolonu yukarı çekebilmem için pantolonu tutabileceğim kadar yukarı çekti.

Gömlek biraz daha kolaydı. "Hayır, sütyen siktir et. Güzel, dik göğüslerim var. Beni sütyensiz görmek kimseyi öldürmez."

Ava burnunu çekip sütyenimi çantasına tıktırdı. "Tamam, ayağını uzat da çoraplarını ve ayakkabılarını giydireyim."

"Sen bir azizesin." Tekrar oturdum ve spor ayakkabılarımı bağlamasını izledim. "Hazır mısın?"

"Evet." Kapıyı açıp benim geçmem için bekledi.

Yürümek çok da zor değildi, bu yüzden asansöre normal bir şekilde ulaşmak için elimden geleni yaptım.

"Bu taraftan," Ava bana solu gösterdi ve ben bir çıkış kapısı gördüm.

Temiz havaya çıktığımızda, Maverick Ava'nın SUV'sinin yanına yaslanmış olarak bize gülümsedi ve yanında inanılmaz derecede yakışıklı bir adam duruyordu, bana dikkatle bakıyordu.

"Merhaba Charlotte. Ayakta olduğunu görmek ne güzel." Arka kapıyı benim için açtı. "Seni bırakayım mı?"

"Teşekkürler, Maverick." Arabaya doğru yürüdüm ve yakışıklı adam elini uzattı.

"Merhaba. Ben Axel."

Elimi sıkıştırdı, sanki bana zarar vermekten korkuyormuş gibi hafifçe tuttu. Neden Maverick ve Ava ile birlikte beni almaya geldiğini bilmiyordum, ama o anda umurumda değildi. Sadece yemek yemek ve uzanmak istiyordum, ancak başkalarının beni bu halde görmesi hoşuma gitmiyordu.

"Eczaneye uğrayabilir miyiz?" diye sordu Ava, Maverick'e. "Doktor ona ağrı kesici verdi."

"Ve yiyecek," diye ekledim. "Açlıktan ölüyorum."

"Tabii ki," dedi Maverick. "Black Claw'da sadece birkaç fast food restoranı var. Kahvaltılık mı, öğle yemeği mi istersin?" Umurumda değildi ve öyle de söyledim. "Kahvaltı olsun," diye cevapladı Maverick.

Drive-through'a gitti ve iki kahvaltılık burrito ve kocaman bir kahve aldı. İnleyerek, kaynar sıcak kahveyi içtim. "Oh, çok güzel."

Yolculuk sessiz geçti ve ben herkesi görmezden gelip yemeğimi mideye indirdim. Eczaneye vardığımızda, etrafı temizledim ve SUV'den dikkatlice indim.

SUV'dan dikkatlice indim. "Hemen dönerim."

Kahretsin, bu küçük kasaba eczanelerinde arabadan inmeden hizmet yoktu. İçeri girip herkesin beni görmesini istemiyordum, ama reçetemi ve sigorta bilgilerimi vermem gerekiyordu. Muhtemelen kimlik de isteyeceklerdi.

"Seninle geleceğim." Axel, hastaneden ayrıldığımızdan beri yanımda oturduğu arka koltuktan atladı. Yaklaşıp parmak uçlarıyla dirseğime dokundu. "Koluma tutunmak ister misin?"

Onun muhteşem çikolata rengi gözlerine baktım ve hayır demek istesem de başım evet anlamında sallandı. Sonuçta, hâlâ biraz dengesizdim.

Beni eczane penceresine kadar götürdü ve ellerim tezgaha değdiği anda beni bıraktı. En azından aşırı dokunaklı davranmıyordu. Onun desteğine ihtiyacım kalmaz kalmaz beni bırakıyordu.

Yirmi dakika beklemeleri gerekiyordu.

"Hadi. Seni eve bırakalım, sonra gelip alırım."

"Sana uyuşturucu ilaç verebilirler mi?" Eve gidip sonra geri dönmek istemiyordum, ama yemek yedikten sonra en çok istediğim şey uzanmaktı.

"Hey, Jim," Axel eczacıya seslendi. "Onu eve götürebilmem için reçetesini bana verebilir misin?"

Tezgahın arkasındaki yaşlı adam başını kaldırıp başını salladı. "Tabii. Madem sensin."

"İşte." Axel kendinden son derece memnun görünüyordu. "Hadi seni eve götürelim."

İç geçirdim ve onun yardımıyla arabaya bindim. On beş dakika sonra Ava'nın kulübesine vardık.

"Çocuklar malikanede," dedi Ava. "Hafta sonunun geri kalanında ev bize kalacak."

Kapıyı açmak için döndüğümde, Axel çoktan arabadan inmiş, arabayı dolaşmış ve bana kapıyı açıyordu. Yardımsever bir gülümsemeyle elini uzattı ve ben de minnetle kabul ettim.

"Ava'nın oğlu Maddox senin arabayı getirdi ve o ve kardeşim tüm eşyalarını içeri taşıdılar."

Bu bir rahatlamaydı. Araba doluydu.

Devasa kabine girerken konuşmaya devam etti. "Sen hastanedeyken annemiz çantalarını boşalttı." Tereddütle gülümsedi. "Çok kişisel görünen hiçbir şeye dokunmadığını, iç çamaşırlarına bile, sana söylememi istedi. Sadece birkaç giysiyi yerleştirdi, böylece giyecek kırıkmamış bir şeyler olsun diye."

Bu çok hoştu. Ava'nın bu kadın hakkındaki yargısına güveniyordum ve bana daha önce ona ne kadar güvendiğini söylemişti. Güveniyor olmalıydı, çünkü çocuklarını sürekli bu kadının yanına bırakıyordu. Hailey ve Maddox için bir büyükanne ve büyükbaba kazanmış olması çok güzeldi.

Maddox, Maverick'in oğluydu, ama Ava hamile olduğunu öğrendiğinde Maverick kasabayı terk etmişti ve Ava onu bulamıyordu. Maddox on yedi yaşındayken yeniden bir araya geldiler ve Ava önceki evliliğinden Hailey adında bir çocuğu daha oldu. Maverick ve ailesi Hailey'i Maverick'in çocuğu gibi kabul ettiler. Onları bunun için seviyordum. Hailey çok tatlı bir çocuktü.

Merdivenleri çıkmak çok uzun sürdü. "Dün daha iyi hissediyordum," diye mırıldandım. "Neden şimdi bu kadar kötü hissediyorum?"

Axel, sanki bana yardım etmek ya da beni tutarak düşmemi engellemek istercesine elini uzatmaya devam etti, ama ben kendi başıma başarmak istiyordum. "Muhtemelen adrenalinle koşuyordun. Dün bunu yapan kişiyle hala evde miydin?"

"Hayır. Dün araba kullanıyordum. Ama ondan önceki gün oradaydım ve kendimi çok kötü hissediyordum, ama bu kadar kötü değildi." Onu pek tanımıyor olmama rağmen, nedense onunla konuşurken kendimi rahat hissediyordum.

Merdivenlerin tepesine çıktığımızda başını salladı. "Evet, muhtemelen adrenalin.

Artık dinlenip iyileşebileceksin."

Daha önce ziyaret ettiğimde kullandığım yatak odasına girdik. "Buyurun."

Ava neden beni yukarıya kadar eşlik etmediğini merak ettim, ama Axel nazikti, bu yüzden şikayet etmedim. Görünüşü de hoştu, ama bu konumuzun dışında.

"Dinle, Charlotte." Ona döndüğümde gergin görünüyordu. "Ben Black Claw'da polis memuruyum ve bu yolun hemen yukarısında yaşıyorum. Buraya ilk geldiğinde gördüğün ev, benim evim.

benim evim. Bir Şeye ihtiyaçın olursa, bağıрман yeter. Ya da ara. Ava'da numaram var, telefonuna kaydedebilirsin."

Kapıyı neredeyse tamamen kapattı. "Bizimle kal, Charlotte." Adımı söyleme Őekli hoşuma gitti. Sesli harfleri biraz melodik bir Őekilde telaffuz etti. "Seni gůvende tutacağız."

Kapıyı kapattı. Odadaki çantalarımı ve kutularımı, arabamdan çıkardığıım her Őeyi gözden geçirdim, ama yatak o kadar davetkârdı ki, eşyaları yerleştirmeyi düşünmeye bile başlayamadım. Yatağı yığıldım, sadece Ava'nın dudaklarına koyduğı haplardan birini almak için uyandım. Aklımda Logan ve hayatımın bořa geçen altı ayı dışında hiçbir Őey yoktu. Hafifçe ağlayarak, hapın etkisiyle uykuya daldım ve Axel'in bana bir Őey söylemeye çalıştığı bir růyaya daldım, ama çok üzgündüm ve onu dinleyemedim.

3
AXEL

Neyse ki devriyem neredeyse bitmişti. Her döndüğümde, devriye arabamın Ava'nın evine gittikçe yaklaştığını fark ettim. Kasaba uykulu bir cuma günü geçiriyordu, çoğu insan ilkbaharın soğuk günlerinde evlerinde kalıyordu. Drive-in sineması açılacak kadar hava sıcak değildi ve çocukların takılmayı sevdiği tek yer, kışın sınırlı bir menü sunan yerel bir lokantaydı.

Teknik olarak bahardaydık, ama soğuklar henüz tam olarak dinmemişti.

Gündüzleri oldukça sıcaktı, ama geceleri öyle değildi.

Bir iç çekerek, Ava'nın kulübesine ve ailemin malikanesine giden yolun yarısına geldiğimi fark edince geri döndüm.

Charlotte zihnimde kazınmıştı, artık ruhumun kalıcı bir parçası olmuştu. Onu odasına taşıdığım günden beri görmemiştim, ama bu onu düşünmeyi bıraktığım anlamına gelmiyordu. Bir saniye bile.

Asher, onu hemen o anda yatağa atmamı istemişti, ama elbette bu, uzak bir ihtimal bile değildi. Dünyadaki tüm paralar karşılığında bile onun güvenini boşa çıkarmazdım.

Ejderhalar cinsel varlıklardı. Tüm duygularını seksle ifade etmek isterlerdi. Koruyucu hissediyor musun? Seks yap. Üzgün müsün? Seks onu neşelendirir. Kızgın mısın? Kızgın seks yap.

Neyse ki, ben o kadar akıllıydım. Charlotte, hazır olduğunda benimle yatacaktı, daha önce değil. İlişkimizin fiziksel yönünü o yönlendirecekti. Onunla güven ilişkisi kurmanın en iyi yolu buydu. Ona gerçeği söylemeden önce, hayatı pahasına bana güvenmesi gerekiyordu, yoksa korkup kaçacaktı.

Hayır, bu işi doğru şekilde yapmalıydım.

Amaçsızca araba sürerken, saatin dört olmasını bekledim, o zaman karakola geri dönebilecektim. En azından orada bir masada oturup Charlotte'u düşünebilirdim, onun yönüne kolayca gidebileceğim şehirde araba sürmek yerine. Devriye nöbetleri normalde eğlenceliydi. Farklı iş yerlerine uğrayıp insanlara merhaba der, genellikle sosyalleşerek zaman geçirirdim.

Ama bu hafta öyle değildi. Sadece Charlotte'a daha yakın bir yere gitmek istiyordum. Ona biraz zaman tanımalıyım.

Asher bile ona ihtiyacı olan tüm zamanı ayırmaya kararlıydı, ama uzak durmak çok zordu. Kokusu, beni büyüleyen bir siren şarkısı gibi zihnimde kalıyordu.

Biz Maverick'in kardeşiyiz. Kulübede kalabiliriz.

Bu doğrudu, kulübede takılabildik, ama bu Charlotte'u rahatsız edebilirdi. Zaten kırılğan olan hayatına başka bir sorun daha eklemek istemedim. Zor bir dönem geçirmişti ve kendine zaman ayırmayı hak ediyordu.

Sonunda saat, karakola geri dönmeme izin verdi. İçeri girip, masa başı görevinde olan ve şimdi devriye görevini devralacak olan Carlos'un yerine geçtim. O saat sekizde geri döndüğünde, ben eve gidecek ve stajyerimiz Jordyn gece vardiyası için gelecekti. Masamı düzenlemek için yerleştim. Yapacak evrak işim yoktu ve Carlos istasyonu temizlemiş, toz almıştı ve süpürmüştü. Şu anda tutuklu da yoktu. Black Claw genellikle polis memuru olmak için en iyi yerdi. Biraz sıkıcı olsa da, olayların az olduğu bir yerdi, ki bu her zaman iyiydi.

Vardiyamın dörtte üçü dolduğunda, küçük kardeşim Jury ve yeğenim Maddox kapıdan içeri girip gülererek ve sırtarak içeri girdiler. Anneme ait olduğunu tanıdığım birkaç Tupperware kabı tutuyorlardı.

"Harika. Akşam yemeği?" Annem bu vardiyada çalıştığımda bana akşam yemeği gönderirdi. Bazen kendisi getirirdi, bazen de başka bir aile üyesini gönderirdi. Öğle yemeğini de sık sık gönderdiğini biliyordum, ama akşam yemeği için dışarı çıkmaktansa, gün içinde bir yerde durup sandviç almayı tercih ediyorduk.

Jury başını salladı. "Evet. Annem bizi gönderdi. Eğer biz sana yemek yedirmesek, yemeyi unutacağını söyledi, o yüzden buradayız."

Kutuları Maverick'in masasına koydular ve bir kanvas çantayı açtılar. Annem tabakları, peçeteleri, çatal bıçakları, her şeyi çantaya koymuştu. Annem böyleydi, her ayrıntıyı hatırlardı.

"Burada tüm bu eşyaların olduğunu biliyor." Gülerek başımı salladım.

Maddox bir tabak uzattı. "Karşı çıkma. Yemek yerken burada kalmamızı, tabakları ve artıkları geri götürmemizi ve burada temizlemeniz gereken hiçbir şey bırakmamamızı söyledi." Tabağı önümde salladı. Kağıt tabak ve plastik çatal bıçak bile göndermedi. Gerçek tabakları gönderdi ve çocuklar geri götürdükten sonra yıkayacaktı.

Burun kıvrarak tabağı aldım ve kapların içine bakmaya başladım. "Peki, öyleyse öyle olsun. Anneme karşı gelemezsin. Kızdığında tam bir ayı gibidir."

"Onu kızgın görmedim," dedi Maddox. "O kadar da kötü olamaz." Oldukça şüpheli görünüyordu, ama hiç görmemişse, onun şaşkınlığını anlayabiliyordum. Annem küçük, sessiz bir kadındı... kızana kadar. Sonra bambaşka bir ejderhaya dönüşürdü.

Jury ve ben kahkahalara boğulduk ve Jury Maddox'un kaburgalarına dirsek attı. "O korkunç biridir."

Maddox inanamıyormuş gibi başını salladı. Bir gün öğrenecekti. Birimiz annemi yeterince kızdıracaktı ve Maddox görecekti. O zaman kaçıp gidebilirdi.

Ama kim bilebilirdi ki? O, annemin ilk torunuydu. Ona karşı farklı davranabilir.

Jury, Maverick ve Ava Maddox'u hamile kalmadan birkaç ay önce doğmuştu, bu yüzden yaşları oldukça yakındı. Maddox liseden mezun olmak üzereyken, gelecekleri ve hayatlarında ne yapmak istedikleri hakkında konuşuyorlardı.

Jury neredeyse iki yıl önce mezun olmuştu, ama o özel biriydi. Nadir bulunan iz sürme yeteneği nedeniyle ailesinin yanında kalmak zorundaydı. Diğer klanlar bizim bir iz sürücümüz olduğunu öğrenirlerse, ya onu öldürmeye ya da kaçırmaya çalışırlardı. İkisi de bir seçenek değildi. Üniversiteye gidemediği için mutlu değildi, ama sonunda pes etti. Onu klanından uzaklaştırmak için tehlike çok büyüktü.

En iyi ihtimalle, klanımızın Yüksek Alfa'sı olan dedemizin yanına gidebilirdi, ama evde kalmayı tercih etti.

Ancak o orman bekçisi olmak istiyordu ve çevrimiçi bir üniversite bulup yaban hayatı ve orman bekçiliği dersleri almaya başlamıştı. Onunla çok gurur duyuyordum. Çok çalışıyordu, benim onun yaşındayken yaptığımdan çok daha fazla. Benim tek yaptığım dersleri asmak ve vakit öldürmektir. Black Claw'dan büyükbabamın yanına taşındıktan sonra Arizona'da dersler almıştım.

Evde ve yeğenine bu kadar yakın yaşamak, Jury'nin bir süre daha çocuk kalmasını sağladı, bu da güzeldi. Maddox ile vakit geçirmekten hoşlanıyordu, ama bu, derslerine çalışıp derslerini hazırladığı zamanları özlemediğim anlamına gelmiyordu.

O çok iyi bir çocuktur.

Annemin gönderdiği tavuk ve patatesleri yedim, karışık kavrulmuş sebzeleri tabağıma yığdım. Maddox ve Jury, Maverick'in masasına oturdular ve sandalyeleri döndürdüler. "Yemeğimi bitirene kadar oturup beni rahatsız etmeye devam edecek misiniz?" Tavuktan büyük bir ısırık aldım. "Mmm, çok lezzetli. Siz de yiyin."

Her zamanki gibi, annem bu gece burada sadece ben varken bir orduya yetecek kadar yemek göndermişti. Carlos için bir tabak hazırlayıp mikrodalgaya koyduğumda bile, eve geri gönderecek kadar yemek kalıyordu.

"Evde yemek yedik," dedi Jury. "Cuma gecesi ve Black Claw'da hiçbir şey olmuyor, o yüzden buradayız." Sıkıntıdan patlayacak gibi görünüyorlardı. Kıkırdadım ve onların yaşında olup sıkılmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu hatırladım. Muhtemelen eğlenmek için uzaklara kaçmak istiyorlardı.

Her zamanki gibi yemek yerken, aklım Charlotte'a gitti. Hayatıma girmesinden bu yana neredeyse bir hafta geçmişti. Bütün bu süre boyunca ondan uzak durmayı başarmıştım, ama sabrım tükenmek üzereydi. Onu görmem, sadece gözlerimi ona dikmem gerekiyordu.

"Axel amcamın Char teyzemle evlenmesi ne kadar olası?" Maddox sandalyesinde dönerek düşündü. "Hayatımın iki parçası böyle çarpışması oldukça havalı." New Mexico'da üvey babasıyla büyümüştü. Ava hamile kaldığında, Maverick ilk dönüşümüne çok yakındı. Bir Alfa'nın ilk dönüşümü değişken olur ve Maverick'inki de istisna değildi. Sinirlerine hakim olamayıp, kasabamızdaki genç, kendini beğenmiş bir ejderhayı neredeyse öldüresiye dövmüştü. Ondan sonra kasabadan ayrıldık ve iz bırakmadan ortadan kaybolduk. Büyükbabamın klanıyla birlikteydik

büyükbabamın klanıyla birlikteydik ve annemin kızlık soyadını kullanıyorduk, ama Ava bunu bilmiyordu. Maddox'u, onun pislik üvey babasıyla tanışana kadar tek başına büyütmişti.

Şimdi geri dönmüşler ve yeniden bir araya gelmişlerdi. Sonunda her şey yoluna girmişti. Ve Ava ile birlikte kaderimdeki eşim Charlotte da gelmişti. Eğer taşınmamış olsaydık, Ava oğluyla birlikte New Mexico'ya geri dönmezdi, Charlotte ile tanışmazdı ve ben de eşimle tanışmazdım. Hayatın izlediği yollar gerçekten şaşırtıcıydı.

"Evet, doğru. Onunla ilk tanıştığımda verdiğim tepkiyi hepiniz gördükten sonra bunu inkar etmem mümkün değil." Keşke daha iyi davranıp sakın kalabilseydim. Bizim eş olduğumuzu bilen üçüncü kişi olması gerekirdi, ilk ikisi ben ve Asher'dı. Ama şimdi tüm klanım biliyordu ve hepsi nefeslerini tutarak hikayemizin nasıl gelişeceğini bekliyorlardı.

Harika. Seyirci gibisi yoktur. Özellikle de büyük bir ejderha sürüsü gibi dedikoducu, burnunu sokan bir seyirci.

"Jury ve ben sonsuza kadar bekar kalmaya karar verdik," dedi Maddox göğsünü kabartarak. "Eşler çok karmaşık ve çok fazla sorun getiriyor."

Patateslerimi yerken burnumdan soludum. "Tamam." Neye inanmak istiyorlarsa.

Ejderhaların her zaman kaderlerinde yazılı eşleri yoktu, ama biz sosyal yaratıklarydık. Yerleşmek, bir yuva bulmak istiyorduk. Bu yüzden haydut veya göçebe klanlar çok nadirdi. Bir ejderha hayatının bir döneminde haydutluk veya göçebelik yapabilirdi, ama bunu çok uzun süre yapmazdı.

Köklerimize, ailemize ihtiyacımız vardı. Bir klana. Ve bu genellikle bir eş anlamına geliyordu. Bu, karşı koyamayacağımız bir şeydi, bizi iten, motive eden ejderha tarafımızın bir parçasıydı.

Arizona'yı ve hayat arkadaşım olacağını düşündüğüm Jenna'yı terk ettikten sonra, uzun süre kimseyle tanışmamak beni çok yalnız hissettirmişti. Hayatımı birlikte geçireceğim birini asla bulamayacakmışım gibi. Bu korkunç bir duyguydu.

Jenna ve ben bir süre uzaktan ilişkiyi denedik, ama hiç işe yaramadı. Sonunda tartışmaya başladık, aramaları kaçırdık ve genel olarak kendimizi mutsuz hissettik. Sonunda, temiz bir ayrılığın gerekli olduğu konusunda anlaştık.

Artık nedenini biliyordum. Benim kaderim Charlotte'la birlikte olmaktı. Anlamadığım bir üstün güç, yollarımızı birleştirmişti ve birbirimizin yanında en iyi hayatımızı yaşayacaktık.

Kaderinde yazılı eşler bu çekime direnebilirdi, ama bunu isteyen birini hiç duymamıştım. Mükemmel eşi bulmak çoğu kişi için bir hayalin gerçekleşmesiydi. Direnenlerin asla gerçek huzuru bulamadıkları, asla gerçek mutluluğu tatmadıkları söyleniyordu.

Maddox bana sabit bir bakışla baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Annemle Char teyzemin konuşmalarını duydum. Char zor bir dönem geçiriyor. Onu döven o pislik hakkında kabuslar görüyor. Annem ona travma sonrası stres bozukluğu olduğunu düşündüğünü söyledi, ama Char dinlemedi."

O ve Jury travma sonrası stres bozukluğu hakkında konuşmaya devam ettiler, ama benim aklım Charlotte'a takılmıştı. Acı çekiyordu. Onu korumak için her şeyi yapacağımı bilmek, yeniden kendini güvende hissetmesine yardımcı olur mu? O gece odasında ona yardım teklif etmekten daha açık bir şekilde söylemeliydim. Onu korumak için her şeyi yapardım. Hayatımı feda etmek dahil. Yeni tanışmış olsak da, bu içgüdüsel bir şeydi. Eşimi korumak zorundaydım.

Ama onun arkadaşı olamayacağımı söyleyen bir şey yoktu. Ciddi bir travma yaşıyordu ve onun eşi olarak yanında olamasa da, komşusu olabilirdim. Onu platonik bir şekilde biraz tanıyabilirdim. En azından o zaman onu kontrol edebilirdim.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu, onu daha da kötü bir duruma sokmadan

Eve giderken, marketin kapanış saatinden beş dakika önce . Oraya varmak için istasyondan beş dakika erken çıkmak zorunda kaldım, ama başardım. "Sadece iki şey alacağım, çabuk olacağım," dedim kasiyere, ki son anda geldiğim için çok sinirli görünüyordu.

Dondurma mağazanın arka tarafındaydı, ama ben koşarak üç çeşit aldım, sonra sebze reyonuna uğrayıp bir buket çiçek aldım. Böylesine küçük bir markette fazla seçenek yoktu, ama idare ederdi. Çiçekler parlak, renkli ve hala canlıydılar, bu yüzden onlardan memnun kaldım. Zaten gül için doğru zaman değildi. Henüz değil.

Kasiyer hızlıca hesabı yaptı ve ben de dondurma erimeden Ava'nın evine doğru yola çıktım.

Hailey kapıyı açtı. "Anne! Axel amca geldi!" Bana hızlıca sarıldı, sonra ziyaretimi umursamadan evin içine doğru koştu.

Ava, Maverick peşindeyken oturma odasından çıktı. "Merhaba Axel, nasılsın? Burada ne işin var?"

Omuz silktim. "Tamam. Al." Dondurma poşetini ve çiçekleri kollarına tutuşturduktan sonra ellerimi ceplerime soktum. "Herkeseye yetecek kadar dondurma var, ama hangi tadı sevdiğini bilmediğim için üç farklı çeşit aldım. Kimin getirdiğini söylemene gerek yok, sadece birinin onu düşündüğünü söyle." Saçmaladığımı biliyordum, ama bu beni merdivenlerden yukarı koşup Charlotte'u aramaktan alıkoydu.

Ava eşyaları Maverick'e verdi ve bana sarıldı. Maverick şaşkınlıkla izlerken ben onun sırtını okşadım. Boynuma sarıldı. Beni teselli etmeye çalıştığından emindim. Beni teselli edebilecek tek şey Charlotte'u görmektir, ama bunu bile isteyemezdim.

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum," diye fısıldadı Ava kulağıma. "Maverick bana gerçeği söylemeden önce nasıl hissettiğini biliyorum ve Charlotte benim durumumdan çok daha kötü durumda." Sonunda beni bıraktı.

Boynumun arkasını ovuşturdum. Beni sıkıca kucaklamıştı. "Umarım birkaç dakikalığına da olsa moralini düzeltirler."

"Zorla girmeye çalışmadığın için teşekkür ederim." Ava, Maverick'e şaşkın bir bakış attı. Muhtemelen bunu hak etmişti. O, hayatı zorla ele geçiren türden bir adamdı.

Ben ise bir sonraki hamlemi stratejik olarak planlayan türden bir adamdım. "İhtiyacı olan tüm zamana sahip olacak. Hazır olduğunda onu burada bekliyor olacağım." Bütün bu süre boyunca bekleyip acı çekeceğim, ama lanet olsun, orada olacağım.

İkisine de veda etmek için başımı salladıktan sonra arabaya binip malikaneye doğru yola çıktım. Annem yine bana yemek yedirmeye çalıştı ve ben de onun böğürtlenli turtasını denemeden kaçamadım. Karnım doydu, bu yüzden yatmaya gittim ve iş yerinde sıkıcı bir günün ardından karnım doyduğu için çabucak uykuya dalacağımı düşündüm.

Maalesef öyle olmadı. Bütün hafta olduğu gibi, Charlotte'u düşünerek bir o yana bir bu yana dönüp durdum. Nasıl biriydi, ne yapmaktan hoşlanıyordu, nelerden nefret ediyordu? Hangi yiyecekleri severdi? Çocuk istiyor muydu? Kedileri mi köpekleri mi daha çok severdi?

Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek ve onu tanımak için sabırsızlanıyordum.

O zaman biraz huzur bulup uyuyabilecektim.

İç çekerek yatağımda dönüp, yine uzun bir geceyi yalnız geçireceğime hazırlandım.

Yine.

CHARLOTTE

"Bir hafta oldu." Ava önüme bir tabak krep koydu. Çocukların nerede olduğunu bilmiyordum, ama neredeyse öğlen olmuştu. Oldukça geç saatlere kadar uyumuştum.

Neyse ki Ava bu konuda bana çok fazla sıkıntı vermedi. Bütün hafta boyunca mükemmel bir arkadaş oldu ve bana ihtiyacım olan tüm alanı tanıdı. "Biliyorum." Açlıktan ölüncesine kreplerimi yemeye başladım.

Bu hafta öğrendiğim tek şey, duygularımı kesinlikle yemekle bastırdığımdı. Neden stresli olduğumda bir lokma bile yiyemeyen kadınlardan biri olamadım ki?

"Aklın nerede?" Yanıma oturdu ve bir fincan çayı yudumladı. çayını yudumladı.

Bir iç çekerek, onun sorusunu düşündüm. "Harika değil, Ava." Zaten onunla konuşmayı düşünüyordum. Beni konuşturmaya çalışmadan önce bana tam bir hafta süre vermişti. Bana adil geldi. "Kabuslar görüyorum. Canlı, kaygı verici... Çok gerçekçiler."

"Dayakla mı ilgili?" Endişeyle sesini alçaltmıştı.

"Evet. Her zaman aynı değil. Ama her zaman acı çekiyorum ve korkuyorum." Ağzıma daha fazla yemek tıktırarak, Ava'nın mükemmel miktarda krema ve şekerle hazırladığı kahveyle yıkadım. "Ve sonra uzun bir süre uykuya dalamıyorum. Aslında gün boyu uyumuyorum, ama öyle görünüyor, sanırım."

"Kabuslar azaldı mı?" Ava elini koluma koydu. "Belki biriyle konuşmalısın."

"Bunu düşündüm." En iyi arkadaşımın rahatlatıcı eli kolumda, kahvemi yudumlarken, tüm hafta boyunca hissettiğim en güvenli ve en rahat anlardı. "Buna karşı değilim." Ona nasıl olduğunu söylemedim.

Terapiye *ihtiyacım* olduğunu düşünmek beni zayıf hissettirdi. Bunu kendi başıma aşabilmeliydim.

Yıllarca bu adamla yaşamış değildim. Tamamen aşık bile değildik. Birlikte yaşamak bizim için işe yaramıştı. Elbette birbirimize karşı şiddetli bir şehvet duyuyorduk. Onu önemsiyordum, evet. Ama delicesine aşık mıydım? Hayır.

Yine de onun doğru kişi olduğunu ummuştum. Ama o zamana kadar umutlanmamayı öğrenmişim. Zamanın göstereceğini biliyordum ve o ana kadar zamanın bana gösterdiği şeyden memnundum.

Sonra, sarhoş bir şekilde eve geldi ve tamamen farklı bir insan oldu. Karanlık, kıskanç, şiddet uygulayan bir insan.

Altı ay sonra bana bu kadar acı çektirebiliyorsa, bir yıl, beş yıl ya da on yıl sonra ne yapardı? O zamana kadar ölmüş olabilirdim.

Hayır, teşekkürler. Bu kaltak olmaz.

Benim tutku olarak nitelendirdiğim şey, onun içinden kaynaklı öfkeydi. Onun sadizmini inatçılık ve dik başlılık olarak nitelendirmişim.

Kör bir aptaldım. Zayıf, kör bir aptal.

"Aradı mı?" Onunla konuşmak hiç istemiyordum, ama beni aramaya çalışmış mıydı merak ediyordum.

"Bilmiyorum. İşyerini aradıktan sonra telefonunu kapattım."

Onlara geri dönmeyeceğimi söylemekten nefret etmişim, ama en iyisi buydu.

Sonra bir birkaç gün kabus ve ve hissetmek çok düşük düşünmüştüm bırakmayı ve gidmeyi Ben düşündüm az biraz biraz bir — *Tanrıya* şükür paramızı birleştirmedik — ve yeni bir yerde yeniden başlamak için yeterli param vardı. Bu beni mahvederdi, ama yapılabilirdi.

Ama Ava'yı terk etmek, beni uçurumun kenarına itecek bir darbe gibi geliyordu. Arkadaşım, sahip olduğum tek şeydi. Bektan ailem, nerede olduğumu veya ne yaptığımı kesinlikle umursamıyordu.

"Önce araştırarak başlayın. Benim ofisimi kullanabilirsiniz. Aynı şeyi yaşamış diğer kadınların tanıklıklarını araştırın. Belki çevrimiçi bir destek grubu bulabilirsiniz." Ava ayağa kalktı ve boş tabağını aldı. "Ve bu konuda kararsızsanız, bir terapistle danışın." Lavaboda bulaşıkları yıkarken çıkardığı sesleri dinledim.

Bulaşık makinesi vardı, ama zaten çalışıyordu. Kalkıp kendim yıkamalıydım, ama onun bunu kabul etmeyeceğini çoktan öğrenmiştim.

"Bugün evden çıkacağız." Suyu bir çırpıda kapattı.

Sandalyeyi çevirip ellerini kurulamasını izledim. "Hâlâ morluklarım var."

Gözümdeki morluk yeşil ve sarı bir renge dönüşmüştü, ama bu birkaç hafta daha kalacaktı. Ava çeneme dokundu, bakışlarımı yukarı kaldırdı ve ışıktaki gözümü inceledi. "Kapatıcı ile kapatabilirsin. Ayrıca, sadece malikaneye gidiyoruz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sinirlerim gerildi. "Malikâne mi?" Orası Maverick'in ailesinin eviydi. Ve kardeşlerinin de.

"Evet. Carla büyük bir barbekü partisi veriyor. Geçen gece parti yarıda kesilmişti. Ailenin çoğu gitmiş, ama o Maddox'u biraz daha kutlamak istemiş."

Kalbim hızla atıyordu. Kutlamanın iptal edilmesinin sebebi bendim. Maddox'u kutlarken sarhoş olup bayılmıştım. "Ne kutluyordunuz ki?"

Ava mırıldandı ve havluyu asmak için döndü. "Oh, sadece Maddox'un yakında mezun olması. Erken bir parti."

Çok erken bir partiydi. Mezuniyete hala birkaç ay vardı. "Üzgünüm. Parti benim yüzümden yarıda kaldı."

Beni eliyle uzaklaştırdı ve neredeyse asmış olduğu havluyla bana vurdu. Havlu, tüy gibi popoma çarptı. "Bugün gelerek telafi et."

Ne yapmak istersem isteyeyim, onu reddedemezdim. Odamda saklanmak çok daha iyi geliyordu, belki internette bir şeyler izleyerek. Ama Ava bana yardım etmek için her şeyi bırakmıştı. Barbeküye gidecektim.

"Peki, gidip bu morluğu kapatabilir miyim bir bakayım. Kapatabilirsem, gelirim."

Kaburgalarım ve gövdem hala ağrıyordu, ama doktor kırık olmadığını söyledi, yani durum çok daha kötü olabilirdi. Noel'i yeni geçirmiştik, Logan ve ben ailelerimizi görmezden gelerek birlikte geçirmiştik. Ne olursa olsun ailemin yanına gitmezdim,

ve Logan da ailesinin yeni bir ilişki için fazla dramatik olduğunu söylemişti.

Onu anlıyordum, ama şimdi beni onlardan korumak için mi böyle davrandığını merak ediyordum. Belki de beni saklıyordu, onlar hakkında bir şeylerin açığa çıkmasından korkuyordu.

Birkaç kat makyaj yaparken bunu düşündüm. Ailesinden hiç kimseyle tanışmamıştım, telefonda bile. Birçok fotoğraf görmüştüm ve bazı arkadaşlarıyla tanışmıştım, ama çoğunlukla sadece Logan ve ben vardık.

Bunu görmeliydim. Kahretsin.

Yüzümü makyaj yaparken odamdaki küçük makyaj sandalyesinde iç çekip vücudumu çevirdim. Özellikle son birkaç gündür ağrı azalmıştı. Ayrıca gün boyu iltihap önleyici ilaçlar da alıyordum. Bunun da etkisi büyüktü. Normalde ilaçlardan uzak dururdum. Ama şimdi olduğu gibi gerçekten ihtiyacım olduğunda, ilaçlar iyi işe yarıyordu.

Makyajım iyi görünüyordu. Parlak güneşin altında biraz ağır görünebilirdi, ama bu mevsimde kesinlikle içeride olacaktık.

Neyse ki saçlarım kolaydı. Annem bana hayatta pek iyi şeyler vermemişti, ama bana saçlarını vermişti. Kalın, sarı, istediğimde kıvrırmak, istediğimde düzleştirmek için yeterli dalgalı saçlar. Dokunmazsam, internet blogcularının "plaj dalgaları" dediği saçlar oluyordu.

Kilo alma eğilimim vardı ve gözeneklerim çok büyüktü, ama en azından saçlarım güzeldi. Saçlarımı sallayarak, üzerine sprey sıktım ve aynadaki yansıma iç geçirdim. Çok solgun, çok sönük. Kendimi bir köy faresi gibi hissediyordum ve bu hiç de ben değildim.

Böylesine travmatik bir olaydan sonra kendime gelmek çok zordu. Ama başaracaktım. Kararlıyım.

Sevimli bir kazak ve kot pantolon seçtim. Geçen hafta yaptığım birkaç şeyden biri de valizimi boşaltmaktı. Ava, ihtiyacım olduğu sürece burada kalabileceğimi açıkça belirtmişti. Aylarca, belki daha uzun süre burada kalmamı beklediğini söylemişti.

Bir gün, onun iyiliğini bir şekilde ödeyecektim.

Ama şimdilik, küçük adımlarla ilerleyeceğim. Yumuşak süveteri karnımın üzerine düzelttim ve hassas bölgeleri görmezden geldim. Kot pantolon daha çok

jeggings gibiydi, bu yüzden karnıma baskı yapmıyorlardı ama yine de rahat olan botlarımın içine sokulduğunda sevimli görünüyorlardı.

Aşağı indiğimde, Ava da gitmeye hazırdı. "Maverick nerede?" diye sordum.

"Sabah vardiyasına çıktı. Yardımcıları Carlos öğleden sonrasını üstleniyor, böylece herkes kutlamaya katılabilecek. Bir de stajyerleri var, ama onu sadece kasaba uyurken geceleri yalnız bırakıyorlar. Buralarda, şükürler olsun ki, o saatler en sakın saatlerdir."

Şehirdeki gibi değildi. Polisler şehirdeki gece vardiyasından nefret ederdi. En çalgın ve en karmaşık zamandı.

"Sanırım hazırım."

Ava ellerimi tuttu ve yüzümü inceledi. "Harika görünüyorsun. Kontur mu yaptın?" Gözlerini kısarak baktı. "Kontur yapamıyorum."

Gülerek ellerini sıktım. "Sana gösteririm. Doğru yaparsan harika olur, ama çoğu kişi yanlış yapıyor ve zebra gibi görünüyor."

El ele tutuşarak onun SUV'sine doğru yürüdük. "Başka bir zaman yürürüz."

Hava soğuk ve sen hala ağırlısın."

Malikanenin uzun giriş yolunda makyaj hakkında güldük. Karla kaplı çatısı görünmeye başladı. Ev çok büyüktü ve birkaç katlıydı. Yüksek pencereler, büyük bir tavan arası olduğunu gösteriyordu.

"Acaba gizli geçitleri var mıdır?" diye fısıldadım park ederken. Yukarıya doğru baktım ama arabanın içinden evin tepesini göremedim. Ön kapıya çok yakın park etmişti.

Onun izinden giderek, arabadan indim ve karın kürekle temizlendiği garaj yolunun kenarındaki kar yığınlarına baktım. Ava arabanın arkasına gitti ve bagajı açarak içindeki her türlü lezzeti ortaya çıkardı. "Bunun burada olduğunu bilmiyordum." Tüm yiyecekleri görünce gülerek dedim.

İki karton kutu, plastik kaplarla dolu olarak SUV'nin arkasını dolduruyordu. O birini aldı.

Diğerini almak için eğildim, ama o elime vurdu. Elimi geri çektim ve ona kaşlarımı kaldırarak baktım, onun hareketinin beni ürkütmediğine sevindim. Bu iyi bir şey olmalıydı.

"Oh, tanrım, çok üzgünüm. Sana vurmak istemedim." Kutuyu yerine koydu ve ön kapı açılırken beni kucakladı. "Onu kaldırıp yaralarını ağırlaştırmanı istemedim."

Yüzümü buruşturarak, onun suçluluk dolu kucaklamasından kurtulmaya çalıştım. "Tokat attığından daha çok canımı acıtlıyorsun."

Çığlık atarak beni bıraktı ve ellerini ağzına kapattı. "Her şeyi mahvediyorum."

Gülerek elini tuttum ve onu kapıya doğru çektim. "Öyle değil. Hadi."

Daha önceki ziyaretimde tanıştığım Maddox ve Jury, verandada duruyorlardı. "Yardım ister misin?"

"Kutuları mı?" diye sordum. Ben bir şey taşıyamıyorsam, o da taşıyamazdı.

"Evet, efendim." Jury bana selam verdi ve merdivenlerden aşağı koştu. Ben çok daha yavaş yukarı çıktım ve onun gençlik enerjisini kıskandım, sonra da yarım yamalak dövülmediğim zamanlarda benim de aynı derecede zinde olduğumu hatırladım. Merdivenlerin tepesine ulaşmadan onu affettim.

Maverick'in annesi bizi kapıda karşıladı. "Merhaba, hoş geldiniz!" Carla'nın dostane ve açık bir havası vardı. Beni Ava'nın kollarından aldı ve bizi eve götürürken kolunu omzuma attı. "Geldiğiniz için çok mutluyum. Geleceğinizi sanmıyoruz."

Güzel, koyu renkli ahşaplarla dolu bir antreye girdik. Ortadaki tek masanın üzerinde, bu mevsimde serada yetiştirilmiş olması gereken bir buket çiçek vardı. Ava'nın odama koyduğu çiçekleri hatırlattılar bana. Maverick'in kardeşinden geldiğini, günümü neşelendirmek için olduğunu söylemişti, ama hangisi olduğunu söylememiştii.

Ağabeyi olduğunu düşündüm. On dokuz yaşındaki Jury, çiçek veya dondurma göndermeyi düşünecek birine benzemiyordu. O akşam çiçeklerin ve kemikleri inceleyerek suçları çözen bir TV programının eşliğinde dondurmamın tadını çıkarmıştım.

"Şimdi, sen burada otur ve herkesle konuş, ben de kalan yiyecekleri hazırlayayım. Arkada barbekü yaptık, ama bu soğuk hava yüzünden içeride yemek yiyoruz." Beni kanepede bıraktı. James'in, Maverick'in babasının yanına oturmaktan başka seçeneğim yoktu.

Maverick, ağabeyi Axel ile birlikte içeri girdi. Benim için eczaneye giden oydu. Gerçek bir beyefendi.

"Merhaba, genç bayan," dedi James. "Ayakta durduğunuzu görmek ne güzel." Babacan bir tavırla dizime hafifçe vurdu.

"Ayakta olmak güzel. Son birkaç gündür iyileşmekle meşguldüm." Yalan söylemenin bir anlamı yoktu, morluklarımı saklasam da.

"Peki, harika görünüyorsun." Gözlerini odanın içinde dolaştırdı. "Karım bunu duymasın." Göz kırptı ve ayağa kalktı, oğlunu odaya takip eden ve yemek talimatları veren Ava'nın yanına doğru yavaşça yürüdü. "İşte benim güzel kızım," dedi James kollarını açarak.

Hiç de ürkütücü değildi. Daha çok grubun babası gibi hissediyordu. Ve öyleydi de. Onunla konuşur konuşmaz, beni ailesinin kutlamasına dahil ettiği için mutlu olduğunu hissettim.

Maddox ve Jury, Carla'nın geçtiği uzak kapıdan kayboldular. Kapı açıldığında, mutfağı gördüm ve Hailey'nin kız gibi kıkırdamasını duydum. Onun burada olduğunu tahmin etmiştim. Ava, bu günlerde onu Carla'nın elinden kurtarmakta zorlandığını söylemişti.

Şikâyet ediyordu ama Hailey'nin hayatında yeniden bir büyükannesi olmasına ne kadar sevindiğini biliyordum. Ava'nın annesi benimki kadar kötüydü. Belki daha da kötüydü. Ve Hailey doğmadan önce büyükannesi vefat etmişti.

Hailey, Maverick'in biyolojik çocuğu olmasa da, tüm aile ona öyleymiş gibi davranıyordu. Zaten seçilmiş bir aile, çoğu zaman biyolojik aileden daha iyi olurdu. Küçük kız şanslıydı.

Maverick, Ava'ya sarıldı ve yüzü kızarıırken kulağına fısıldadı. Ben gülümsedim ve başımı eğip sehpaye baktım. Ayağa kalkıp herkesle konuşmamak garip geliyordu. Genelde partilerin neşe kaynağı bendim, ama o anda içimde o enerji yoktu. Bugün kenarda durmak daha iyi olacaktı. Üstünde duran birkaç dergi gözüme çarptı. Birine uzanırken, biri yanımdaki kanepeye oturdu.

"Seni tekrar görmek güzel," dedi Axel alçak sesle. "İyi görünüyorsun."

Yanımda oturduğu için gözlerine bakmamak kabalık olurdu, bu yüzden dizlerimi ona doğru çevirdim. Gövdemizi veya boynumu çevirmek istemedim; hala çok rahatsızdı.

Onun yüzüne bakarken, neredeyse iç çekecektim. Tanrım, bu adam çok yakışıklıydı. Hastaneden ayrıldığımda çok kötü bir durumdaydım, onu iyi görebildiğimden emin değildim ve daha önce Ava'yı ziyaret ettiğimde onunla hiç tanışmamıştık.

Kahverengi gözleri, herhangi bir kadını kıskandıracak kadar uzun siyah kirpiklerinin altında parılıyordu. Kirpiklerimin yarısı kadar güzel görünmesi için on dakika uğraşmıştım.

Gülümseyerek otomatik olarak flört moduna geçtim, ama kalbim tam olarak buna hazır değildi.

Aklı başında hiçbir heteroseksüel kadın bu adamın yanına oturup sırtını dikleştirmeden ve göğüslerini biraz dışarı çıkarmadan oturamazdı.

Ama bu kaburgalarımı ağrıtıyordu, bu yüzden birkaç saniye sonra tekrar rahatlardım. "Teşekkürler. Hâlâ biraz ağrım ve morluklarım var, ama biraz kapaticıyla gizleyememem gereken bir şey yok." İşte. Artık belki de her zaman bu kadar makyaj yaptığımı düşünmezdi. Kirpiklerimi indirdim. "Sen de iyi görünüyorsun."

Ne halt ediyordum ben? *Kes şunu, aptal.* Flört edecek durumda değildim, özellikle de Ava'nın nişanlısının kardeşi ile. Aklım tamamen karışmıştı. Düşünmeden doğrudan flört moduna geçmiştim.

Kendim için daha iyisini yapmaya başlamalıyım. Başka bir ilişkiye gireceksem, bu yavaş ve kendinden emin adımlarla olacaktı. Bana uzun kirpiklerini kırpıp göz kırpan ilk yakışıklı erkekle flört etmeyecektim.

"Colorado'yu nasıl buluyorsun?" diye sordu Axel. Kanepede pozisyonunu değiştirerek aramızdaki mesafeyi açtı. Uzaklaşmadı, ama benim alanıma girmeye çalışmadığını gösterdi. Saygılı bir hareketti.

"Henüz pek görme fırsatım olmadı. Ama yakında göreceğim. Özellikle hava değiştiğinde. Yürüyüş yapmak, kırsal bölgeleri keşfetmek istiyorum."

Başını salladı ve gözleri parladı. "Ailem geri taşındığında benim de taşınmaya karar vermemde bu etkenlerden biri oldu. Arizona'da kalabilirdim, ama dağları özledim. Dışarıda olmayı seviyorum. Yürüyüş, yüzme, uçmak..." Öksürerek sözünü kesti. "Oh, pardon. Boğazımda bir şey var."

O öksürmeden önce, sesine hayran kalmıştım. "Sorun değil. Demek doğa sporlarını seviyorsun?" Konuşmaya devam etmesini istedim. Zengin, yumuşak sesinin tuhaf bir sakinleştirici özelliği vardı. Sinirlerim yatışmıştı.

O, dağlarda kamp yapmaktan ve ailesinin sahip olduğu topraklardan bahsetmeye devam etti. Sözleri, onun farkında olmadığını düşündüğüm iyi talihine duyduğu şükranı ortaya koyuyordu. O, kibirli bir zengin çocuk değildi. Ailesinin bu iyi talihine gerçekten minnettardı.

"Sesinin ne kadar yatıştırıcı olduğunu kimse sana söyledi mi?" Onu kestiğim için çok kaba davrandım. "Çok özür dilerim." Ağzımı kapattım. "Sözünü kestim."

"Hayır, sorun değil. Ben çok konuştum. Ama hayır, sesimin yatıştırıcı olduğunu daha önce hiç duymadım." Ağzının bir köşesini yukarı kaldırdı ve hafif sakalının ortasında bir gamze belirdi. Birkaç gündür tıraş olmamış mıydı, yoksa her zaman sakal bırakır mıydı, anlayamadım. Sakal denecek kadar uzamış değildi, ama isterse sakal bırakabileceğinden emindim.

"İstersen ASMR işi yapabilirsin." Başımı salladım ve emin olduğumu vurgulamak için dudaklarımı büktüm.

O güldü. "Onun ne olduğunu bile bilmiyorum."

Açıklamaya çalıştım, ama onu daha da kafasını karıştırdım. "Ne anlama geldiğini hatırlamaya çalışıyorum." Dilimin ucundaydı. "Duyusal bir şey, tepki gibi bir şey." Beni deli sandığına eminim. Güldüm ve kendimi affettirmeye çalıştım. "Sadece ses tonuyla bile mutluluk hissi uyandırırıyorsun."

Daha fazla açıklamaya geçmeden —çünkü yüzündeki ifadeye bakılırsa, deli olduğumu düşünüyordu— Carla içeri girdi.

"Çorba hazır!" Bana ve Axel'e gülümsedi ve oturma odasında yalnız olduğumuzu fark ettim. Ava ve Maverick'in çıktığını fark etmemiştim.

Axel ayağa fırladı ve bana elini uzattı. Minnettarlıkla elini tuttum ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim. "Teşekkürler. Hâlâ biraz ağrıyor."

"Ben de daha önce kaburgalarımı incitmiştim." Ben ayağa kalkar kalkmaz elimi bıraktı. "Çok kötü bir şey."

Başımı sallayıp güldüm, ama gülüşümden pişman oldum çünkü karnımda bir ağırı hissettim. "Bu hafif bir ifade."

Bana kapıyı açtı. Carla, mutfak adasına yiyecekleri yaymıştı ve bir orduyu beslemeye yetecek kadar görünüyordu. Ancak Maddox ve Jury ikişer tabak dolusu yemek aldıklarında, bunun sadece bir ev dolusu erkeği beslemeye yetecek kadar olduğunu fark ettim.

Axel önüme geçip iki tabak aldı. Bir tabağa birkaç parça barbekü kaburga koydu.

Ben kendi tabağıma uzanırken, maşa elinde bana baktı. "Kaburga?"

"Tabii, birazcık," diye cevapladım, şok olmuş bir şekilde. İkinci tabak onun için değildi. Benim içindi.

Tabağıma küçük bir parça koydu, sonra makarna ve peynir kasesi içindeki servis kaşığını aldı. Tabağına bir kaşık koyduktan sonra, kaşıklarını kaldırarak bana baktı.

"Bolca lütfen," diye kıkırdadım. "O şeyi çok severim." Fırında pişirilmiş gibi görünüyordu, ki bu en iyisiydi.

Tabağıma kocaman bir porsiyon koydu. Aynı işlemi tekrarladı, kendine bir şeyler koyduktan sonra yeşil fasulye, patates salatası, mısır koçanı ve brokoli güveçten isteyip istemediğimi sordu. Okra isteyip istemediğimi sorduğunda, reddetmek zorunda kaldım. "Hayır, teşekkürler."

"O zaman senin payını da yerim." Tabağına ikinci bir kaşık koydu. "Neyin iyi olduğunu bilmiyorsun."

Oh, öyle olmak istiyordu. "Yeşil fasulye almayan adam diyor bunu. Bunlar İtalyan usulü kesilmiş. En iyisi."

"Teşekkürler," dedi Carla masadan. Jury ve Maddox'un arkasında durmuş peçeteleri dağıtıyordu. "O çocuk neden yeşil fasulye yemiyor, anlamıyorum!"

Masaya geçtik ve Axel tabağıma Maddox'un karşısına, sonra da kendi tabağını benimkinin yanına koydu. "Soda, çay, su?"

"Su lütfen." Kalori içmenin bir anlamı yoktu. Su içip tatlıyı suçluluk duymadan yiyebilirdim.

O içecekleri getirirken oturdum. Yanıma oturduğunda, parmak uçlarımla eline dokundum ve sanki

Onu şok etti, ama geri çekilmedi, bu yüzden endişelenmedim. "Teşekkür ederim." Ona dokunduğumda midemde kelebekler uçuştı.

"Önemli değil. Tabağı tutman daha zor olur diye düşündüm. Sana da söylemiştim, kaburgalarım incindi. Makarna ve peynir servisi yapmak bile acı verici olabilir."

Haklıydı, ama kendimi kontrol altına almam gerekiyordu. Şu anda kelebeklerle uğraşacak vaktim yoktu. Bu kadar çekici birine, bu kadar patlayıcı bir şekilde biten bir ilişkiden sonra ilgi duymak, gerçekleşmesi an meselesi olan bir kabustu.

Ailenin bir kısmı hala adada durmuş tabaklarını dolduruyordu, ama Jury, Maddox ve Axel'in yemek yediğini fark ettim, bu yüzden daha fazla konuşmak yerine yemeğime daldım. Carla, tereyağlı mısırı ısırdıktan hemen sonra yanıma bir peçete koydu. "Teşekkürler," mırıldandım.

Tanrım, bu insanlar benim ahırda büyüdüğümü düşüneceklerdi. Yemeği yuttum, dudaklarımı sildim ve ona düzgün bir şekilde teşekkür ettim. "Peçete için teşekkür ederim, özellikle de bugün beni davet ettiğiniz için. Burası çok güzel."

Sonunda herkes oturdu ve biz sohbet edip güldük. Yani, onlar güldü. Ben ise hala utangaç hissederek onları izledim. Axel'in etkileşim kurmaktan çok izlemeyi ve gülmeyi tercih ettiğini fark etmem uzun sürmedi. Neden böyle olduğunu merak ettim. O rahat ve ailenin sevilen bir üyesiydi.

Benim genellikle çıktığım erkeklere hiç benzemiyordu. Onlar gösterişli, karizmatikti. Genellikle gürültücü ve gösterişliyidiler. Axel sessiz, ağırbaşlıydı. Rahatlatıcı bir varlığı vardı.

Yemeğimi bitirdikten kısa bir süre sonra, başım birkaç kez zonkladı. Bu iyiye işaret değildi. Beyin sarsıntısı bana çok fazla semptom göstermedi. Kafam karışık falan değildi, ama hastaneden çıktıktan sonra birkaç kez şiddetli baş ağrısı çekmişim. Her zaman birkaç gramlık bir ağrı ile başlıyor, sonra biraz daha artıyor ve yavaş yavaş daha güçlü bir ağrı kesici ve uyku gerektirecek kadar şiddetli bir ağrıya dönüşüyordu.

Ava, Axel'in diğer tarafına oturmuştu. Öne doğru eğildim. "Sanırım eve gitmem gerek. Başım ağrımaya başladı," diye fısıldadım. "Çok üzgünüm." Onun birkaç saat daha orada kalmayı planladığını biliyordum. "Beni aşağı indirirsen, hemen geri gelebilirsin."

Yürümek isteyebilirdim, ama hava çok soğuktu ve baş ağrım çok hızlı şiddetlenirse, yürümek işkenceye dönüşürdü.

Axel, onun kucağında söylediğim şeyi duymadan edemedi. "Seni ben götüreyim," diye teklif etti. "Ava burada kalabilir."

"Hayır," dedi Ava. "Benim için sorun değil." Axel başını salladı. "İsrar ediyorum."

Ava kabul ederken gözleri parladı. "Ona iyi bak."

Elini kalbinin üzerine koydu. "Kendi eşimmiş gibi."

Eş. Ne tuhaf bir ifade. Ama en azından beni rahat hissettirdi. Ava, hayatını emanet edebileceği biri olmadığı sürece beni kimseyle bir yere gitmeme izin vermezdi. Ben de ona hayatımı emanet ederdim, bu da o güvenin Axel'e de geçtiği anlamına geliyordu.

"Teşekkür ederim," dedim. Tabağımı alıp, en azından lavaboya koymak için döndüm. "Carla, çok üzgünüm. Bulaşıkları yıkamayı teklif etmeyi planlamıştım, ama sanırım uzanmam gerek."

Masayı dolaşıp tabağımı aldı. Lavaboya koyduktan sonra beni kollarına aldı. "Tatlı kızım, sence bu çocukları ne için doğurdum? Bulaşıkları onlar yıkayacak." Beni nazikçe sıktı ve geri çekildi. "Zaten yıkamana izin vermezdim."

Onlara teşekkür edip el sallayarak veda etmeye devam ettim, ta ki Axel'in beni başka bir kapıdan çıkardığını fark edene kadar. Bu kapı oturma odasına değil, doğrudan giriş holüne açılıyordu. İçeri girdiğimizde bu kapıyı fark etmemiştim bile.

"Ava'nın SUV'si hemen ön tarafta, onu alalım," dedi. "Ceket giydin mi?"

Kafamı salladım. "Uzaklara gitmediğimiz için gerek yoktu." Kazakım kalın ve sıcaktı. Sorun olmayacağını düşündüm ve öyle de oldu.

"Sorun değil. Burada bekle. Arabayı çalıştırayım."

Beklerken giriş salonuna bakındım, ama o sadece birkaç saniye yoktu. Başım daha kötü değildi, sadece ara sıra hafif bir ağrı hissediyordum.

"Hazır mısın?" Ön kapıyı arkasında kapattı ve elini uzattı.

Biraz dengesiz hissettiğim için merdivenlerden inerken elimi tutmasına izin verdim.

Lanet olası beyin sarsıntısı.

O sürücü koltuğuna otururken, "Özür dilerim" dedim. Kapıyı benim için kapatmıştı ama emniyet kemerimi takacak kadar ileri gitmemişti. Ürkütücü olmayan bir centilmenlik. Adam çok çekiciydi.

"Özür dileme. Travmatik bir yaralanmadan iyileşiyorsun. Bu tür şeyler kaçınılmazdır."

Yavaş yavaş araba yolundan aşağı sürdü. "Sana çarpmak istemiyorum."

Lanet olsun. Bir kusuru olmalıydı. "Çok düşüncelisin," dedim.

Cevap vermedi, ama Ava'nın garaj yoluna girip kar yığınının yanına park ettiğimizde, arabadan atladı ve elini uzatarak kapımı açtı.

"Seni içeriye kadar geçireyim."

Ön kapıyı kilitlemeden çıkmıştı. "Anahtarı var mı?" diye sordum.

Elindeki anahtarları baktı. "Evet. Burada bir tane var."

Bu beni biraz rahatlattı. "İyi, çünkü kapıyı kilitli bırakamam."

"Arka kapıyı kontrol edeceğim." Beni koridorda yalnız bırakıp mutfığa gitti. "Evet," dedi geri döndüğünde. "Kilitli. Benim arkamdan bunu da kilitle, böylece güvende olursun."

Gitme zamanı gelmişti, ama onun kalmasını çok istediğimi fark ettim. "Bir şey içmek ister misin?" diye sordum. "Ben ilacımı alırken?"

"Tabii." Kolunu uzattı. "Yolu göster."

Axel beni mutfığa kadar takip etti ve ben de güçlü ağrı kesicilerin bulunduğu şişeyi buldum. Bağımlılık riskinden çekindiğim için bunları sadece birkaç kez almıştım. Bu, ihtiyacım olan son şeydi. Bir tane alıp döndüğümde, onun bana bir bardak su uzattığını fark ettim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, hapı yuttum. Acı daha da şiddetlendi, bu yüzden bardağı bırakıp parmaklarımı şakaklarıma koydum. "Daha da kötüleşiyor."

"Hadi. Sana yukarı çıkmaya yardım edeyim."

Merdivenlerde yardıma *ihtiyacım* yoktu, ama evde yalnız kalma düşüncesi başımı daha da ağrıtıyordu. "Teşekkür ederim."

Bana kolunu doladı ve dokunuşu beni sakinleştirdi. Aura okumaya hiç ilgi duymamıştım, ama Axel ve ailesinde beni rahatlatan bir şey vardı. Özellikle Axel.

Merdivenleri çıkarken bir kolunu omuzlarıma, diğerini pazıma doladı. Kendimi kapana kısılmış hissetmedim. Değer verildiğimi hissettim. Korunduğumu hissettim. Kahretsin, bunu reddedemezdim. Buna ihtiyacım vardı.

Axel benim tipim değildi, ama bu onun benim arkadaşım olamayacağı anlamına gelmiyordu. Ve o zaten Ava dışında sahip olduğum en iyi arkadaştı.

Ayakkabılarımı dolabıma attım ve göğüs kafesimi incitmemek için dikkatlice süveterimi çıkardım. Altında mütevazı bir tişört giyiyordum, yani kışkırtıcı veya uygunsuz bir şey yoktu. Axel boğazını temizledi ve yatağımdaki battaniyeleri geri çekti. Battaniyenin arasına kayarak içeri girdim ve yana kaydardım.

Kenara oturdu. "Sana bir şey getireyim mi?"

Aşağı baktığımda parmaklarının seğirdiğini gördüm, sanki saçlarımı geriye doğru çekmek istermiş gibi, ama bu, birbirlerini sadece bir gündür tanıyan iki kişi için fazla samimi bir hareket olurdu.

"Kalır mısın?" diye sordum.

Kahretsin. Ona kalmasını istemek istememiştim. Ama bildiğim kadarıyla, oraya geldiğimden beri evde yalnız kalmamıştım. Ava dışarı çıktığında Maddox veya Maverick'in evde olduğundan emin olmak için dikkatli davranıyordu. Nasıl bildiğini bilmiyordum. Ona söylememiştim, ama Logan'ın ortaya çıkmasından çok korkuyordum.

Axel'in yüzü yumuşadı ve hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Onur duyarım.

Yalnız kalmaktan endişe duyuyor musun?"

Başımı salladım. "Çok üzgünüm. Sana yük oluyorum."

O başını salladı ve kendini düzelterek, bir bacağını bükerek yatağa daha rahat oturdu. "Sen yük değilsin. Sen biraz yardıma ihtiyacı olan bir arkadaşsın. Bir gün senin yardımına ihtiyacım olabilir. Beni reddeder misin?"

Asla olmaz. "Tabii ki hayır." "Gördün mü?"

"Lütfen konuş benimle." Ağrı giderek şiddetleniyordu. İlacın etkisini göstermesi gerekiyordu, hem de çabuk. "Bana çocukluğundan bahset."

Kıkırdadı. "Anlatacak pek bir şey yok." Ama yine de denedi. Burada büyüdüğünü, herkesi tanıdığını anlattı. Küçük kasaba hayatı.

Onun melodik sesi beni neredeyse uykuya daldırdı. Aklıma bir düşünce geldiğinde biraz uyandım.

Buna alışabilirim.

Bu da bir daha asla gerçekleşemeyeceği anlamına geliyordu.

5
AXEL

İlaç etkisini gösterince Charlotte'un ağzı açık kalmıştı. Horlamamıştı ama nefes alışını biraz ağırlaştırmıştı. Gitme vaktim gelmişti. Biraz daha oyalanarak ona, ona bakmak için sabırsızlandığımı söyledim. Sonunda saçlarını yüzünden çekmeme izin verdim ve ipeksi saçlarını hissettiğimde neredeyse kendimi kaybedecektim.

Asher homurdandı. *Eş.*

Onun sabırsızlığı beni yataktan uzaklaştırdı. Zaten onu o anda sahiplenemezdik. Öncelikle, o bilinçsizdi.

Aşağı kata inip kanalları geziniyordum ki Ava bütün aileyle birlikte geri geldi. Maverick onları benim devriye arabamla getirmişti, böylece geri dönebileceğim bir araç olacaktı. Uçamayacak değildim, malikaneye döndüğüm anda da öyle yapmıştım. Ava uyuduktan sonra bana neden kaldığımı sordu.

"Onu korumak için, elbette," demiştim. Anlamıyor muydular? "Yalnız kalmayı sevmez."

Ava başını salladı. "Biliyorum."

O zamandan beri onu görmedim. Üç gün önce.

Maverick malikanenin arka kapısından çıktı ve yanıma oturarak bir bira uzattı. Ben de bir tane bitirmiştım, o yüzden aldım. Bira, ejderha dönüşümcüleri insanlara göre yarı yarıya daha yavaş etkiliyordu.

"Teşekkürler." "Nasılsın?" diye sordu, sallanan sandalyeye yerleşerek.

Annem arka verandayı kardan temizlerdi. Bu mevsimde burada fazla zaman geçirmezdi, ama kardeşlerim, babam ve ben içimizde ateş taşırdık. Kar ve soğuk bize dokunmazdı.

"İyiyim." Bu lanet bir yalandı. "Zorlanıyorum. Ama uzak durmak, yavaş davranmak, Charlotte için en iyisi bu." Bunun olabildiğince çabuk sonuç vermesini istiyordum

ve acele edersem, bir şeyler ters gider ve daha uzun süre geri çekilmek zorunda kalırdım. Yavaş ilerlemek tek seçeneğimdi.

Ayrıca, ona en ufak bir acı ya da kafa karışıklığı yaşatmak istemiyordum. Hiç istemiyordum.

"Yavaş ilerlediğin için mutluyum. Charlotte'un sana sahip olacağını bilmek Ava'nın içini rahatlatıyor, ama aynı zamanda senin bu şekilde ilerlemesi de."

Tabii ki, her şey Maverick ve Ava ile ilgili.

Düşüncelerimin bu yönde olmasına engel olamadım. Hayatımdaki her şey Maverick etrafında dönüyor gibiydi ve o eşini ve oğlunu bulduğundan beri durum daha da kötüye gitmişti.

Maverick hafifçe nefes verdi. Ona baktım ve incinmiş gibi görüldüğünü fark ettim. Kahretsin, bu düşüncemi ona yansıtmış mıydım? Öyle demek istememiştim.

"Gerçekten böyle mi hissediyorsun?" diye sordu Maverick yumuşak bir sesle.

Kahretsin. İç geçirdim ve uzun bir yudum aldım. "Tamamen değil." Bu, yüzündeki ifadeyi değiştirmede. "Bak, Mav. En büyük olmama rağmen alfa olmamakla başa çıkmakta zorlandım. Bunu biliyorsun. Sonra taşındık. Sonra geri taşındık. Alfa olmanın doğası bu ve çoğunlukla bunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum."

"Ama?" Kaşlarını kaldırdı, daha fazlasını bekliyordu, ama kızgın görünmüyordu.

"Ama bir yanımda sana kızgın. Geri döndükten sonra durum kötüydü ve Jenna'yı terk etmek zorunda kaldım." Hayatımda sevdiğim tek kadını düşününce göğsüm sıkıştı. "Zor bir dönemdi."

Ama bu yıllar önceydi ve ben de büyük ölçüde bunu geride bırakmıştım.

"Asla gölge düşürmek istemedim. Arizona'ya taşındığımda, o çocuğa yaptıklarımı geri alabilmeyi her şeyden çok istediğimi biliyorsun. Sadece hayatında yarattığı karmaşa yüzünden değil, Ava ve Maddox yüzünden de. O ayrılıktan çıkan tek iyi şey Hailey'di."

Ava'nın kızı bir nimetti. Zeki ve akıllıydı, hepimizi parmağında oynatıyordu. Diğerleri kadar onunla fazla zaman geçirmedim, Jury bile Maddox'un etrafında

Maddox'un yanında olduğu için. Yine de bu erken gelişmiş küçük kız için öldürür ya da öldürdüm.

"Biliyorum. Geri dönmek doğru bir karardı. Yoksa Charlotte ile hiç tanışamayabilirdim. Bu durum zor, ama o benim eşim. Ne kadar harika bir şey bu?"

Maverick sıırıttı. "Harika. Pek çok ejderha bunu asla bulamıyor." Ebeveynlerimiz bile kaderlerinde yoktu. Derinden aşkıtlar, her zaman öyle olmuştu. Harika bir çifttiler. Ama bu, Charlotte'a karşı hissettiğim bu çekim, artık daha fazla karşı koyamayacağım doğaüstü bir güçtü.

Ama ben yapardım. Yapmak zorundaydım. Onu rahat ve mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapardım.

"Seninle alakası yok, Mav. Kendimi çaresiz hissediyorum. Ona zarar veren adamı bulmak istiyorum, ama ondan o kadar uzaklaşamam."

"Yasal süreç işlesin. O da suç duyurusunda bulunmayı kabul etti."

Haklıydı. Ayrıca, o pıslığı bulsam bile, ona Maverick gibi davranıp onu neredeyse öldüresiye dövmek isteyebilirdim. Asher bunu yapmamı ne kadar istese de, bu iyi bir şey olmazdı.

"Son zamanlarda olumsuz düşünüyorum. Ona olanlara kızgınım. Ona verdiği acı ve bize verdiği gecikmeler yüzünden."

Maverick birasını bitirdi. "Seni tamamen anlıyorum. Ava'nın eski sevgilisini, onu ve çocukları aldatıp incittiği için öldürmek istemediğimi mi sanıyorsun?" Gözlerini kırptı. "Bu benimle ilgili değil."

Gülerek omzuna ittim. "Paranoyaklaşma ben."

"Arizona'da kalsaydın daha mutlu olur muydun?" diye sordu, sesi yine ciddileşti.

Küçük kardeşim olan ona baktım. Yıllar boyunca beni çok sinirlendirmişti. Kıskandığımı düşünmek istemiyordum, ama bununla mücadele ettiğimi itiraf etmeliyim. "Birkaç hafta önce evet derdim. Birçok kez geri dönmeyi düşündüm."

"Peki ya şimdi?" Umutlu görünüyordu.

"Şimdi, Charlotte'un ortaya çıkması bana tüm bunların bir nedeni olduğunu düşündürüyor. Daha yüksek bir güç, daha büyük bir kader, onun için burada olmam gerektiğini biliyorlardı."

"Neden geri döndüğünü hep merak ettim," itiraf etti. "O zamanlar Jenna'nın yanında kalacağını düşünmüştüm. Üzgünüm Axel. Aramızdaki bu kopuklukta benim de payım olduğu için üzgünüm. Bu kadar büyük bir gölge düşürmemek için daha iyisini yapabilirdim."

Kahretsin. Bu beni iki santim boyunda hissettirdi. "Senin suçun değil. Alfa olarak doğmaktan başka çaren yoktu. Ben bunun büyümesine, kötüleşmesine ve bizi birbirimizden uzaklaştırmasına izin verdim." Yaş farkımızdan ve alfa olmanından dolayı hiç çok yakın olmamıştık. Ama şimdi, yetişkin olarak, onu eşim, akranım olarak görmek daha kolaydı. Ve belki bir dostluk kurabilirdik. "Daha iyisini yapmaya çalışacağım."

"Ben de öyle." Gülümsedi ve öne eğildi. "Kardeşim, buraya Ava'nın seni yemeğe davet etmem için gönderdiği için geldim. Seni kontrol etmek istedim, ama asıl amaç yemeğiydi."

Bunu duyunca kulaklarım dikildi. "Senin evinde mi?"

Kaşlarını kaldırarak başını salladı. "Mmm-hmmm."

"Charlotte ile mi?"

"Hayır, sen gelirken onu kasabada tek başına yemek yemeye göndermeye karar verdik." Bana ifadesiz bir bakış attı, ama hemen kahkahaya boğuldu.

"Seni pislik. Tabii ki orada akşam yemeği yemek istiyorum." Ayağa kalktım ve boş şişeleri mutfaka götürdüm. "Ne zaman?"

"Şu an gibi bir zaman yok." Maverick mutfaktan çıktı. "Tamam," dedim ve arka merdivenlere doğru yöneldim. "Üstümü değiştirip aşağı iniyorum."

Onun cevabını beklemedim. Yatak odama vardığımda, dolabımın kapısını açtım ve kıyafetlerime sanki karmaşık bir geometri problemiymiş gibi baktım.

Ama öyleydi. Çok şık giyinirsem, bu çok bariz olurdu. Ama mümkün olduğunca iyi görünmek istiyordum. Yüzümle yapabileceğim pek bir şey yoktu, neyse oydu. Saçımı hızlıca taramam yeterliydi, ama ne giyecektim?

Hiç yardımcı olmayan Asher ile kısa bir tartışmanın ardından - benim yerime onun gitmesini istiyordu, evet, tabii - sonunda kot pantolon, siyah botlar ve siyah-gri flanel düğmeli gömlek giymeye karar verdim. Süslü değildi, ama salak gibi de görünmüyordum.

Araba daha hızlıydı, bu yüzden arabama atladım ve yola çıktım. Farkına varmadan, Ava ve Maverick'in kapısının önünde durmuş, yumruğumu kapıyı çalmak için kaldırmıştım. Sinirlerim bozuldu, bu yüzden derin bir nefes aldım. "Bu iyi. Bu bir ilerleme," diye fısıldadım ve kapıyı çaldım.

"Girin!" diye bir ses evin içinden geldi. Maddox'un sesi olduğundan emindim.

Kilitsiz kapı kolayca açıldı ve yumuşak bir kahkaha sesi kulaklarıma ulaştı. Bu Ava'nın sesi değildi.

Charlotte.

Mate.

Mutfağa, sesinin geldiği yere doğru ilerledim. Ağzından çıkan her melodi ve nota içimi heyecanlandırdı. Bir çizgi film karakteri olsaydım, eşime doğru giden müzik notaları üzerinde süzülerek giderdim.

Mutfağa girdiğimde, Charlotte masanın arkasında, yarı eğilmiş, tabakların yanına çatalları koyuyordu. Dikleşti ve gözlerime baktı. "Oh," diye fısıldadı. Gözleri üzerimde dolaşırken ağzı bir saniye açık kaldı. Maverick arkamdan geldi, koridorda mutfağın daha içine girmemi bekliyordu, ama bekleyebilirdi.

Harika. Doğru kıyafetleri seçmiştim. Üzerime tam oturduklarını ve vücudumu güzel gösterdiğini biliyordum. O vücut için çok çalışmışım, neden gurur duymayayım ki?

Onun bakışları altında, göğsümü yumruklayıp övünmek istedim. Gördüğü şey hoşuna gitmişti. "Merhaba," dedi, sonra gözlerini tekrar masaya çevirdi. "Yakışıklı piç." Bunu o kadar sessizce fısıldadı ki, bir insan duyamazdı, özellikle de Ava'nın tencereyi doldurduğu lavabodaki su sesinin arasında. Ava'nın bile duymadığından emindim.

Ama ben insan değildim ve onu açık ve net bir şekilde duydum. Maverick arkamda kahkahaya boğuldu. Evet, o da onu duymuştu.

"Seni tekrar görmek güzel, Charlotte." Maverick'in girebilmesi için odaya girip kenara çekildim. "Nasılsın? Başın hala ağrıyor mu?"

Cevap verirken yanakları kızardı. "Hayır, sen bana yardım ettiğinden beri yok. Bunun için sana teşekkür etmek istedim. Sana

ama sen bana yardım ettin." Gözlerime bakmadı.

Oh, beni çekici buluyordu, tamam. Ama yaşadıklarından sonra bu kadar çabuk bana ilgi duymaktan muhtemelen kafası karışmıştı. Bağı bunu yapacağından haberi yoktu. Eğer izin verirse, bağ onun kalbini de iyileştirecekti. Ama bunu ona çok erken söylemek ters etki yapabilirdi, bu yüzden mevcut gidişatı sürdürmek en iyisiydi.

"Benim için zevkti." Onu kollarıma almak için duyduğum dürtüyle mücadele ederek ona biraz daha yaklaştım. "Bir arkadaş için her şeyi yaparım." Ya da eşim için.

Gözleri bir saniye benimkilere baktı, sonra sözleri ağzında dolandı. "Arkadaşlar. Bu çok güzel. Lütfen, oturun."

Nereye oturacağımı bilmiyordum. Mutfak masaları yuvarlaktı ve sadece dört kişilikti. "Çocuklar nerede?"

Ava, yumuşak bir gülümsemeyle masaya büyük bir tabak koydu. "Öyle çok ördek yemek istedim ki, ama ikisi de sevmiyor. Senin ve Charlotte'un en sevdiğiniz yemek olduğunu biliyordum, bu yüzden Carla'dan bu akşam çocukları beslemesini istedim, böylece birbirimizin şirketinden keyif alabilecektik."

Charlotte ona şüpheli bir bakış attı ama yorum yapmadı. "Ördek sever misin?" diye bana sordu.

Hiç bir tercihim olduğunu hatırlamıyordum, ama o anda bu, dünyadaki en sevdiğim yemektir. "Ben hayranıyım." Ona gülümsedim ve gülümsememe tüm duygularımı kattım.

"Otur," diye bağırdı Maverick. "Açlıktan ölüyorum."

Akşam yemeğinin yarısını bitirmiş, önemsiz şeyler hakkında konuşuyorduk, ama lanet olsun, çok güzeldi. En son böyle hissettiğimde Arizona'da Jenna'yla birlikteydim.

Eski aşkımın düşüncesi normalde içimde güçlü bir pişmanlık ve acı hissi uyandırır, ama bu sefer bu his azalmıştı. Her şeyin bu şekilde sonuçlanmasından pişmanlık duysam da, acı çekmiyordum. Sonuçta Jenna hayatını ve ailesini öylece bırakıp gidemezdi. Bu onu kötü bir insan yapmazdı. Ona hayatında mutluluklar ve iyi dileklerimi ilettim.

Belki şimdi ben de kendime ait bir mutluluk bulabilirdim.

Jenna ile yaşadıklarımın sonu, kalbimi istemediğim kimseye vermek istemiyordum, ya da veremezdim.

Charlotte'un tamamen hazır olduğundan emin olmak istedim. Sanki başka seçeneğim varmış gibi.

CHARLOTTE

Akşam yemeği benim irademin gerçek bir sınavıydı. Axel karşıma oturdu, tabii ki tam görüş alanımda. O, hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı. Sert hatlı, yakışıklı. Biraz daha iri olsaydı, romantik romanların kapaklarında onu isterlerdi.

Flanel gömleği ona çok yakışlıyordu, kolları ve geniş omuzlarını ortaya çıkartıyordu. Ördeği yemeye başlamadan önce kollarını sıvadı, ki açıkçası ördeği *pek* sevmediğini belli ediyordu. Ördeği parmaklarıyla yedi.

Yemek kötü hazırlanmamıştı. Ava, ördeği harika pişirmişti. Portakal soslu, şimdiye kadar yediğim en lezzetli ördeklerden biriydi. Bu, onun yemeğe gelmesi için bir bahane miydi? Ava, Logan'dan bu kadar kısa süre sonra beni başka biriyle tanıştırmaya alışmazdı. Öyle olamazdı. Belki de portakal aromasını sevmiyordu.

Eğer yaşadığım tüm o kötü şeyleri yaşamamış olsaydım, bunu yapardım. Kendimi onu bir kovboy kız gibi sürerken hayal ettim ve çatalımı düşürdüm. Onu lavaboya koyup yenisini aldığımda, yüzümdeki kızarıklık geçmişti. Böyle düşünmeyi bırakmalıyım.

Manzarayı takdir etmekten beni alıkoyan hiçbir şey yoktu. Ve yeni bir arkadaş edinmekten. Bir ilişkiden çıktıktan sonra buna izin vardı. Bunda bir sorun yoktu.

"Charlotte?" diye sordu Axel. "İyi misin?"

Gözlerimi kırıp endişeyle kısılmış gözlerine baktım. Sağa sola bakınca Maverick'in de benzer bir ifadeyle baktığını gördüm, ama Ava'nın gözlerinde sinsi bir bakış vardı. Kahretsin. O biliyordu.

"İyiyim, neden sordun?"

"Axel sana bir soru sordu," dedi Ava neşeyle. "Bir işin olup olmadığını sordu."

Ayak işleri. Oh. Kulaklarımdan gelen seslere ve Axel'in ne kadar seksi olduğuna dair düşüncelerime odaklandım. Beni yalnız gitmemem için ayak işlerini halletmeye götürmeyi teklif etmişti. "Önümüzdeki iki gün izinliyim," dedi. "Gitmen gereken her yere seni memnuniyetle götürürüm."

Başımı eğdim. "Teşekkürler. Muhtemelen sorun yok, ama aklıma bir şey gelirse sana söylerim."

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu. "Biraz dalgın görünüyorsun. Kafan mı ağrıyor?"

Onunla bir ilişki kurmanın tüm sonuçlarını düşünerek dalgınlaştığımı ona itiraf etmem mümkün değildi. "Beyin sarsıntısından sonra biraz dalgınlaşmak normaldir. Yaralanmamın ciddiyetine göre semptomlarım aslında oldukça iyi. İyileşiyorum."

Axel salatasından bir lokma aldı ve bir sonraki sözlerimi sabırsızlıkla beklemiş gibi bana baktı.

"Hastanede daha kötüsünü görmüşsündür, değil mi?" diye araya girdi Ava.

Ona minnettar bir bakış attım. "Evet, gördüm. Birçok kez. NICU'da işe girmeden önce yıllarca acil serviste çalıştım. Beyin sarsıntıları günlük olaylardı ve çok daha kötülerini gördüm."

"Doğru," dedi Axel. "Sen hemşiresin?"

Başımı salladım. "Evet, ve bu beni şaşırtıyor ama özlüyorum. O kadar uzun saatler çalıştığınızda, işten ayrılabildiğinizde çok mutlu olursunuz."

Axel başını salladı. "Hayır, ne demek istediğini anlıyorum."

"Sen şerif yardımcısı mısın?" diye sordum. Ava ve Maverick yemeklerini yerken, bakışlarını benimle Axel arasında gidip geliyorlardı. İkisi de bu kadar sessiz olmaya alışık değillerdi. Aramızda bir şey olmasını istemediklerine tam olarak ikna olamamıştım.

Beklemeleri gerekecekti. Eğer böyle bir şey olursa, bu biraz zaman alacaktı. Bu işi akıllıca yapacaktım.

"Öyleyim. Ve bazı günler, dediğin gibi hissediyorum. Yorucu ve günün sonunda, istifa edip bir daha geri dönmek istiyorsun. Ama sanırım çok özlerdim."

O ne demek istediğini anladı. Bazı işler gerçek bir çağrıydı. Benim için hemşirelik öyleydi. Onun için ise koruma.

"İyileşir iyileşmez, burada bir an önce iş bulmak istiyorum. Hastane yeterince yakın ve birkaç maaş aldıktan sonra kendime bir yer bulabilirim."

Teknik olarak, artık bir ev tutacak param vardı, ama Ava beni orada istediği sürece kalmak istiyordum. Onların bir odası vardı ve bildiğim kadarıyla beni bir yük olarak görmüyorlardı.

Ayrıca, ben de onlar için aynı şeyi seve seve yapardım. Umarım, hiç bu kadar travmatik bir şey yaşamazlar, ama yaşarlarsa, ben orada olurum.

"Seni hastane müdürüyle tanıştıtabilirim," dedi Axel. "Bu devirde, tanıdıkların önemlidir." Sonra, ne dediğinin farkına varmış gibi göründü. "Tabii ki, kendi yetenekleriyle bu işi alamayacağın anlamına gelmez. Eminim harika bir hemşiresindir."

Kaşlarımı kaldırarak onu biraz terletmiştim.

Ava araya girip beni savundu. "O harika bir hemşire. Kariyeri boyunca birçok takdir aldı."

Axel yutkundu, sesi masanın diğer ucundan bile duyuluyordu. Artık kahkahamı tutamadım ve patladım. O da rahatlamış bir şekilde omuzlarını düşürdü. "Beni korkuttun."

"Alabileceğim tüm yardımı alacağım," dedim. "Günümüzde işler, ne kadar iyi olduğun değil, kimi tanıdığınla belirleniyor." Alaycı bir şekilde burnumu havaya kaldırdım. "Hastane için, çok iyi bir hemşire kazanacak olmaları büyük bir bonus olacak."

Herkes buna güldü ve sohbet tekrar rahatladı.

Axel işleriyle ilgili bir şeyler söyledi, Maverick'e program değişikliğinden bahsetti ve ben onu üniformasıyla hayal ettim. *Tanrım. Eminim üniforması ona çok yakışıyordur.*

Hiç hissetmemem gereken yerlerde bir karıncalanma hissettim. Axel ile birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını bir kez daha hayal ederken vücudum soğuk terlerle kaplandı. Sanki benim heyecanımı hissetmiş gibi bakışları Maverick'ten bana kaydı, ama elbette bu imkansızdı.

Axel bulaşıkları yıkamaya yardım etmekte ısrar etti ve Maverick beni ve Ava'yı oturma odasına gönderdi. O bir kadeh şarap içti, ama ben son zamanlarda alkolle uyuşmayan birçok ilaç aldığım için içmekten kaçındım. Zaten hiç fazla içen biri olmadım.

"Çok yakışıklı bir çift, değil mi?" diye sordu Ava.

Biliyordum. Axel'i sevmemi istiyordu. "Sanırım. Ama şu anda bunu pek düşünmüyorum."

"Oh, tabii ki hayır. Sadece sen ve Axel arkadaş olursanız, onun iyi bir dikkat dağıtıcı olabileceğini düşündük. Birbirinizin yatağına atlayın falan demiyoruz."

Sesi samimi geliyordu, ama onun niyetinden pek emin değildim. Lanet olsun, onun yerinde olsam, onu baldızım olarak isterdim. Ona bir şans verirdim, ama acele edecek bir şey olsa bile acele etmeyecektim. Bildiğim kadarıyla, o benden hoşlanmıyordu ve kardeşinin nişanlısının en iyi arkadaşına nazik davranıyordu.

Bu benim şansım olurdu.

Hastanede çalışmam hakkında konuştuk, Ava burada kalmamı istediğini söyleyerek beni rahatlatmıştı.

"O kızartma tavasını ıslatmaya bıraktık." Axel odaya girip ellerini kot pantolonuna sildi, bu da dikkatimi onun kasık kısmındaki dar kumaşa çekti. Kahretsin.

"Ben çıkıyorum," dedi. "Charlotte, umarım tatlı rüyalar görürsün." Gözlerinin arkasında bir ateş vardı ki, bir kez daha bakmam gerekti. Işığın bir oyunu olmalıydı, çünkü tekrar baktığımda, gözleri sadece kahverengi ve sıcak, davetkârdı. Ateş yoktu.

Garip.

İyi geceler demek ve arkasından kapıyı kilitlemek için kapıya doğru yürüdüm. Verandaya adım attığımda, arkasını döndü. "Kişisel ASMR'ye ihtiyacın olursa, çekinmeden beni ara."

Tahrikim tekrar arttı, bu sefer daha da güçlüydü. Sesi beni tahrik edebiliyordu, lanet telefon rehberini okumasından başka bir şey yapmasa bile.

Vücudumun bu seksi adam tarafından tahrik edilmesi için olabilecek en kötü zamandı. *Lanet olsun, kendine gel.*

Axel'in ifadesi değişti. Eğer daha iyi bilmesem, bana ne yaptığını tam olarak bildiğine yemin ederdim. Ama bilemezdi. Heyecanlandığımı gösteren hiçbir dışsal işaret vermemiştim. Ayaklarımın üzerinde bile kıpırdamamıştım.

Geri çekildi. "Bir şeye ihtiyacın olursa Mav'da numaram var. Ya da işlerini halletmek için bir arkadaşla ihtiyacın olursa."

Bu cazip bir teklifti. Soğuk havaya uygun giysiler her zaman iyi bir şeydir. Alışverişe gitmeyi çok isterdim, ama bunun için Ava'yı da yanımda götürmem gerekirdi. Ben tayt ve kazaklara bakarken Axel'i işkenceye maruz bırakmanın bir anlamı yoktu.

O verandanın merdivenlerinden inerken, kapıyı kapatıp kilitledim. "Yatmaya gidiyorum," diye seslendim. Ava kanepede Maverick'e sarılmıştı ve bana el salladı.

"İyi geceler," dedi Maverick. Sesi boğuktu. Dudaklarının nerede olduğunu düşünmek istemedim. Bu, benim boynumdaki belirli dudakları düşünmeme neden olurdu.

Pijamalarımı giydikten sonra, vücudum yanarken yatağa girdim. Tek düşünebildiğim, Ava'nın kanepede Maverick'e sarılmış haliydi. Ama bunu hayal ederken, o benim ve Axel'di ve o şehvetli sesiyle kulağıma müstehcen şeyler fısıldıyordu. Lanet olsun.

Dayanamadım. Yatağımın başucundaki komodine uzandım ve küçük bir kutu çıkardım. İçinde minik bir gümüş mermi duruyordu. Kutunun altındaki bölmeden yeni pilleri çıkardım ve değiştirdim.

Yorganın altından bacaklarımın arasına uzandım, düğmeye basarak titreşmesini sağladım, sonra iki kez daha basarak en yüksek ayara getirdim.

Klitorisime dokunduğu anda, çığlık atma isteğiyle mücadele etmek zorunda kaldım.

Küçük makine beni hızlı bir şekilde orgazma yaklaştırdı. Her zaman olduğu gibi, çok güçlüydü. Sıvı birikip elimi ve vibratörü ıslatırken, Axel'in ellerini dizlerime koyarak penisini içime soktuğunu, G noktamı tam olarak yakalayacak şekilde beni gerdiğini hayal ettim.

Mümkün olduğunca yumuşak bir şekilde inleyerek, fantezimi ve küçük yardımcımı kullanarak orgazmımı sağladım, sonra bir kez daha devam ettim, bu sefer Axel'in beni ağzıyla orgazma ulaştırdığını hayal ederek.

Diğer elimle klitorisimi, Axel'in tam doğru basınçla ısırması gibi sıkıştırdım, sonra tekrar vibratörü bastırdım ve ikinci kez doruğa ulaştım.

Nefes nefese, geri süzülerek indim ve vibratörü kapattım, sabah temizlemek için yatağımın yanındaki bir mendilin üzerine koydum. Yıkayana kadar asla

yıkayana kadar asla kaldırmam.

Acil serviste çok fazla şey gördüğüm için buna izin veremezdim. İğrenç.

Başka bir erkeğe bu kadar takılmak için henüz çok erkendi.

Kendime iki orgazm yaşatırken onu hayal etmek için yeterliydi.

Vücudum Axel'e karşı hislerimi bastıramadığına göre, ondan uzak durmam gerekiyordu.

Başka ne yapabilirdim ki? Geçmişteki hatalarımı tekrarlamak istemiyordum. Ve hemen başka bir ilişkiye atlamak, Charlotte'un klasik davranışı olurdu.

Yeni bir Charlotte ve yeni bir yaşam tarzı zamanı gelmişti. Artık zehirli erkekler yok. Artık hızlı ilişkiler yok.

Ve onu zehirli bulmasam da, yine de Axel'e son.

7
AXEL

Eve gidip mastürbasyon yaptım, ama yetmedi. Devriye, şimdiye kadar yaşadığım en büyük irade sınavı olmuştu, ama bugün karakolda oturmak bile zordu. Ava'nın evine koşarak gitmek ve Charlotte'u kollarıma almak istedim.

Kokusu zihnimde kalmış, beni sonsuz bir arzu dalgasına hapsetmişti. Kırk kez boşalabilirdim, yine de yetmezdi. Ondan başka hiçbir şey yetmezdi. Ve o zaman bile, onu uzun süre bırakabileceğimden emin değildim.

Günü atlatmak işkence gibiydi. Kasaba sorunsuz işliyordu, çok az çağrı geliyordu ve gelen çağrılarda benim yapmam gereken bir şey yoktu. Oturup Charlotte hakkında kafa yormaktan başka yapacak bir şeyim yoktu.

Telefon çaldı, ben de telefonu aldım. "Black Claw Polis Departmanı," dedim sıkılmış bir sesle.

"Axel Kingston ile görüşebilir miyim?" diye garip bir ses cevap verdi.

"Benim." Sıkılmış ses tonumu bıraktım ve daha profesyonel bir ses tonu kullandım. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Santa Fe Polis Departmanı'ndan Dedektif Stevenson. Davanızla ilgili yeni bir gelişme var."

Tüm evrakları, irtibat kişisi olarak benim adımla belirterek göndermiştim. "Evet?"

"İki gün önce Logan McDonnall'ı yakaladık. Onu bulmak biraz zaman aldı. Kefaletle serbest bırakıldı ve bu sabah mahkemeye çıkması gerekiyordu, ama gelmedi. Şu anda mahkemeye itaatsizlik suçundan aranıyor. Hâlâ onu bulmaya çalışıyoruz."

"Oroşpu çocuğu." Bu korkunç bir haberdi.

Şerif yardımcısı iç geçirdi. Aile içi şiddet davasının ortadan kaybolmasının ne anlama geldiğini benim kadar iyi biliyordu. "Evet. Emin olur olmaz size haber vermek istedim ki kurbanı uyarıda bulunsun. Henüz yapmadıysa, ortadan kaybolması gerekiyor."

Eğer benim elimden bir şey gelirse, o pislik ona yaklaşamaz. "Teşekkürler, Dedektif. Uyarı için minnettarım."

Santa Fe dedektifinin telefonu kapatma sesi kulaklarımda yankılanırken, babamı karakola geri çağırıp durumu anlattım. O sırada devriye görevindeydi. "Hemen Charlotte'u uyarmam lazım."

"Tabii ki, git. Beş dakika sonra karakola döneceğim." Charlotte'un benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Ben söylemeden anladı. Eşler, özellikle de kader eşleri, şakaya gelmezdi. Doğru davranmazsak ejderhalarımız isyan ederdi.

Acil bir durumda telefonların başında birinin olması için elimizden geleni yapardık, bu yüzden devriyeye çıkacak kimse kalmasa bile. Sonuçta, şehirdeki büyük suç dalgası yüzünden aşırı yük altında olduğumuzdan değil.

Devriye arabasının ışıklarını yakıp doğruca Ava'nın evine gittim. Maverick işten çıkmıştı, bu yüzden muhtemelen evdeydiler ve Charlotte şu anda dışarı çıkmak istemiyordu.

Maverick'in devriye arabası ve Ava'nın SUV'si kulübenin önünde park edilmişti. Hızlıca içeri girdim, engebeli yolunda zıplıyordum. Mav'in yolu yeniden çakılla döşetmesi gerekiyordu.

Kapıda beni karşıladı. Ejderha kulakları sayesinde geldiğimi duymuş olmalıydı elbette.

"Babam aradı," dedi. "O yukarıda."

İçeri girebilmem için geri çekildi. "Ava mutfakta."

İçeri girdim. "Ona söylemeliyiz," dedim selamlama niyetiyle.

Ava başını salladı. "Evet. Tamam. Haklısın." Diye iç geçirdi. "Ondan saklamak uzun vadede durumu daha da kötüleştirir."

Mutfaktan çıktı. Merdivenlerin dibinde durup yukarıya seslendiğini izledim. "Charlotte? Aşağı gelebilir misin?"

Charlotte'un yatak odasındaki ayak sesleri bana onun geldiğini haber verdi. Mav ve ben, ikimiz de yukarı bakarak, onun üst kattaki koridora, sonra da merdivenlerden aşağı indiğini takip ettik.

Ava, Charlotte'un peşinden mutfağa geri döndü. "Ne oluyor?"

Odadaki havayı hissettiği için kaşlarını çatı. "Ne oldu?" Başını eğdi ve gözlerini bana dikti. "Üniforma giymişsin."

Onun gözlerinin üniformamın içindeki vücudumun her santimini içtiğini fark edecek kadar endişeliydim. Bunu başka bir zaman takdir etmek için aklımın bir köşesine yazdım.

"Kötü haberlerim var." Sesim alçak ve öfkeli çıktı. Çoğunlukla çok öfkeli *olduğum* için.

Omuzları çöktü. "Logan?"

Başımı salladım ve Ava elini tuttu. "Gel, otur."

Ava onu masaya oturttu. Ben de yanındaki sandalyeye oturdum ve ona yaklaştım. "Onu tutukladılar, ama kefaletle serbest bırakıldı ve mahkemeye çıkmadı."

Omuzları daha da çöktü ve kendini içine kapattı. Onu bu kadar küçülten yükü omuzlarından almak için dünyayı verirdim. "Ne kadar süredir?"

"Ne zamandan beri?" diye sordum. Korku ve endişesinin kokusu havayı kaplamıştı. O koku bile güzeldi, ama ejderhamı gerginleştiriyordu. Onu bu halde görmekten nefret ediyordu. Ben de öyle.

"Kefaletle serbest bırakıldığından beri."

Dedektifin söylediklerinin ayrıntılarını hatırladım. "Emin değilim, sanırım iki gün önce. Dedektif, Logan'ın tutuklandıktan sonra oldukça hızlı kefaletle serbest bırakıldığını ima etti."

"Buraya gelmesi için fazlasıyla yeterli zaman var," diye fısıldadı. Gözleri etrafta dolaştı.

Kadın dehşete kapılmıştı.

Asher içimde öfkeleni. Eşimizin korkmasını görmekten hoşlanmıyordu. Bir ejderhanın eşi dünyada hiçbir şeyden korkmamalıydı, çünkü ejderha onu her zaman güvende tutacaktı.

En azından ejderhalar böyle düşünmekten hoşlanıyordu.

"Korkmana gerek yok," diye fısıldadım. "Kimsenin sana zarar vermesine izin vermem." Bu sözleri içtenlikle söyledim, ama tabii ki o bunu bilemezdi. Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Logan'ın ona parmağını bile sürmesine izin vermeden onu paramparça ederdim.

Charlotte birkaç saniye boyunca bana baktı, gözlerimiz birbirine kilitlendi ve dünya aramızdan geçti. Sonra gözlerini kırpı ve dik oturdu. "Gitmem gerek."

Ayağa fırlayarak mutfaktan çıkıp merdivenlere doğru koştu. "Bekle," diye seslendim, hemen arkasından.

Beni görmezden geldi ve merdivenlere doğru yavaşça çıktı. Gözünde sadece hafif bir morluk kalmıştı, eskisinden milyon kat daha iyi görünüyordu, ama yine de biraz acı çekiyor olmalıydı.

Ava ve Maverick hemen arkamdan geldi ve Charlotte dolaptan valizlerini çıkarırken biz de yatak odasının kapısında toplandık. Arkasında, eşyalarını getirdiği kutular parçalanmış halde duruyordu. "Bantın var mı?" diye sordu. "Ambalaj bandı?"

Ava beni itti. "Dur bir dakika," dedi. "Öylece toparlanıp bilinmeyen yerlere tek başına gidemezsin."

Charlotte derin bir nefes aldı ve bir çekmeceyi açarak içindekileri — çok dantelli ve ipeksi görünen — aldı ve bavullardan birine attı. "Yapabilirim ve yapacağım. Ailemin yanına asla gitmeyeceğimi biliyor, ama gitsem bile, onlar aynı şehirde yaşıyor. Hızlıca kontrol edebilirdi. Diğer tek arkadaşımın Black Claw'da yaşadığını biliyor ve burayı ziyaret ettiğimi biliyor. O zamanlar çıkıyorduk, hatırladın mı?"

Ava başını salladı. "Biliyorum, muhtemelen haklısın. Ama şimdi kaçarsan, sonsuza kadar kaçmaya devam edeceksin."

Başka ne seçeneği vardı ki? Köşeye sıkışmış hissediyordu.

Onu eve götür.

Normalde Asher'ın fikirleri çok aşırıydı, ama bu sefer... "Benimle kal," dedim, odaya girerken. Ava, Charlotte ve Maverick bana inanamayan gözlerle baktılar. "Yani, ben, annem, babam ve Jury."

Ava, Charlotte ve benim arasında bakışlarını gezdirdi. Maverick ağzını kapattı ve aniden ışık anahtarının etrafındaki boyaya ilgi duymaya başladı.

Charlotte hala bana bakıyordu. "Senin evinde mi?"

"Evet. Korunmaya ihtiyacın var, değil mi? Ve seni iki polisten daha iyi kim koruyabilir ki?" Ava ve Maverick'e doğru el salladım. "Ve eğer buraya gelirse, onlar senin burada olmadığını,

buraya geldiğini, onun çıktığını duyduğunu ve kaçtığını söyleyebilirler. Ve seni ya da eşyalarını burada bulamaz."

"Ya o zaten buradaysa, izliyorsa?" Ellerini ovuşturdu, bir ayağından diğerine geçerek kuru kuru yıkadı.

"Çocukları çağırıp bu gece eşyalarını ormana taşıyacağız. Bu ormanı bizim kadar iyi bilen kimse yok. Bizi görmeyecek." Omuz silktim, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmesini umutsuzca bekledim.

Ava başını salladı. "Evet. Ve eğer dışarıda izliyorsa, seni görecektir, yani senin kıyafetlerini giymiş, senin peruğunu takmış Carla'yı görecektir. Arabama bin. Onu otobüs durağına bırakacağım, James onu diğer kapıdan almak için bekliyor olacak, bıraktığım kişiye hiç benzemiyor olacak."

Ava'nın yüzü heyecanla aydınlandı. "O onların peşinden giderken, sen ormandan eve doğru yürüyeceksin!"

Charlotte yarı ikna olmuş gibiydi.

"Karmaşık bir plan ama fena değil," dedi Maverick. "Ve malikanede yer sıkıntısı da yok. İstersen benim eski yatak odamı kullanabilirsin."

Başımı salladım. "Ya da misafir odalarından birini, neyse."

"Neden evini bir yabancıya sunuyorsun?" diye sordu bana açıkça.

Çünkü sen benim eşimsin.

"Çünkü doğru olan bu. Korumak değilse benim görevim nedir? Ayrıca, sen artık ailemden birisin. Ava aileden biri ve sen de onun ailesindensin, değil mi?"

O da başını salladı, giderek daha ikna olmuş görünüyordu. "Tamam. Belki."

Ava araya girdi. "Bence bu kadar kısa sürede bulunabilecek en iyi çözüm bu."

Charlotte, Ava'nın yüzüne baktı, sonra tekrar benimkine. İçini çekti ve valizine daha fazla giysi attı. "Bana yardım et. Nereye gidersen gideyim, eşyalarımı da götürmem gerekiyor."

O paketlemeye devam etti ve Ava, Maverick'i bant almaya gönderdi.

"O kitapları bu valizin içine koy. Tekerlekli valizlerde taşımak daha kolaydır," dedi Charlotte, bana rahatlıkla emirler yağdırarak.

O bizim arkadaşımız. Başka kim bu kadar otoriter olabilir ki?

Asher güldü ve benim de ağzımın köşeleri yukarı kalkmaya çalıştı.

Maverick bantla geri döndü, biz de tüm kutularını yerleştirdik. "Bütün bu eşyalar arabana nasıl sığıdı?" diye sordum.

Omuz silkti. "Paketleme konusunda iyiyimdir." Durdu ve boşluğa bakarak, "Peki ya arabam? Onu burada göreceksin," dedi.

"Eğer onun evi zaten izlediğini varsayarsak, Ava ona arabayı burada bıraktığını, belki de sana para konusunda yardım etmek için senden satın aldığını söyleyebilir."

Omuzları gevşedi. "Oh, bu iyi bir fikir."

"Onun bizimle konuşacağını ya da zaten yakınlarda olduğunu varsayıyoruz," dedi Maverick. "Bence dışarıda biri olsaydı bunu *bilirdik*."

Charlotte burun kıvrıdı. "Bu orman çok büyük. Kesin olarak bilmenin bir yolu yok."

"Kimse görmeden seni malikaneye götürebileceğimizden eminim," dedim. "Bana güven."

İlk valizi kapatmaya çalışırken durakladı. "Tamam." Bu basit kelime kalbimi ısıttı. Bana güvenmeyi kabul etmişti. Bu beni çok mutlu etti.

Mav'in bantladığı kutulardan birini aldı ve içine tuvalet malzemelerini koymaya başladı. Omzuna dokundum. "Lütfen seni güvende tutmama izin ver," diye fısıldadım. Ava ve Maverick'in odadan sessizce çıktıklarını hissettim.

Charlotte omzumun üzerinden baktı ve onların gittiğini fark etti. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Sana yardım etmeme izin ver. Ara sıra yardım kabul etmek sorun değil, biliyorsun."

Kafasını salladı. "Bunun benim için zor olduğunu nereden biliyorsun? Yardım kabul etmek mi?"

Gülerek, hala elimi üzerinde tuttuğum kolunu sıktım. "Çünkü yardım kabul etmek senin için çok zor."

Başını eğdi ve benimle birlikte güldü. "Tamam. Eminsen, yardımın için çok minnettar olurum."

Asher içimden sevinçle bağırdı.

Artık çok uzun sürmeyecek! Onu sahiplenebiliriz.

Ama ikimiz de hazır olana kadar onu sahiplenmeyi düşünmeyeceğiz. Şu anda tek istediğim onu güvende ve sağ salim tutmaktır. Onu korumak.

Onu sevmek.

CHARLOTTE

Kendimi neye bulaştırdım böyle? Başka bir erkeğe ilgi duymaması gereken bir zamanda, dikkatimi dağıtan ve beni tahrik eden bir adamla büyük bir eve taşınmak.

Hayatımın en kötü fikri.

Ama Logan, Ava'nın benim tek seçeneğim olduğunu biliyordu. O anda ormanda bizi izliyor olabileceği düşüncesi tüylerimi diken diken etti.

Onun böyle bir şey yapacak biri olduğunu asla düşünmezdim. İki hafta önce mi? Karnım ağrıyana kadar gülerdim.

Ama şimdi, morluklarım, ağrılarım, iyileşme sürecim... Yaşadıklarımın sonras... Logan'dan artık hiçbir şeyi bekleyemezdim.

"Harika." Axel bana sırtıttı; evet dediğim için çok memnundu. Bunu dört gözle bekliyordu. "Eğleneceğiz."

Belki de fazla anlam yüklüyordum. Muhtemelen yardım etmek istiyordu ve bir nevi arkadaş olmuştuk. Çekicilik muhtemelen sadece benim tarafımdaydı.

Sonuçta, morluklarla kaplı bir kadına ne kadar ilgi duyabilirdi ki? Fazla olamazdı.

"Anneme gidip, temizlenmesi gerekmeyen bir oda ayarlattıracağım. Bazıları bir süredir kapalı."

Kafamın köşesinden, neredeyse uzanıp koluma dokunacak gibi olduğunu izleyerek başımı salladım. Sonra vazgeçti ve gözümün önünden uzaklaştı.

Ava boğazını temizledi. O ve Maverick'in odanın köşesinde, sözde kayıt yaptıklarını tamamen unutmuş olduğum için irkildim.

kutuları bir araya getirdim. Onlardan hiç ses çıkmıyordu.

Dönerek, en iyi arkadaşıma ve kocasına baktım, onlar da yüzlerinde biraz suçlulukla bana baktılar.

"Ne?" Gözlerimi kısarak onlara doğru yürüdüm.

Ava omuz silktili. "Hiçbir şey. Güvenli bir yere gideceğin için mutluyum." Beni kucakladı. "Senin için endişeleniyorum."

Kucaklaşmadan çıkıp onlara tekrar baktığımda, yüzlerindeki suçluluk ve tuhaf gülümsemeler kaybolmuştu. Belki de hayal etmiştim.

Ava Maverick'e döndü. "Mav, tatlım, etrafta kimse olmadığından emin ol. Yürüyüş kameralarını ve diğer şeyleri kontrol et."

"Yol kameralarınız mı var?" diye şaşkınlıkla sordum. Bunu bilmiyordum. "Oh, evet. Ormanda ne çıkacağını asla bilemezsin."

Maverick dedi ki: "Bir şeyi bulmak için kurt burnuna sahip olmak kadar iyi bir şey."

Bu görüntü beni güldürdü, Maverick ormanda Logan'ı bulana kadar etrafı koklayarak dolaşıyordu.

Maverick, Ava ve beni eşyaları toplamaya bıraktı. İkimiz birlikte çok uzun sürmedi. Arabayı eşyalarla doldurmuştum ama yine de hızlı çalıştık.

"Char." Ava, benim tuvalet malzemelerimle doldurduğu kutuyu kapattı ve yatağıma oturdu. Ben elimde bant tabancasıyla ayakta durup ne diyeceğini beklerken, yüzümü inceledi. "Bence malikaneye gitmek en güvenli seçenek. Ama bu seni herhangi bir şekilde rahatsız ediyorsa, Maverick ve Maddox seni korumak için fazlasıyla yetenekliler. Jury'yi de Maddox'la birlikte burada daha fazla kalmasını sağlayabiliriz."

Malikaneye gitmek biraz sinir bozucuydu. Maverick ve Axel'in ebeveynlerini çok iyi tanı mıyordum ve yabancı birinin evinde kalmak her zaman stres yarat ırdı. "Hayır. Sen ve Mav zaten yeni barışt ınız. Benim fazladan yüküm olmasa bile, misafir ağırlamak senin için gereksiz bir şey. Malikanede herkes için en güvenli yer ise, benim de orada olmam gerekir. Zaten oraya bakacağını sanmıyorum."

Ava başını salladı. "Umarım. Oradan bizim gelip gittiğimizi görebilir, ama ona rastlarsak, kefaletle serbest bırakıldığını ve kaçtığını duyduğunu söyleyeceğim. Sahte seni otobüs durağına götürdüğümüz dramatik

oyunumuzu kaçırsa bile, hangi otobüse bindiğini ve diğer ayrıntıları ona söyleyebilirim. Hatta senin kredi kartınla bilet bile alabiliriz."

"Bu harika bir fikir!" Telefonumu çıkardım ve otobüs şirketinin web sitesini açtım. "Bu sahte oyunu ne zaman yapacağız?" diye sordum. En iyi arkadaşımın yanına oturduğumda yatak sallandı. Ava düşünürken mırıldandı. "Bu gece seni gizlice malikaneye götüreceğiz. Onun zaten civarda olduğunu varsayarak, bunu öğleden sonra yapalım."

"Maverick ormanda veya iz kameralarında bir şey bulamazsa, bir gün daha beklemeli miyiz?" Böylesine karmaşık bir planı nasıl gerçekleştireceğimi bilmiyordum.

"Belki, evet." Telefonu aldı ve kalkış saatlerini gözden geçirdi. "Bize daha fazla bilgi verene kadar bekleyelim."

Çalışırken midem guruldadı. Eşyalarımı toplayıp kutuları ve valizleri salona yığdığımızda aklımdan ölüyordum.

"Onları bırak," dedi Ava. "Akşam yemeğini hazırlayalım."

İkimiz de yemek pişirmek istemiyorduk, bu yüzden yakında eve gelip gidecek olan tüm aç erkekleri doyurmaya yetecek kadar sandviç hazırladık. Karanlık çok uzak değildi ve hepsi yakında geri dönecekti.

Axel ilk dönen oldu, arka kapıdan o kadar sessizce girdi ki, masaya koymak için yeni hazırladığım limonata sürahiyle arkamı döndüğümde ve onun arkamda durduğunu fark ettiğimde çığlık attım.

"Bana bunu yapamazsın!" diye bağırdım. "Bu çok kötü."

O güldü ve limonata her yere sıçramasın diye kollarımı sabitledi. "Üzgünüm. Görülmeden buraya girmeye çalışıyordum."

Maverick, evin içinden, muhtemelen oturma odasının yanındaki Ava'nın ofisinden mutfığa girdi. "Biz ve Carlos'un ailesi dışında ormanda kimseye ait bir iz bulamadım. Onlar bu civarda yürüyüş yapmayı çok severler. *Yürüyüş kameralarında da hiçbir şey yok.*" Neden böyle söylediğini merak ettim.

Axel, kardeşi kameralardan bahsettiğinde kaşlarını çatarak başını salladı. "İyi. Kameralamızda bir şey bulamadıysan, ormanda olma ihtimali çok düşük demektir."

"Kamerayı kandırmak kolay olmaz mı?" diye sordum.

Sandviçler Maverick'in dikkatini çekti ve yüzü aydınlandı. "Evet, ama çok sayıda kameramız var ve hepsi çok iyi. Hareket sensörleri, her şey var. Ve çok iyi gizlenmişler. Bu adam ormanda özellikle yetenekli mi?"

Logan birçok konuda iyiydi, ama onun kampçılıkla ilgili bir şey söylediğini hatırlamıyordum. "Sanırım kayak yapmayı seviyor," dedim, bunun bize yardımcı olup olmayacağından emin olmadan.

Axel omuz silkti ve yüzünü buruşturdu. "Yani, mümkün, ama olası değil mi?"

Başımı salladım ve bir sandviç aldım. Pimento peyniri ve jambon kombinasyonu en sevdiğimdi.

"Güzel görünüyor," dedi Axel, elimdeki yemeğe bakarak.

Düşünmeden, ona doğru uzattım. "Denemeli."

Bunu yapar yapmaz aptalca hissettim. O benim yediğimden sonra yemek istemezdi.

Ve tepside bunun gibi üç sandviç daha vardı.

Ava içeri girdiğinde Axel elimdeki sandviçten büyük bir ısırık aldı. Elimi sabitlemek için bileğimi tutmuştu ve parmaklarının ısısı kolumdan göğüs uçlarıma kadar elektrik gibi yayıldı. Küçük sivri hainler gibi sertleştiler. Neyse ki dolgulu sütyenim vardı.

Elimi ve sandviçi Axel'in elinden geri aldım ve Ava'ya bakarak ona bir şey söylemesi için cesaret verirken, onun dudaklarının az önce olduğu yeri ısırdım. Bu hiç de seksi bir şey değildi. Arkadaşlar arasında paylaşılan bir sandviçti. O, benim dudaklarımın üzerinde olduğunu hiç düşünmeden ısırılmıştı. Muhtemelen onu lezzetli bir sandviç olarak görmüştü. Benim gibi, dudaklarımızın aynı yerde olduğunu düşünmemişti.

Siktir.

"Dürüst olmak gerekirse, çantaları SUV'ye koyup yukarı çıkarmamızın bir sakıncası yok bence, ama Axel güvenli olması için seni ormanda eşlik etse iyi olur." Maverick bir sandviç aldı. "Etrafta kimse olmadığına eminim."

"Emin olduğun sürece gidip çantaları al ve yukarı çıkar," dedi Ava. "Sonra Axel, gizlice geri dön ve Charlotte'u al."

Onlar onu dinlediler ve sandviçlerini yanlarına aldılar. Merdivenlerdeki ağır ayak sesleri, onun önerisini uyguladıklarını gösteriyordu.

"Her zaman bu kadar çabuk itaat ederler mi?" diye sordum.

O kahkahayı patlattı. "Hayır. Kesinlikle hayır. Sanırım misafirlerimiz için en iyi davranışlarını sergiliyorlar." Hayali şapkasını bana doğru eğdi. "En azından bu etki geçene kadar seni burada tutmalıyız."

Onlar kutularla içeri girip çıkarken biz mutfağı temizledik.

"Geri döneceğiz," dedi Axel, sonra ön kapı çarptı.

Ava ve ben mutfaktaki işleri bitirmiş, aç olanlar için kalan sandviçleri buzdolabına koymuş ve onlar dönmeden her şeyi temizlemiştik. Maverick, muhtemelen SUV'yi geri getirmiş, ön kapıdan içeri girdi. Birkaç dakika sonra Axel yine arka kapıdan içeri girdi.

"Nasıl bu kadar hızlı gittin?" diye sordum. Nefes nefese değildi.

Hızlıca gözlerini kırıştırarak, sorumu anlaması birkaç saniye sürdü; zor bir soru değildi. "Koştum." Gülümsedi. "Başka sandviç var mı?" Cevap beklemeden, bakmak için buzdolabını açtı. "Oh, harika. O pimento peyniri ve jambonu sevmiştim."

Genelde herkes denedikten sonra severdi. Çoğu insan pimento peynirini tek başına yedi. Ben değil. Ben doğru olanı biliyordum.

"Yani, eşyalarım orada. Bu gece gizlice girip, yarın bir ara annen gizlice benim kıyafetlerimi giyip otobüs durağına gidecek, öyle mi?" Her şey çok yolunda gidiyordu. Bir şeyler ters gidecekti mutlaka.

Axel başını salladı ve Maverick'e baktı. "Evet."

"Ormana girmeden önce kameraları tekrar kontrol eder misin?" diye Maverick'e sordum. "Lütfen?" Axel benimle birlikte olsa bile, karanlık çöktükten sonra ormanda dolaşmak beni tedirgin ediyordu. "Orada kurtlar ve dağ aslanları yok mu?"

Dışarıda vakit geçirmeyi sevmediğimi söylemek yetersiz kalırdı. Doğada vakit geçirmeyi sevmediğimden değil, daha çok fırsatım olmadığından dolayıldı. Ailem beni şehirde büyüttü ve hayatım boyunca da şehirde yaşadım.

"Bu bölgeyi yırtıcılardan oldukça uzak tutmaya özen gösteriyoruz." Axel sandviçini inceledi. "Eski sevgilinin izi olmadığı sürece, sorun yok."

"Silahın olması gerekmez mi?" diye sordum. Eğer bir şeyle ya da Logan'la karşılaşsak, bir polis memurunun silahı olması mantıklıydı.

Sandviçinden başını kaldırıp göz kırptı. "Ben iyi korunuyorum."

Maverick güldü. "Gerçekten. Charlotte, endişelenmemeye çalış. Bu tür şeyler için iyi donanımlıyız. Polis memurlarından oluşan bir aile olarak, bu bizim uzmanlık alanımız. Her şeyi gözlem altında tutacağız."

Onun sözleri beni rahatlattı. En azından bana yardım edebilecekleri bir yere kaçmıştım. "Teşekkürler, Maverick." Masayı dolaşp ona sıkıca sarıldım. "Sen harika bir kardeşsin."

"Kardeş mi?" diye sordu.

Geri çekildim ve en yakın arkadaşımın erkeğine baktım. "Sen Ava'nın müstakbel kocasısn, değil mi? O benim kardeşim gibidir. Bu da demek oluyor ki, sonunda hep istediğim kardeşe kavuştum."

Beni tekrar kendine çekti ve ben ciyaklayana kadar sıktı. Hâlâ biraz ağrım vardı.

"Üzgünüm," diye bağırdı. "Hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir." Herkes güldü, ama Axel'in ses tonu dikkatimi çekti. Beni kucakladıktan sonra nasıl hissedeceğimi hayal ettim.

Kesinlikle aynı olmazdı.

"Bence yeterince karardı," dedi Axel. "Hazır mısınız?"

Çantam hariç her şey malikanedeydi. Tezgahın köşesinden küçük sırt çantamı aldım. "Hazırım."

Ava beni kollarının arasına çekti. "Her şey yoluna girecek."

Daha önce tüm dış aydınlatmaların kapatıldığından emin olmuşlardı. Hareket sensörleri ve tüm dış elektrik prizleri aynı şalterdeydi, bu yüzden Maverick onu kapatmıştı. Mutfak ışıklarını kapattık ve oturma odasına girip film izlemeye hazırlanıyormuş gibi davrandık. Birkaç dakika sonra, ben romantik komediye biraz ilgi duymaya başlamışken, Maverick kalktı ve perdeleri indirdi.

"Şimdi. Eğer dışarıda gözden kaçırdığımız biri varsa, hala burada film izlediğimizi düşünecektir. Ama eminim ki bu gereksiz bir önlem ve dışarıda kimse yok."

Umarım haklıdır, çünkü onların güvenceleri ne olursa olsun, karanlıkta arka kapıdan çıkmak beni yarı panik haline soktu. Çantamı sırtıma taktım ve Axel'i takip ederek karanlık mutfaktan karanlık arka bahçeye çıktım. Ay üzerimize parlıyordu, bizi bir projektör kadar aydınlatıyordu. Elimi tuttu ve arka bahçeyi geçip ormana koştuk.

Malikaneye olan yürüyüş beklediğimden daha hızlı geçti. Elimi bir kez bile bırakmadı. Patika iyi aşınmıştı, bu da sessiz kalmayı ve ses çıkarmadan yürümeyi kolaylaştırıyordu.

Ta ki yaklaşık beş dakika yürüdükten sonra. Beni patikadan uzaklaştırarak ormanın içine çekti.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadım.

Axel durdu ve dönerek üzerime eğildi. Yaklaşıp ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Bir koku aldım galiba," dedi. "Benimle kal." Sıcak sözleri boynumu okşadı, vücuduma korku ve arzu yaydı. Kahretsin. Şimdi hem paniklemişim hem de tahrik olmuşum.

Onun sözlerini sorgulamadım. Logan'ın kokusunu almış olamazdı. O bir kan köpeği değildi. Muhtemelen bir şey duymuştu ve ben yanlış duymuştum ya da o yanlış söylemişti.

Bir süre sonra, yine izi bulduk. Ya da belki başka bir izdi, emin olamadım.

Yol ne olursa olsun, mutluydum, çünkü ormanda yürümek sinir bozucu olmuştu. Axel bir geyik gibi çalılardan üzerinde parmak uçlarında yürürken, ben daha çok bir gergedan gibi ses çıkarıyordum.

Ağaçların arasında bir açıklığa ulaştık ve ev aniden gözümüzün önüne çıktı. Ay ışığında çok güzel görünüyordu, heybetli ve inanılmaz derecede büyüktü.

Axel yine yaklaştı. Böyle devam ederse, yaptıklarımın sorumluluğu tutulmam. "Güvenlik için arkadan dolaşalım."

Başımı salladım ve o beni elinden tutup ormanın çevresini dolaştırırken onu takip ettim.

Yürüyüşümüz çok çabuk bitti. Ormanda olmak, çok açıkta olmak beni gerginleştiriyordu, ama Axel'e tutunmanın verdiği suçluluk duygusu devam etmek istememi sağladı.

Arka bahçelerini koşarak geçtik. Ormanın yanında tuhaf bir tuvalet vardı. "O ne?" diye sordum.

"Duş ve soyunma odası gibi bir şey."

Neden oraya koymuşlar ki? "Havuzunuz var mı?"

Arka kapıyı açtı. "Hayır, ama aslında koymak istediğim bir şey."

Annesinin ortaya çıkması düşüncelerimi kesintiye uğrattı. "Oh, iyi." Telefonunu çıkardı ve birkaç şey yazdıktan sonra cebine geri koydu. "Kardeşine geldiğin anda mesaj atacağıma söz verdim."

Biz bir şey söylemeden, mutfağın karşısına koştu ve başını, giriş holüne açılan kapıdan dışarı çıkardı. "James! Arkadan geldiler."

Geri döndüğünde yüzü gülümsemeyle doluydu. "Senin için fuayede bekliyordu."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, ama o eliyle beni durdurdu.

"Ah, canım, bizim için bir zevk. Sonuçta artık aileden sayılırsın."

Vay canına. Bu insanlar Maverick ve Ava'nın nişanını gerçekten içtenlikle kabul etmişlerdi. Ya işler yolunda gitmezse? O zaman da aile yesi olarak kabul edilir miydim? Muhtemelen hayır.

Ama şimdilik, onların misafirperverliğini kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar takdir ediyordum. Bu, beni aileden biri olarak gördükleri anlamına geliyorsa, öyle olsun. Kendi ailemle hiç yakın olmamıştım, neden Ava'nın yeni ailesiyle yakın olmayayım ki?

"Sana odanı göstereyim," dedi Axel. nce beni evin içinde hızlıca gezdirdi. Alt katı zaten görmüştüm, ama görünüşe göre hepsini görmemişim. Giriş holünün arkasında, oturma odasının karşısında, resmi bir yemek odası vardı. "Burayı hiç kullanmıyoruz," dedi. "Anneme, İngiltere Kraliçesi'ni beklediğini söyleyerek takılıyoruz. Tüm aile kasabada olduğunda bile kullanmadık."

Onlarla akşam yemeği yerken gördüğüm oturma odasını tekrar gösterdi. "Burası eskiden kütüphane ve arkasında aile odasıydı, ama duvarı yıktık." Axel, duvarın olduğu yeri gösteren kirişleri gösterdi ve ben de havada hareket eden kollarını hayranlıkla izledim.

Mutfağın son kısmı büyük bir kiler, çamaşır odası ve hizmet odasından oluşuyordu. Üst kattaki yatak odalarına servis asansörü ve çamaşır için çamaşır şutu vardı. "Bu annemin ısrarıydı."

Çok beğendim. "Onu hiç suçlamıyorum." Servis asansörleri çamaşır sepeti sığacak kadar büyüktü. Dahiceydi.

Üst kat yatak odalarıyla doluydu. "En üst katta daha fazla yatak odası var. Jury onları ele geçirdi ve Maddox da yarı yarıya taşındı." Axel merdivenleri işaret etti. "Jury'ye bir şey için ihtiyacın olursa, merdivenler yukarıda, ama ergen kokusundan sorumlu tutamazsın beni."

Gülerek, onu yatak odasının kapısından geçerek takip ettim. Anında, buranın onun odası olduğunu anladım. Nispeten düzenliydi, kullanılmamış gibi görünen masanın üzerinde polis kemeri duruyordu. Dağınık yatak gözüme çarptı, ama ondan sonra, stoik bir şekilde ona bir daha bakmayı reddettim. "Burası benim odam," dedi gereksiz yere.

O bana doğru yaklaşırken, ben odadan çıkıp koridora geri döndüm, çünkü onun niyeti benim orada uzun süre kalmamı istemediği açıktı.

Bana uyar. Odada ne kadar uzun kalırsam, yastıklarını o kadar çok koklamak istiyordum.

Tanrım. Sakinleşmem gerekiyordu.

"Odan koridorun karşısında. Eskiden Maverick'in odasıydı ve bu kattaki diğer odalardan daha büyük. Üst katta daha büyük bir seçenek var, ama Jury'nin eski spor ekipmanlarını ve video oyunlarını çıkarmak zorunda kalırsın."

Gülerek kapıyı açtım. "Bunun yeterli olacağına eminim."

Oda mükemmeldi. Maverick'in odası olabilir, ama kesinlikle öyle görünmüyordu. Duvarlar açık griydi ve evin geri kalanıyla aynı koyu kahverengi süslemelere sahipti. Kapalı pencerelerin üzerinde parlak turkuaz perdeler asılıydı. Perdeler indirilmişti, muhtemelen beni evde gizli tutmak için iyi bir fikirdi. "Orada kendi banyon var."

Odayı geçip banyoya bakmak için yürürken, parmaklarımı yumuşak yatak örtüsünün üzerinde gezdirdim. Yatak örtüsü yeni gibiydi ve oda temiz çarşaf kokuyordu. Carla o gün her şeyi yıkamıştı, eminim.

Axel'e döndüğümde, tüm kutularımın kapının yanındaki duvarda sıralandığını fark ettim. O sırtıttı. "Bu olur mu?"

Gülerek yatağa atladım ve kollarımı açarak uzandım. "Burası ilk iki dairemden daha büyük ve kokusu bin kat daha güzel."

Gülümsedi ve odaya girdi, sert ahşap zeminde botlarının sesi duyuluyordu. Oturup aşağıya baktım ve muhteşem ahşabın, perdeler ve yatak örtüsüyle uyumlu, koyu kahverengi, gri ve turkuaz benekli büyük bir halı ile mobilyalardan korunduğunu fark ettim. Renkler, erkekler ve kadınlar için mükemmeldi, cinsiyet ayrımı yoktu. "Burayı çok seveceğim." Banyoda kocaman bir duş gördüm ve gülümsedim. "Evet."

"Telefonunu ver." Axel elini uzattı. Sorgusuz sualsiz uzattım. Ona, kendi ailemin çoğundan daha fazla güveniyordum.

O benim telefonuma numarasını yazdığında, birkaç saniye sonra cebindeki telefon çaldı. "İşte. Artık numaram sende. Carlos'a bu akşam ev içi bir anlaşmazlıkta ona yardım edeceğime söz verdim. Her iki tarafın da aynı anda aynı yerde olması gerekiyor ki mahkeme celbini tebliğ edebilelim." Bana üzgün bir bakış attı. "Gitmek istemiyorum."

"Git," diye bağırdım. "Ben iyiyim. Annenin yanına gidip yerleşebilirim." Ve ev işlerinde yardım etmeyi teklif edebilirim. Eğer bir yük olacaksam, bunu hafifletmek için elimden geleni yapardım.

"Tamam. Birazdan dönerim. Çok uzun sürmez." Bana gülümsedi ve sanki yanağıma bir öpücük kondurmak ya da bana sarılmak gibi bir şey yapmak için bir adım attı.

Sonra fikrini değiştirip geri döndü.

Yanağına bir öpücük kondurmak da mümkündü. Ya da daha fazlası. Axel samimi görünüyordu, ama yaşadıklarımın sonuna doğru yürüdüm, orada bilebilirdim ki? Tüm bunları düşünmek için henüz çok erkendi, lanet olsun!

Onun evden çıkmasını birkaç dakika bekledim, sonra koridora çıktım. Merakım giderilmedi, bu yüzden koridorun sonuna doğru yürüdüm, orada iki kapı daha açıktı. Kendi başıma bir saniye keşfe çıktım ve bunlardan birinin James ve Carla'nın yatak odası olduğunu keşfettim. Oraya girmedim.

İkinci kapının arkasındaki oda sıradandı. Bana verilen oda kadar büyük değildi; standart bir misafir odasıydı. Banyoya göz attım ve standart bir küvet ve duş kombinasyonu gördüm.

Bana güzel odayı vermişlerdi. Harika. Yük olmak istemedim, ama bu güzel odaya biraz heyecanlanmamak elde değildi.

Yumuşak halı üzerinde aşağı kata inerken, fuayede Carla ile karşılaştım. "Merhaba canım," dedi. "Sana pasta ister misin diye sormaya gelmiştim."

Başımı sallayarak ona gülümsedim. "Tabii ki."

Cevabım üzerine yüzü aydınlandı. "Tam benim tarzım bir kadın. Gel."

Mutfağa vardığımızda, Axel'in bir kaseyle durup domates soslu bir çeşit karışım yediğini gördüm. "Merhaba," diye mırıldandım.

"Selam. Annem kasedeki hamburgeriyle beni geciktirdi. Sen de denemelisin."

Daha önce yediğim sandviçle aynı anı yaşar gibi kaşığı uzattı.

Cesur hissederek mutfağın karşısına geçtim, kaşığın birkaç adım önünde durup ağızımı açtım.

Axel'in dudakları seğirdi ve bir kaşını kaldırarak öne doğru adım attı ve kaşığı ağızıma koydu.

Peynirli hamburgerin tadı, turşu, hardal, marul ve domatesle birlikte patladı. "Aman Tanrım." Carla'ya bakmak için hızla döndüm, o da gülümsüyordu. "Bu çok lezzetli!"

"Teşekkürler canım. Üç aç çocuk yetiştirirken, şişmanlatmayan lezzetli yemekler yapmanın yollarını bulursun."

"Bu nasıl şişmanlatmaz?" diye sordum. Axel'e dönerek, solucan bekleyen bir kuş gibi tekrar ağızımı açtım.

O güldü ve bana bir kaşık daha verdi.

"Karbonhidrat yok. Tek karbonhidrat domateslerdeki."

Aniden açlık hissederek inledim ve karnımı ovuşturdum. Axel bana boş kasesini uzattı. "Al, doldur ve afiyetle ye."

O arka kapıdan çıkar çıkmaz, ben de ocakta duran devasa elektrikli tavaya döndüm. "Tanrım,

çok yaptın?" diye sordum.

Carla tekrar güldü ve kaseyi alıp doldurdu. Bunu yaptığına sevindim. Kapıdan ilk kez içeri girdikten yarım saat sonra kendime servis yapmak bana garip gelirdi. "Buzdolabımı yağmalamayı seven çok insan var. Genelde pişirdiğim her şeyi bol miktarda yaparım."

Carla beni kısa sürede evimdeymiş gibi hissettirdi. Bu kadın bir mücevher gibiydi. Kısa süre sonra pasta yerken hemşirelik hakkında konuşuyorduk. "Taşınana kadar on altı yıl boyunca dört doğu koğuşunda çalıştım. Geri döndüğümüzde biraz yaşlanmıştım ve evde kalıp çocuklarıma bakmayı tercih ettiğimi fark ettim. Şimdi hepsi büyüdü ve kendi ailelerini kurdular. Yakında beni meşgul edecek birkaç torunum daha olmazsa, hastaneye geri dönebilirim."

Kahvemizi bitirip yatmaya gitmekten bahsettiğimde, hastanede eski patronunu arayıp benim için iyi şeyler söyleyeceğine söz verdi. Black Claw'da ne kadar kalacağımı bilmiyordum ama yerleşmek için başka yerlerden daha iyi bir yer gibi görünüyordu.

Santa Fe'ye geri dönmeyeceğimden emindim.

9
AXEL

Aile içi tartışma bütün gece sürdü. Eve vardığımda, Charlotte'u tekrar görmek için çok geç olmuştu. Hayal kırıklığıyla yatağa girdim. Eşimin iki kapı ötede olduğunu bilmek, hayal ettiğimden çok daha zordu.

O benim çatımın altına girmeden önce, onun yakınımda olması beni rahatlatır diye düşünmüştüm. Onun güvende olduğunu bilmek. İhtiyacı olduğunda yakınında olmak.

Yiyemediği bir pasta ile bir odaya kilitlenmiş bir şeker hastası gibi hissettim.

Bütün gece dönüp durduktan sonra, kendimi yataktan sürükleyerek kalktım.

O gün izinliydim, ama kamyonetimi tamirciye götürmek için randevu almıştım. Garip bir ses çıkarıyordu. Onu sık kullanmıyordum, çoğunlukla devriye arabamı kullanıyordum, ama kamyonetime ihtiyacım olduğunda çalışır durumda olması gerekiyordu, bu yüzden tamirciye gittim.

Maverick, babam ve ben, Roman'ın Ava'yı kaçırmasına yardım eden ve Maverick'i öldürmeye çalışan bebek Alfa Stefan hakkında uzun ve zorlu bir konuşma yaptık. Sonunda ona bir şans vermeye karar verdik. Hiçbir zaman bir klanı olmamıştı. Sert bir cezaya değil, rehberliğe ve kurtuluşa ihtiyacı vardı.

Her şey beklendiği gibi yolunda gitti. Maverick haftada birkaç kez Stefan'la çalıştı ve ona oto tamirhanesinde iş bulmasına yardım etti.

"Merhaba Axel," dedi Stefan, kamyonetimden indiğimde. "Seni görmek güzel."

Çocuğa gülümsedim. Jury'den sadece birkaç ay büyüktü. "Sen de, Stefan. Yeni işin nasıl gidiyor?"

Yüzü aydınlandı. "Harika!" Garajın üstündeki daireyi deneme amaçlı kiralamıştı. "Todd tam zamanlı çalışabileceğimi söyledi ve daire için bir yıllık kira sözleşmesi imzalamama izin verdi."

Todd dükkanın sahibiydi. O bir insandı, ama olabileceği kadar iyi bir adamdı. "Bu harika, Stefan."

Elini uzattı. "Anahtarlarını ver. Seni hemen buradan çıkaracağım."

O kamyoneti garaja sürerken, ben dükkanın bekleme odasına girdim. Kamyoneti kontrol edip ne kadar süreceğini bana bildirdikten sonra, ya karakola yürüyüp eve gitmek için bir araç bulacaktım ya da beni almaya gelmesi için birini arayacaktım. Bütün gün vaktim vardı.

Birkaç dakika sonra Todd bekleme odasına girdi. "Axel! Stefan sana nasıl davranıyor? Kamyonet tamir ediliyor mu?"

Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Şu anda kontrol ediyor. Her şey yolunda mı?"

Elimi sıkıca sıktıktan sonra Todd, benim oturduğum kanepeye oturdu. "Zor işlerin çoğunu yapmak için yirmi iki yaşındaki birini işe almanın bu kadar iyi olacağını bilseydim, yıllar önce yapardım."

Gülerek, zaman geçirmek için kanepeye onun yanına oturdum. "Hayatını kolaylaştırıyor mu?"

"O, benim tanıdığım yaşlıları arasında en çalışkan çocuk. Bu neslin hepsinin tembellik edip maaşlarını almak istediklerini sanıyordum." Yaşlı adam üzüntüyle başını salladı, ama sonra neşelendi. "O harika bir çocuk. Tavsiyen için teşekkürler. İlk başta risk alıp sana ve kardeşine bir iyilik yaptığımı düşünmüştüm, ama meğer asıl iyiliği yapan sizlermişsiniz." Dizime vurdu ve inleyerek ayağa kalktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bağır, Axel."

Stefan'ın bu kadar iyi durumda olduğunu duymak güzeldi. Biraz istikrar, ona rehberlik edecek adil ve dürüst bir alfa ve o da kabuğundan çıkmaya başlamıştı. Eve birkaç kez geldiğinde, aileye, aidiyete özlem duyduğu belliydi. Umarım burada gelişmeye devam eder. Kendi yolunu bulacaktır.

Stefan birkaç dakika sonra atölyeden çıktı. "Sorun bu." Adını bile bilmediğim bir parçayı gösterdi. Ben tamirci değildim. Kısa bir tartışmanın ardından, tamirinin sadece birkaç saat süreceğini söyledi.

düzeltilmenin sadece birkaç saat süreceğini söyledi. Ona istasyonda olacağımı söyledim. "Hazır olduğunda beni ara, yürüyerek gelirim." Beklerken bazı evrak işlerini halledebilirdim.

O haklıydı. Yaklaşık üç saat sonra, anahtarlarımla istasyona girdi.

"Harika." Anahtarları alıp onu dışarıya kadar takip ettim. "Atla."

"Yürüyerek dönebilirim." Ellerini ceplerine soktu ve gülümsedi.

"Saçma. Zaten eve giderken yolumun üstünde. Hadi."

Utangaç bir şekilde başını eğerek yolcu koltuğuna oturdu.

Kamyonetin kapısını çarptım ve motoru çalıştırdım. Otuz yıllık değil de, yepyeni gibi mırıldandı. "Beni almaya gelmene gerek yoktu. Yürümek iyi gelir." Düz ve kaslı kalması için çok uğraştığım karnımı okşadım. Bir ejderha için bile bu doğal bir şey değildi. Maverick hepimizden daha çok çalışıyordu. Alfa olarak, en iyi formda olması gerekiyordu. Küçük kardeşimin beni gölgede bırakmasına izin veremezdim.

O alaycı bir şekilde güldü ama cevap vermedi. Dükkana varana kadar yaklaşık iki dakika sürdü, sonra ona döndüm ve cüzdanımı çıkardım. "Borcum ne kadar?"

Stefan başını sallayarak kamyonetin kapısını açtı. "Bu benden. En azından, en çok ihtiyacım olduğunda bana yardım ettiğiniz için sana ve ailene teşekkür etmek için yapabileceğim en az şey bu."

Kahretsin. Bu çocukla ilgili doğru kararı vermiştik. Motoru kapatmadan arabadan indim ve kamyonetin etrafından dolaşım. "Peki, akşam yemeği için eve gelmelisin. Pazar günü olur mu?"

Tereddüt etti. "Bilmiyorum, bir işim olabilir." Çocuk, yeni bulduğu hayatı daha hızlı ilerletmek konusunda açıkça rahatsızdı. Ama bir klana ihtiyacı vardı. Tüm ejderhaların ihtiyacı olduğu gibi.

"Hadi ama. Annem kaburga yapıyor ve bu konuda en iyisidir." Kaşlarımı oynattım. Abartmıyordum. Annem en iyi aşçıydı.

Ayağını sürttü ve düşündü. "Kaburgaları çok severim."

"Güzel. Öyleyse karar verilmiştir. Saat dörtte görüşürüz. Kesinlikle." Ona reddetme fırsatı vermeden oradan ayrıldım. Kendi türleriyle ne kadar çok zaman geçirirse, çoğu klanın birbirine destek olduğu ve yardım ettiği gerçeğini o kadar çok anlayacaktı. Onun geçmişini tam olarak bilmiyordum, ama

Roman ile yaşadığı duruma düşmesi için kötü bir geçmişi olması gerekiyordu.

Eve girmeden önce kahkahaları duydum. Kamyonetimi daha çok büyük bir garaj gibi olan ahırımıza park ettikten sonra, ön bahçeden geçtim. Gelişmiş işitme duyum, kadınların çınlayan kahkahalarını yakaladı.

Ne hoş bir ses. Charlotte'un kahkahası diğerlerinin arasında kolayca ayırt edilebiliyordu, daha boğuk bir ses. Kulağıma müzik gibi geliyordu. Evin etrafından dolaşmak yerine, kestirme yoldan geçtim.

Arka kapıyı açtığımda, bir grup bayanın daha önce olduğundan daha yüksek sesle güldüğünü gördüm.

"Merhaba." Hepsine şaşkın bir bakış attım.

"Axel!" diye bağırdı annem. "Benim yakışıklı oğlum. Sizce de yakışıklı değil mi?"

Ava coşkuyla başını salladı ve Charlotte kızardı.

"Ben yakışıklı olduğumu düşünmüyorum," dedi Hailey tabletinin arkasından. Beni odadan kaçırarak bir programın sesleri kulaklığından sızıyordu. Sadece bir kulaklığı takmıştı, diğer kulağıyla da konuşmayı dinliyordu.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum. Isıtıcı lambaları yakmışlardı, ama ocak ayının karlı havasında dışarıyı yine de oldukça soğuktu.

"D vitamini," dedi Ava. "Sağlığa iyi gelir ve bu verandada bolca var."

Oh. Charlotte yarısı boş beyaz şarap kadehini eline aldığı anda, onların aptalca davranışlarının nedenini anladım. "İçki mi içiyorsunuz?"

Omuz silkti ve cevap vermek için ağzını açtı, ama annem ondan önce davrandı. "Bugün Cumartesi. Biz yetişkiniz. Bunu nadiren yapıyoruz, o yüzden sus." Haklıydı. Annem yılda bir veya iki kereden fazla içki içseydi, şok olurdum.

Charlotte sıırttı. "Ben bunu asla yapmam. Asla."

"Evet, şaka yapmıyor," dedi Ava. "Ailesi..."

"Sus," dedi Charlotte sertçe. Ava başını eğdi ve sevimli bir hareketle parmaklarını ağzına koydu.

Onun, bilgi almak için baskı yaptığımı düşünmesini istemedim. Yine de, içki içmeyi reddetmesine neden olan şeyin ne olduğunu öğrenmek için tırnaklarımı çıkarırdım.

"Hayır, sorun değil. Siz eğlenin. Hailey, sen iyi misin?"

Hareket etmeden bana başparmağını kaldırdı. "Evet. Komikler."

Bu düzenli olarak oluyor olsaydı, çocuğu bu ortamdan uzaklaştırmaya çalışırdım. Ama alkol gibi şeylerin sorumlu ve ölçülü bir şekilde tadını çıkarabileceğini görmesi onun için iyiydi.

Charlotte şaraptan bir yudum daha aldı. "Aldığın ağrı kesiciyle bunu içmen doğru mu?" diye sordum. Muhtemelen beni ilgilendirmezdi, ama ya bunu düşünmemişse?

"İki gün önce bıraktım," dedi. "Sadece antiinflatuar alıyorum ve bunlar reçetesiz satılan ilaçlar."

Reçetesiz satılan ilaçlar. Tamam. Hemşire olduğu için benden daha fazla şey biliyordu.

Ayrıca annem de hemşireydi. Ekleyebileceğim pek bir şey yoktu.

"Tamam, sizi eğlencenize bırakayım. Yardıma ihtiyacınız olursa, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Charlotte bardağı masaya koydu ve ayağa kalktı. Ayakları titriyordu ve ona yardım etmek için uzanmak istedim, ama yine de haddimi aşmak istemedim.

Yüzüme doğru sendeledi ve gözlerimin içine baktı. Arzu beni sardı, ama bu sefer hissettiğim şeyin sadece benim arzum olmadığından emindim. O da beni benim onu istediğim kadar istiyordu.

Buna karşı koyuyor.

Her zamanki gibi, başkalarının yanında olduğumda Asher'i görmezden gelmeye çalıştım, ama Charlotte birkaç kez gözlerini kırptı. "Ne? Hayır. Sen çok yakışıklısın." Konuşurken göğsüme parmağıyla dokundu. Umursamadım. İsterse beni her yerimden dokunabilirdi. "Hayır. Yakışıklı değil. Muhteşem." Döndü ve Ava ile annemi işaret etti. "Peki muhteşem erkekler neye benziyor?"

Onlar şaşkın şaşkın ona baktılar.

"Sorun!" diye bağırdı. "Muhteşem erkekler sorun demektir!" Kollarını havaya kaldırdı ve dönerek tekrar bana baktı.

Aman Tanrım.

"Bir sonraki erkek arkadaşım ortalama olacak. Sıradan. Çirkin olmayacak, çünkü benim de bir sınırim var, ama yakışıklı da olmayacak, orası kesin." Sarı saçları

saçları güneş ışığında parıltıyordu. Bana sert bir bakış attı. "Bu, sen olamazsın demek."

Göğsümden derin bir homurtu yükseldi, ama onu kontrol altında tutmayı başardım. Bana kalırsa, başka erkek arkadaş olmayacaktı. Charlotte da aynı sonuca vardığında, onun için tek erkek arkadaş ben olacaktım.

Çok geç olmadan onu sahiplenmeliyim.

"Ne için çok geç?" Charlotte bana gözlerini kısarak baktı.

Oops. Sarhoş olduğu için zihni daha açıktı. Benim eşim olarak, Asher'i dinlemeye zaten yatkındı. Alkolün etkisiyle onu yüksek sesle ve net bir şekilde duymuştu.

Ona ihtiyacı olan tüm zamanı ve alanı vermek için çok yavaş hareket ediyordum. Neredeyse iki haftadır onun eşim olduğunu biliyordum. Yavaş ilerlemek mümkündü ama onu başka bir erkekle düşünmek mümkün değildi. Charlotte'un başka bir erkeğin kollarında olduğu düşüncesi beni çıldırtıyordu. Ve Asher içimde daha da kötüydü. Eğer benimle tekrar konuşmaya çalışırsa, Charlotte duyacaktı.

Charlotte'un arkasında, Ava ve annesi bana anlamlı bir şekilde bakıyorlardı. Benim gitmem gerektiğini anladılar.

"Peki, dediğim gibi, sizi eğlencenize bırakayım." İçeriye doğru koştum. Bir dakika daha orada kalsaydım, Charlotte'u tutup kollarıma alabilirdim.

İçimde dönüşme ihtiyacı büyüyordu. Isı yükseldi ve burun deliklerimden bir duman çıkmaya başladı. Charlotte arka bahçedeyken dönmek mümkün değildi. Ona söylemek için henüz çok erkendi. En son ihtiyacımız olan şey, onu bir daha bulamayacağımız bilinmeyen yerlere kaçmasıydı. Biz iyi iz sürücülerdik, özellikle Jury ile birlikte, ama gelişmiş gözetleme ekipmanımız yoktu — tabii ki polis bağlantılarımız dışında. Maverick'in Ava'yı bulamaması bunu zaten kanıtlamıştı. Dönüşüm beklemek zorunda kalacaktı.

Belki soğuk bir duş beni sakinleştirirdi. Ayakkabılarımı ve gömleğimi çıkardım, yatak odamda durmuş kot pantolonumun düğmelerini açmak üzereydim ki Jury adımı seslendi.

Paniklemiş gibi gelmedi, bu yüzden endişelenmeden merdivenleri çıktım. "Ne oldu?" O ve Maddox, odasındaki alçak masanın etrafında oturuyorlardı.

Elini uzatarak, meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. "Sanırım bilek güreşinde seni yenebilirim, ama Maddox deli olduğumu düşünüyor."

İç çekerek ikisine de düz bir bakış attım. "Sen delisin."

Ayrılmak için döndüğümde, o tekrar konuşunca donakaldım.

"Tamam o zaman, çok korkuyorsan."

Korkmuyordum. Daha çok sinirli ve huzursuzdum. Belki küçük kardeşimi dövmek yardımcı olurdu.

Asher onaylayarak homurdandı.

"Tamam."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve elimi uzattım, dirseğim masanın üzerinde, sol elim düz. "Hazır mısınız?"

Jury ve Maddox, kanarya yiyen iki kedi gibi görünüyorlardı. "Siz ikiniz bunun üzerine bahis mi yaptınız?"

Maddox rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Eğer öyle yaptıysak?"

"O zaman kazanan bana beni bu işe soktuğu için bir pay borçlu demem gerek." İkisi de güldü. "Tamam," dedi Jury.

Maddox ellerini bizim ellerimizin üzerine koydu ve üçten geriye doğru saydı. "Başla," diye bağırdı ve ben ittim.

Jury beni şaşırttı. Sandığımdan daha fazla antrenman yapıyormuş. Tüm vaktini video oyunları oynayarak ve koklama yeteneğini geliştirerek geçirdiğini sanıyordum, ama ilk birkaç saniyede beni yenmemesi için tüm dikkatimi ona vermem gerekti.

Jury'yi yenmek utanç verici derecede uzun sürdü. Ağabeyi olarak, onu saniyeler içinde yenmem gerekirdi.

Çocuk sandığımdan daha hızlı büyüyordu.

Birkaç dakika sonra, parmak eklemleri masaya değene kadar kolunu yavaşça aşağı indirmeyi başardım.

Ayağa kalktım ve kollarımı salladım. "Siz çocuklar buna beraberlik deyin. Az kalsın batıyordum."

Jury sıırttı. "Neredeyse seni yakaladım. Yakında tekrar deneyeceğiz."

Tabii, haklısın. Bir dahaki sefere onun beni kışkırtmasına izin vermeyeceğim.

Odayı terk etmek en önemli önceliğim haline gelmişti. Merdivenlerden aşağı koşarken, en azından bilek güreşi maçının dikkatimi Charlotte'tan yeterince uzaklaştırdığını ve

Ta ki merdiven boşluğundan çıkıp onu neredeyse devirecektim.

Şok olmuş bir şekilde duvara yaslandı, ama gözleri göğsümü tararken çabucak kendine geldi. Gözleri bana takılana kadar gömleksiz olmayı hiç düşünmemiştim. Aniden ruhum çıplak kalmıştı. Gözleri, alt tarafımı örten kot pantolonuma rağmen, her santimimi görüyordu. Penisim onun bakışlarının ağırlığını hissetti ve saniyeler içinde sertleşerek seğirdi.

"Siktir," diye mırıldandı ve duvardan uzaklaştı. "Siktiğimin güzeli." Karanlık ifadesi yaramaz bir hal aldı. Asher'ın sevincine, ileri doğru yürüdü. Bunun son olduğunu düşünerek zevkle mırıldandı.

Ben daha iyi biliyordum. Beni yasak bölge ilan etmişti.

"Sana yapmak istemeyeceğim şey yok," diye fısıldadı. Parmağını göğsümün ortasından yukarı doğru kaydırırken, donakaldım ve gözlerine baktım.

Penisim donmamıştı. Charlotte'un dikkatini çekmek için çaresizce kot pantolonumun içinde zıplıyordu.

"Çok yazık," dedi ve arkasını dönerek, kalçalarını sallayarak yatak odasına doğru yürüdü.

Asher, kapı kapanana kadar bekledi ve sonra bağırmaya başladı, neyse ki. Yatak odama koştum, arkamdan kapıyı çarparak banyoya doğru ilerledim ve o kapıyı da kapattım. Artık aramızda üç kapı vardı. Belki onun çıldırdığını duymazdı.

Kot pantolonum yere düştü, ardından boxerım, sonra suyu olabildiğince soğuk açtım. Burun deliklerimden sürekli duman çıkıyordu ve göremiyordum ama kulaklarımdan da çıktığından emindim.

Kendimi buz gibi suyun altına attım, titredim ama duman durmadı. Ereksiyon da durmadı.

Duşun dışına uzanarak, lavabonun çekmecesini açtım ve bir şişe yağ bazlı kayganlaştırıcı çıkardım. Duş için yağ bazlı ürünler almayı uzun zaman önce öğrenmiştim. Aksi takdirde, su hepsini yıkayıp götürüyordu. Black Claw'a geri döndüğümüzde, ya kendim yapacaktım ya da mavi toplardan muzdarip olacaktım.

Kendi kendime yapmayı tercih ettim.

Yağ, penisime kolayca yayıldı ve elimle başını okşarken, dayanabildiğim kadar sıkı bir şekilde hareket ettirdim. Charlotte'un alaycı gülümsemesi ve mavi gözleri, elim gittikçe hızlanırken beni işkenceye sokuyordu. Gözlerimi kapatıp, onun yanımda duşta olduğunu ve benim penisimi okşayanın onun eli olduğunu hayal ettim.

Sadece duşta çekilmiş fotoğrafı, fantezilerimde bulanıklaşan mükemmel vücudu, testislerimi karıncalandırmaya yetiyordu. Vücudunu net ayrıntılarla hayal etmek istemiyordum. Gerçek olan, hayal edebileceğim her şeyden daha iyi olacağına emindim.

Zihnimde, sarı saçları su akarken koyulaşıyor ve dudakları öptüğümde şişiyordu.

Eli benim tabanımı sıktı. Yaklaştığını biliyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Charlotte kulağıma ve sözleri beni doruğa ulaştırdı. Sıcak spermimi duşa fışkırttım, gözlerimi açtım ve arzumu kanıtlayan izler giderden akıp giderken fanteziden çıktım.

Fazla uzun sürmeyecekti. Bu kadar uzun süre yalnız kalmıştık, Charlotte duygularını çözüp çekiciliğe karşı koymamayı öğrenirken birkaç hafta daha dayanabilirdik. Sonra gerçeği öğrendiğinde, onu sahiplenip bizim yapabilirdik.

Sonsuza kadar.

CHARLOTTE

Başımdaki zonklama beni uyandırdı. Bununla mücadele edip mümkün olduğunca uzun süre uyumaya çalıştım, ama sonunda pes edip baş ağrısı ilacı ve büyük bir bardak su aramak zorunda kaldım. Banyodaki bardakla ilacı yuttuktan sonra tekrar yatağa yığıldım ve bilinçsizliğe sürüklendim.

Bir süre sonra, ödünç aldığım odanın pencerelerinden güneş ışığı girerken tekrar uyandım. Bu sefer kendimi daha insan gibi hissediyordum.

Devasa duşun güçlü su basıncı altında uzun bir süre kaldıktan sonra, saçlarımı yüksek bir topuz yapıp rahat kıyafetler giydim. Bir zamanlar asla giymeyeceğimi söylediğim taytlar – ta ki denedikten ve rahatlıklarını keşfedene kadar – ve kocaman bir tişört. Kalın yün çoraplar da kıyafeti tamamladı. Kendi evimde olsaydım sütyen giymezdim, ama ne yazık ki değildim. Ancak duş bunu telafi etti.

Gün oldukça ilerlemişti ve Axel'in gitmiş olacağından oldukça emindim. Elbette, bir ara çalışmak zorundaydı. Önceki geceyi hatırladım. Baş ağrısı yapacak kadar içmiştim, ama unutacak kadar değil. Lanet olası bir gömlek giymeden merdivenlerden aşağı inmişti. Göğsü.

Oh, tanrım. Göğsü. Geniş ve kaslıydı, dokunmak isteyeceğim kadar kıl vardı, ama çok fazla değildi. Parmağımın ucunu ortasına koyduğumda, sarhoş halimle tüm irademi kullanarak odama gitmek için uzaklaşmam gerekti.

Küçük mermi ve yeni piller sayesinde, uykuya dalmak için kendime yeterince y a r d ı m etmiştim.

Mutfaktan gelen kokular burnuma çarptığında merdivenlerden yavaşça indim. Bu, adımlarımı hızlandırdı. Midemin tüm şaraptan kurtulması için yeterince uzun uyumuştum.

"Ah, buradasın." Carla oturma odasından antreye girdi. "Gel. Çorba yaptım."

"Saat kaç?" Hâlâ Ava'dan telefonumu geri istememiştim ve saati takip etmenin başka bir yolu da yoktu.

"Öğleden sonra. Şarabı kaldıramadığını söylerken şaka yapmıyordun, değil mi?"

Mutfğa girerken inleyip başımı salladım, ama sonra aniden durdum. Carla arkama çarptı.

Axel mutfak masasında oturmuş, önünde büyük bir kase çorba vardı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Üniformasını giymediğini görünce bir an hayal kırıklığına uğradım, sonra uzun kollu tişörtüne gözüm takıldı. Omuzları ve kaslı kolları tişörtün kumaşını gerginleştiriyordu. Üniformasının yerine fena bir alternatif değildi.

Carla yanımdan geçip bana bir bakış attı. "O burada yaşıyor, çocuğum. Başka nerede olabilir ki?"

Muhtemelen benim tanıdığım en kaba insan olduğumu düşünmüştü. "Tabii ki." Başımı eğdim. "İş yerinde falan olursun diye düşünmüştüm."

"İki gün üst üste izin, nadir bir olay." Kaşığını kasesine bıraktı ve ayağa fırladı. "Sana bir şey yaptım."

O buzdolabına doğru dönerken onu izledim. Sporcuların spor salonunda protein shake'leri için yanlarında taşımayı sevdikleri çalkalayıcı şişelerden birini çıkardı. "Al. Bu benim özel akşamdan kalma ilacım. Seni hemen ayağa kaldıracak."

Bir hemşire olarak, akşamdan kalma için en iyi şeyin sıvı alımı olduğunu biliyordum, ama Axel'i reddedemezdim. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bardağı uzatan hali çok sevimliydi.

Gergin ellerimle bardağı aldım. Tadı nasıl olurdu kim bilebilirdi ki? Erkekler ve onların karışımları. İğrenç.

Kapağı açtım ve grimsi sıvıya baktım. Oh, ne güzel. Yoğundu. Bardağı eğdim ve sıvının dudaklarıma değmesi için birkaç işkence dolu saniye bekledim.

Tamamen şaşırdım, tadı fena değildi. Ananas gibi. Yudumlarken içimden bir iç çekerek içtim. Smoothie kadar iyi değildi ama karnımı doyurdu. Belki de kendimi kötü hissetmeme yardımcı olurdu.

"Eğer istersen, sana rehberlik etmek isterim. Sana şehri gezdirebilirim." Sanki bu, hayatında bulduğu en iyi fikirmiş gibi bana gülümsedi.

"Çok isterdim, ama bu durumda evden çıkmalı mıyım?" Logan beni arıyor ya da Ava'nın evini gözetliyorsa, beni arabayla dolaşırken görmesini istemedim. Ayrıca, otobüs planımız da hala yedekteydi. Henüz uygulamamıştık çünkü kimse onu görmemişti. Maverick, Logan'ın mülküne girip girmediğini kesinlikle anlayacağını söylüyordu. Mülk o kadar büyük olduğu için bunun nasıl mümkün olacağını anlamıyordum ama nedense ona güveniyordum. Axel'e de.

"Arabayla gezmeye çıkalım diye düşündüm. Benim kamyonetimi alabiliriz, bakımını yeni yaptırdım."

Evden çıkmak kulağa harika geliyordu. "Belki de şehre gitmeyelim?" diye sordum. Dışarı çıkmanın bir yolunu bulabilseydik, bu harika olurdu. Ben pek dış mekan insanı değildim, ama artık evde tıkalı kalmak da istemiyordum. Ava'nın evinde iyileşmiştim, sonra da burada birkaç gün geçirdim. Herkes harika davranmıştı. Çok nazik ve misafirperverdiler, ama yakında deliye dönecektim.

"Tamam. Gidip üstümü değiştireyim." Dönüp, yüzünde zaten parlak bir gülümseme olan Carla'ya sııttım. "Ne?"

"Hiçbir şey, canım, sadece iyileştiğine seviniyorum." Elimde tuttuğum boş şeker kabını aldı ve burnunu çekerek lavaboya doğru yürüdü. Ağlıyor mu diye anlamaya çalışarak arkasını izledim, ama o sadece kabı yıkayıp bulaşık makinesine koydu.

"Charlotte," dedi Axel. "Sıcak giyin. İstersen, güzel bir şelaleye kısa bir yürüyüş yapabiliriz."

Başımı salladım ama yürüyüşe çıkmak istediğimden emin değildim. Yeterince kısaysa, belki.

On dakika sonra kot pantolon ve kazak giyip, kalın paltomu koluma asarak merdivenlerden aşağı indiğimde, o giyinmiş ve hazırды.

"Harika görünüyorsun. Birbirimize çok yakışıyoruz." Gülerek kolunu uzattı. İkimiz de kalın kahverengi kazaklar giymiştik. Benimkini, kahverenginin sarı saçlarımı ortaya çıkardığı için seçmiştim. Onun iltifatını reddettim.

Hoş biriydi ama önemi yoktu. Vücudum ne kadar istese de, o adamla çıkmaya çalışmıyordum. Çıkmak için fazla yakışıklıydı.

Ama koyu kahverengi süveterinin üzerinde koyu saçları ve koyu gözleri muhteşem görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, kahverengi bir kağıt torba giyse bile seksi görüneceğinden emindim. Bana da aynı şey söylenmişti, ama bu konumuzun dışında. "Her zamanki ikizler," diye şaka yaptım ve ona göz kırptım. "Hazır mısın?"

O da başını salladı. "Kamyoneti kapının önüne çektim, ama güvenlik kameralarını da kontrol ettim. Son zamanlarda herhangi bir hareketlilik yok, yani güvenle gidebiliriz."

"Harika." Ceketimin cebinden bebek mavisi renkli bir bere çıkardım ve kafama geçirdim. Saçlarımın uçları doğal olarak kıvrılıyordu, saç tanrılarının bir lütfü. Bereyi takınca, kar tavşanı gibi görünüyordum.

Büyük boy güneş gözlükleri görünüşümü tamamladı. "Ne olur ne olmaz diye," diye açıkladım.

Axel güldü ve ön kapının yanındaki askıdan yeşil bir fular aldı. Hiç uymuyordu ama onu boynuma doladığında, vücudu benimkine çok yakın olduğundan, onun fularının olması gerektiğini anladım. Kokusu, baharat rafından gelen bir kucaklama gibi beni sardı.

"İşte. Şimdi onu çekip saçını kapatabilirsin." Uçlarıyla oynadı, ama nasıl yapacağını hiç bilmediği belliydi.

Ben yaptım. Saçımı arkaya doladım ve onun mülkünden uzaklaşana kadar orada tuttum. "Hazırım."

Ön kapıyı, sonra da kamyonetin kapısını açtı. Kahretsin. Çok tatlıydı.

Ama ben o saçmalığa bir daha kanmayacaktım. Bunu zaten çok kez yapmıştım. Yakışıklı ve tatlı erkeklerin bir bedeli vardı. Onda büyük bir sorun olmalıydı. Muhtemelen o da yakışıklı erkek kılığına girmiş bir kurt gibiydi.

Kasabadan geçtik, ama sadece Main Caddesi'nden bir kez geçtik. Arkama yaslandım ve ellerimi yüzüme yakın tutarak kimliğimi ortaya çıkarabilecek her türlü görüntüyü engelledim. Kasabanın diğer tarafında, o döndü ve bizi arka yollara soktu. Sonra saatlerce süren bir yolculuk yaptı ve şehir dışındaki bir antika dükkanı gibi birkaç yerde durdu.

"Bu dükkanlar nasıl ayakta kalıyor?" diye sordum. İçeri girip makyaj fırçalarını koymak için mükemmel olan güzel bir kutu bulduk. Onu satın aldım ve dükkanın sahibi tatlı yaşlı bayan onu benim için özenle paketledi. Çantayı bana verirken elimi okşadı. Kasabada şimdiye kadar tanıştığım herkes çok nazikti. Herkesin birbirini görmezden geldiği Santa Fe'de yaşamak gibi değildi.

"Bütün kasaba onun orada olduğunu biliyor. Zengin değil, ama geçimini sağlamak için yerli halka ve ara sıra gelen turistlere yeterince satış yapıyor. Son duyduğumda, yakında liseden mezun olacak bir yeğeni varmış. Dükkanı devralıp internetten satış yapmaya başlayacakmış."

"Oh, ne güzel. Çok tatlıydı." Güzel manzarayı seyrettim. Yollar açıktı, ama elbette çevredeki orman ve araziler karla kaplıydı. "Kar ne zaman durur?" diye sordum.

Axel güldü. "Daha yeni başladı. Şubat ayına birkaç gün kaldı ve Şubat ve Mart en karlı aylarımızdır. Nisan ayında genellikle hava biraz ısınır, ama Mayıs ayında neredeyse her zaman bir kez daha büyük bir kar yağışı olur. Bazı yıllarda karlar Haziran ayına kadar erimez."

Ağzım açık kaldı. Bu çok fazla kar demekti. Çoğu yerde zaten bir buçuk metre kadar kar birikmişti. "Yollar nasıl bu kadar temiz kalıyor?"

"Kaç tane kar küreme makinemiz olduğunu bilsen şaşırırsın. Turistlerin burada kayak yapabilmesi için yollar açık kalmalı. Aspen ve Breckenridge yakınlarındaki batı yamacında yaşamadığımız için şükretmelisin. Onlar gerçek karla karşılaşıyorlar. 7,5 metre onlar için çocuk oyuncağı. Biz nadiren o kadar kar alırız."

"O konuya girmeyelim." Bu düşünce beni ürpertti. Burası zaten çok soğuktu.

"Hayır, ben de istemem. Karı severim, ama bu yıl hava güzeldi. Çok sıcak bir kış geçirdik."

Şok içinde Axel'e baktım. *Bu* sıcak bir kış mıydı? Buraya yerleşmeye karar verirsem, başka bir yerde kışlık ev aramayı düşünmem gerekebilir. Florida gibi. Ya da ekvator gibi.

Ancak bölge huzurluydu. Axel bana gözden uzak bir lokantayı, tepenin üzerinde bulunan bir benzin istasyonunu ve

muhteşem manzarayı seyretmek için durup dinlenebileceğim birkaç yer gösterdiğinde içim rahatladı.

O, bir patika tabelasının önüne park ettiğinde, ben titredim. "Ne kadar yürüyüş yapmak istediğimden emin değilim," diye itiraf ettim. "Henüz tamamen iyileşmedim ve hava çok soğuk."

Kamyonette bana dönerek baktı. Uzun zaman önce kamyonetin sıcağında fazla giysilerimi çıkarmış, süveterim dışında her şeyi çıkarmıştım. "Seni sıkı giydirebiliriz. Yürüyüş çok kısa ve karşılığında muhteşem bir manzara var."

O kadar hevesli görünüyordu ki, onu reddedemedim. "Tamam. Eğer yakınsa." O da başını salladı, ben de tekrar kat kat giyinmeye başladım. Axel bana şapka, atkı ve bir çift eldiven uzattı. "Güzel. Teşekkürler. Eldivenlerimi unutmuşum." Sonra büyük parkayı giymek için uğraştım.

Ben kamyonun içinde parka giymeye çalışırken Axel kahkahayı bastı. Parka giymeden kamyonun kabininden çıkmak istemedim, yoksa soğuk giysilerime nüfuz ederdi.

Onun yardımıyla parkayı giydim, ama elinin her küçük dokunuşunda sinirlerim paramparça oluyordu.

Ceketimi fermuarını çekip düğmelerini ilikledikten sonra kamyonetten atladım. Ayaklarımı yere vurarak soğukta vakit geçirmek için kendimi hazırladım. Su sesi, park alanının dışında bile havayı dolduruyordu. Yola ulaşmak için devasa kar yığınlarının içinden yürüdük. Yol başlangıçta düzdi ama sonra keskin bir eğime girdi. Kar temizlenmişti ama yürüyüşçülerin sıkıştırılmış kar yoluna ulaşabilmeleri için bir patika bırakmak zorunda kalmışlardı.

Parka soğuğa dayanıklıydı, ama kot pantolonum dayanıklı değildi. Altına termal giysi giyebilirdim, ama bende yoktu. Kalsaydım bunu düzeltirdim.

En azından yürüyüşün uzunluğu konusunda haklıydı. Hızlı bir yürüyüşle yaklaşık dört dakikada bir sırtı aştık ve her adımda suyun sesi daha da yükseliyordu.

Kahretsin. Manzara konusunda da haklıydı. Donmuş şelale gözüme çarptığında nefesim kesildi.

"Vay canına."

Axel, kolu ve kalçası benimkilere değecek kadar yakın durdu. "Söylemiştim."

"Burası muhteşem." İlerleyerek sırtta olabildiğince yaklaştım.

"Aşağı inmenin bir yolu var, ama geri çıkmak çok zor." Özür diler gibi baktı.

"Sorun değil. Bu kadar soğuk bir gün için bu kadarı yeter."

Biraz dolaştık, donmuş buz sarkıtlarının üzerinden akan küçük su püskürmelerini izledik. "Tamamen donuyor mu?" Şelalenin dibinde büyük bir buz tabakası vardı ve her saniye daha fazla su donuyordu. Ama sonra daha fazlası geldi.

"Donabilir. Biraz zaman alır ve daha da soğuk hava gerekir." Axel hareketsiz duruyordu ve ne zaman ona baksam, gözleri şelaleye değil bana bakıyordu.

Bu ürkütücü değildi. Hoştu. Sanki iyi olduğumdan ve eğlendiğimden emin olmak için beni izliyordu.

Titremeyen bacaklarımdan sırtıma doğru bir soğukluk yayıldı. "Donuyorum," diye itiraf ettim. "Burası ne kadar güzel olsa da."

O atladı ve kolunu uzatarak önündeki patikadan yürümemi işaret etti. Karlı yokuşta yavaşça ilerledim. Yukarı çıkarken, karın içine ayaklarımızı bastırarak tutunmak daha kolaydı. Aşağı inerken ise bu kadar kolay değildi.

Neredeyse en aşağıda, sadece bir kez kayarak indim. Ağaçların arasından kamyoneti görebiliyordum.

Bu benim hatamdı. Ayaklarımin gittiği yere bakmak yerine kamyonu izledim ve ayağım beklediğim yere basmadığında bir anlık bir korku yaşadım. Kollarımı çırpıp mide bulantısı hissettim.

Sonra Axel kollarını bana doladı, karnımı sardı ve ben dengemi bulabildim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, kollarının ısısı birçok kat giysiyi delip geçiyordu.

Hemen bırakmadı. "Benim için zevkti," dedi boğuk bir sesle, ben ilerleyince beni bıraktı.

Her yerde kar olması çok iyi olmuştu. Aksi takdirde, ormanda çıplak soyunup McNasty'yi yapmak çok cazip gelirdi. Kamyonete güvenli bir şekilde ulaştığımızda, yarı rahatlamış, yarı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç geçirdim.

Porno film seviyesinde bir olay yaşanmamış olmasına yarı rahatlamış, yarı hayal kırıklığına uğramıştım. Ormanda kazara seks yapmamıştık. O tökezlememiş ve penisi içime girmede. Öyle bir şey olmadı. Kahretsin.

"Peki, tüm bu yerleri nereden biliyorsun?" diye sordum, o kamyoneti döndürürken.

"Ben burada büyüdüm. Maverick ve ben gençliğimizin çoğunu keşif yaparak geçirdik. Araba kullanmayı öğrenmeden önce bisikletlerimizle dolaşırdık. Biraz büyüdüğümüzde dört tekerlekli motosikletlerimiz ve kar motosikletlerimiz oldu."

Gözlerim parladı. "Kar motosikletleri mi?" Ona doğru eğildim. "Hâlâ var mı?"

Direksiyonu çevirirken bana kurnazca bir bakış attı. "Evet, var. Bir tur atmak ister misin?"

"Hep binmek istemişimdir," dedim. "Çok eğlenceli görünüyorlar."

O güldü. "Öyleler. Maverick de Ava'yı henüz dışarı çıkarmamış sanırım. Ama ikinizin de şehre gidip bu soğukta dışarıda giymek için daha kalın giysiler almanız gerekiyor."

Şelaleye yaptığımız çok kısa yürüyüşte bacaklarımın ne kadar üşüdüğünü düşündüm. "Katılıyorum."

O ve Maverick'in kar motosikletleriyle kayboldukları hikayesini anlatmaya başladı. Hikaye komik olması gerekiyordu, ama sesi çok hüzünlü geliyordu. "Neden böyle güzel bir anıyı hatırlayıp suratını asıyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Sanırım o zamanların değişmesi gerektiği için üzgünüm."

Neden, nasıl ve ne zaman değiştiğini ve daha milyonlarca soruyu sormak istedim, ama onun benim erkek arkadaşım olmadığını kendime hatırlatmam gerekti. O, zor zamanlarımda bana yardım eden bir arkadaştı.

Onu daha ayrıntılı anlatması için bir yol bulmaya çalışırken, o da beni kendi sorusuyla şaşırttı. "Peki ya senin ailen?"

Boğazımı temizledim. "Yakın değiliz," dedim. O ayrıntılara girmek zorunda değilse, ben de girmek zorunda değildim. Ailemin beni boş kafalı, zaman kaybı biri olarak gördüğünü açıklamaya gerek yoktu. Onların istediği gibi paraya yatırmadığım için, benimle alay etmeleri daha da kesinleşmişti.

"Anlıyorum. Bazen aile, doğduğunuz aile değil, seçtiğiniz ailedir." Beni teselli etmek için mükemmel sözler söyledi.

Çünkü kaçınılmaz olarak sinirlenip üzülürdüm.

"Doğru."

"Acıktın mı?" Küçük lokanta yolun yukarısında görünmeye bağlamığtı.
"Eve gitmeden önce bir Şeyler atığtırabiliriz."

"Tabii," dedim. "İyi fikir."

Kasabadan bu kadar uzakta Logan'la karėılaėma riski dğk görünüyordu. Ava'nın evinden bağka bir yere bakması için hiçbir neden yoktu.

Axel yine paltomu giymeme yardım etti. Kamyonetten restorana kadar koğacaktık, ama hava o kadar soğuktu ki. Paltomu giyer giymez kapıya doğru koğtum, ama o yine benden önce kapıyı açtı.

Lokanta yarı doluydu, çok kalabalık değildi ama boğ da değildi. İçeri girdiğimizde odadaki tüm gözler kapıya çevrildi.

Ve tüm kadınların gözleri Axel'e kilitlendi. "Buralarda gözlerinle oynuyorsun galiba," diye mırıldandım arkasında, o bizi boğ bir masaya götürürken.

O burun kıvırdı. "Hiç de değil. O Mav."

Tatlı bir garson sipariğimizi aldıktan ve kahve ile ayı getirdikten sonra, Axel'e sert bir bakığ attım. Bugün onunla geçirdiğim zaman, ruh halime çok iyi gelmiğti. Haftalardır ilk kez kendimi kendim gibi hissediyordum. "Neden bir kız arkadağın yok?"

O mükemmel görünüyordu. Yakığıklı, iyi bir içi var, seksi, alığkan, komik, tatlı, çekici. Evde yağıyordu, ama ben de öyle bir evden ayrılmazdım. Orada bu kadar rahatken ve hala bekarken ne anlamı vardı ki?

Sorumu dğnrken bakığları yumuğadı. "Doğru kiğiyi bekliyorum."

Axel cevap verirken sol kağı hafifçe kalktı.

O da benimle aynı duyguları mı besliyordu? O da benim kadar benimle ilgileniyor muydu?

Bakığları o kadar yoğundu ki, belki de öyle olduğunu dğndm. Onunla birlikte olmak istediğimden değil.

Hen çok erkendi, çok fazlaydı.

Ama lanet olsun. Gerçekten beni kastettiğini umuyordum.

AXEL

Sonraki birkaç gün çalışmak işkence gibiydi. Hiçbir şey olmadı. Logan ortalarda yoktu, dikkatimi dağıtacak bir kavga ya da trafik kazası bile olmadı. Normalde kışın ortasında herkes evde kalır ve her şey normalden daha sessiz olur. Genellikle zamanımızı karakolu temizleyerek geçirirdik. Boya yapar, küçük işleri hallederdik. Bazen ekstra eğitim dersleri alır ya da tatile çıkardık.

Ama bu hafta hiçbir şey olmadı ve ben neredeyse deliye dönüyordum. Tüm ailemin, Charlotte'u güvende tutmak ve eğlendirmek için tüm zamanlarını ona ayırdığını biliyordum, ama iki gece sonra eve gittiğimde, Maverick ve ben isteyken Jury ve Maddox'un Ava ve Charlotte'u kar motosikletleriyle geziye çıkardığını öğrendiğimde, o genç aptalları boğazlamak istedim. Kollarının belime dolandığını hissetmek, kar yığınlarının üzerinden uçarken gözlerinin parladığını görmek, üşüdüğünde onu ısıtmak istiyordum.

Lanet olası küçük kardeşim. O tam bir baş belasıydı.

Uzun ve sıkıcı bir vardiyadan sonra arka kapıdan içeri girdim ve mutfak ailemle doluydu. Aile yemeği gecesi olduğunu unutmuştum.

"Hey, buraya gel," diye seslendi babam. "Geç kaldın."

"Carlos gecikti," diye açıkladım. Silah kemerimi arka kapının yanındaki kancaya astıktan sonra, masaya oturdum. Tacolar açık büfe tarzında dizilmişti. "Harika görünüyor anne."

Charlotte boğazını temizledi ve bana kibirli bir bakış attı. "Ne?"

"Charlotte akşam yemeğini hazırladı," dedi annem. "Ben akşam izin aldım ve uzun bir banyo yaptım."

"Harika," dedi Maddox, ağzı et, peynir ve kim bilir insan vakumunun tacosuna ne kadar malzeme doldurduğuyla dolu halde. "Teşekkürler."

Charlotte güldü ve onun omzuna hafifçe vurdu. "Kaba olma."

"Eminim çok lezzetlidir." Kaselere daldım ve yumuşak kabuğun üzerine malzemeleri yığdım.

"Axel, misafirimize merhaba demedin," diye annem azarladı.

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp uzun masaya baktım ve Stefan'ı Maddox'un diğer tarafında otururken gördüm. "Üzgünüm dostum, seni hiç görmedim! Bu aile o kadar büyük ki, sen de bizim gibi bir parçası oldun. Daha sık gelmelisin." Kalkıp masanın etrafından dolaşarak elini sıktım. Kendini bizimle evindeymiş gibi hissetmesini ve hoş karşılanmasını istedim.

Stefan'ın karşısına, Maverick'in diğer tarafına tabağımı taşıdım, böylece onu da sohbete dahil edebilirdim, ama Maverick'in önce daha özel bir konu hakkında konuşması gerekiyordu. Bu bir sır değildi ve tabii ki Stefan da bir ejderha olduğu için bizi duyabiliyordu. Ama bu, Charlotte'u endişelendirmek için ortalığa yaymak istediğimiz bir şey değildi.

Maverick eğildi. "Herhangi bir haber var mı?"

Kafamı salladım. "Hayır, New Mexico'dan değil. İz kameralarında bir şey var mı?" Tabii ki, iz kameraları dediğimizde, aslında kastettiğimiz şey, Carlos'un sürüsüyle birlikte mülkü devriye gezmemizdi. Onların burunları bizimkinden daha iyiydi, ama yine de, bir yabancı arazimizdeyse, bir mil öteden kokusunu alabilirdik. Bu yüzden garaj yolumuz o kadar uzundu, kasabanın kokuları koku alma duyumuzu karıştırmazın diye. Başlangıçta Ava'nın büyükannesinin bizim arazimize sınır olan bir dönümlük arazi ve kulübeyi nasıl elde ettiğini bilmiyordum. Kingston arazisi, Ava'nın arazisini çevreleyerek hükümet ve kasabaya ait alana kadar uzanıyordu.

Ava ve Maverick evlenir evlenmez, babam alfa olduğunda her şeyi Mav'a devrettiği için tüm arazi Kingston arazisi olacaktı, ama muhtemelen her zaman Ava'nın arazisi gibi hissedilecekti. Ve Mav, ona bu arazinin kendisinden başka birine ait olduğunu hissettirmeyi asla hayal bile etmezdi.

"Haber almadan geçirdiğimiz süre uzadıkça, daha da gergin oluyorum." Sessizce konuştuk. Masadaki ejderhaların bizi açıkça duyduğunu biliyordum, ama insanlar duymuyordu. Charlotte'un yaşadığı onca şeyden sonra onu endişelendirmek istemedim.

Giderek kabuğundan çıkmaya başlamıştı. Onu geldiği zamanki korku dolu haline geri döndürecek herhangi bir şeyin olmasını istemiyordum.

"Biraz gizlenmem lazım," diye fısıldadım. "Dönüşmem lazım."

Maverick başını salladı. O da bu duyguyu biliyordu. Bazen dönüşemediğimiz zamanlar olurdu ve bu genellikle büyük bir sorun olmazdı. Ama yeterince uzun sürerse, endişelenmeye başladık.

Çok endişeliydim. İş yerinde sıkıntı ve endişeyle mücadele etmekten ve Charlotte'un yatak odasının kapısını her gece açıp onu talep etmemek için kendimi zor tutmaktan sinirlerim bozulmuştu. O hazır olmadan bunu yapmayı hayal bile edemezdim, ama yavaş ilerleyen süreç Asher'ı çıldırtıyordu.

"Axel, bu akşam kulübeye gelip kamyonumla ilgili bir konuda bana yardım eder misin?" diye yüksek sesle sordu Maverick. Herkes bize baktı, ama erkekler ne yapmaya çalıştığımızı biliyorlardı.

"Tabii. Ne zaman?" Tacodan büyük bir ısıklık aldım ve umarım yakında der, diye düşündüm. "Yemeğini bitirir bitirmez, mümkünse."

"Ben de yardım edebilirim," dedi Stefan. Muhtemelen bizim dönüşmemiz gerektiğini duymuştu.

"Tabii," dedi Maverick. "Ne kadar kalabalık olursak o kadar iyi."

Ben rahatça başımı salladım. Umarım Charlotte da gelmeyi teklif etmezdi.

"Oh, dışarı mı çıkıyorsunuz?" diye sordu.

Başımı salladım ve vardiyaya gitmek için bekleyebilmeyi diledim, ama gitmek zorundaydım. Daha fazla beklersem, Asher zorlayacaktı. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, bu da kalbimi parçaladı.

Annem ne yapmaya çalıştığımızı anlamış olmalıydı. "Ava, Hailey, Charlotte, akşam yemeğinden sonra cupcake yapalım."

Ava ve Charlotte pek hevesli görünmüyorlardı, ama ikisi de anneme karşı kaba davranacak kadar saygısız değillerdi. Tabii ki Hailey hemen heyecanlandı ve cupcakeleri nasıl süsleyeceğimizi konuşmaya başladı.

Ben kendim üzülmedim. Vardiyaya gitmek, iyi bir uçuş yapmak ve sonra eve gelip taze cupcake'ler yemek güzel olurdu.

Son lokmamı alır almaz Maverick ayağa kalktı. "Hazır mısın?"

Hâlâ akşam yemeğini nazikçe yiyen Charlotte'a baktım. "İyi geceler." Onunla özellikle konuştuğumu bildiğinden emin olmak istedim.

Yanakları kızardı. Benim tüm odaya değil, esas olarak sadece ona hitap ettiğimi biliyordu. İyi.

Evden çıkıp ormana doğru yürüdük, Charlotte'u eve getirdiğim yoldan. Bu sefer rastgele sapmalar yapmadık. Bunu yapmamın tek nedeni, bir yabancıнын hafif kokusunu almamdı. Eve varır varmaz Mav ve Carlos'a mesaj attım, onlar da kontrol ettiler ama bir şey bulamadılar. Bazen uzaklardan gelen kokular bizi yanıltıyordu. Bir iz sürücü olarak Jury, kurtlar gibi bu kokuları daha iyi ayırt edebiliyordu.

Kar üzerinde bile emin adımlarla patikadan koştuk. Stefan bir şampiyon gibi ayak uydurdu. Kulübenin arka bahçesindeki açıklığa vardığımızda, kıyafetlerimi çıkarıp kardeşime verdim. Mav'ın kıyafetlerimi içeri götüreceğini ve döndüğümde temiz olacağını biliyordum. "Ona göz kulak ol," dedim. "Asher izin verdiği kadar acele edeceğim." Stefan ağzı açık izliyordu. Maverick açıklayacaktı.

O başını salladı ve dudaklarını büzdü. "Git kardeşim. Ben seni korurum."

Asher'a, Charlotte'un dışarı çıkma veya arka pencereden dışarı bakma ihtimaline karşı, dağda geniş bir daire çizerek malikanemizin daha derinlerine doğru uçmasını söyledim.

Asher Charlotte'tan uzaklaştıkça, ona geri dönmesini söyledim. Uçmak ve keşfetmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum ve genellikle ona istediği kadar zaman verirdim. Onunla uçmayı çok severdim. Ama şu anda, en çok evde ihtiyacımız vardı.

Yaklaşık bir saat sonra, ses kutusu devasa vücudunda gürleyerek homurdandı. Ama geri döndü. *Teşekkürler dostum.*

Arka bahçeye indiğimizde Maverick gitmişti. Asher geri dönüşmeme izin verdi ve karın içinde tamamen çıplak kalmak beni bile üşüttü. Arka kapıdan içeri girip giyindim ve dinledim. Evde kimse yoktu. Hepsi malikanede olmalıydılar.

Geri koşmak sadece birkaç dakika sürdü. Tam hızda koştuğumda, en iyi insanı bile geçebilirdim. Tabii ki, hiçbir ejderha bunu yapmazdı.

Eve yaklaşırken Charlotte'un yüzü arka kapıdan beni karşıladı. Lavabonun önünde, pencerenin önünde duruyordu, vücudunun hareketlerinden anladığım kadarıyla muhtemelen bulaşıkları yıkıyordu.

Arka verandadaki kar, arka kapının penceresinden içeri bakarken ayak seslerimi bastırıyordu. Mutfağın geri kalanı boştu.

Kapıyı açar açmaz nedenini anladım. Diğer odadan bir film sesi geliyordu.

"Merhaba," dedi Charlotte. Lavabodan döndü ve ellerini kuruladı. "O kemer şeyini değıştirmeyi bitirdin mi?"

Başımı salladım. Sonunda, kayışı nasıl değıştireceğimi bilmediğimi itiraf etmem gerekecekti. Mekanik benim güçlü olduğum bir alan değildi. Lastik ve yağ değıştirebilirdim, ama hepsi o kadardı. "Mav filmi izliyor mu?"

O da başını salladı. "Huzursuz hissettim ve izin isteyerek odadan çıktım. Bulaşıkları yıkayabileceğimi düşündüm, böylece annen yıkamak zorunda kalmazdı."

Adada parlak pembe, yeşil ve mavi renklerle süslenmiş cupcakeler vardı. "Hailey uğraşmış galiba."

"Ona bir parti daha yapmasını söyledim," dedi, başını eğip keklerle oynayarak. "Kardeşlerin, baban ve Madd hepsini yediler."

İkinci partiyi de yapmış. Benim için mi? "Bunu yapmana gerek yoktu."

Bunu söylediğimde mavi gözleri benimkilere baktı. "Annen cupcakelerden bahsettiğinde dudaklarını yaladığını gördüm. Senin de yiyebilmeni istedim."

Nefesim kesildi. Beni düşünmüştü.

Düşünmeden önce, ayaklarımı beni onun yanına doğru ilerletti. O kadar yakındım ki, uzanıp yanağını avuçlayabilirdim.

Ben de öyle yaptım.

Gözlerime bakarken nefesi hızlandı. Sonra dudaklarını yaladı.

Ve benim için her şey bitmişti. Ağzımı onun ağzına yaklaştırdım, dudaklarımla dudaklarına zar zor dokundum. Ona çekilip gitmesi veya gitmememi söylemesi için

geri çekilmesi ya da gitmemi söylemesi için.

O bana yaklaştı.

Asher içimde nefes nefese kalmıştı, öpücüğü derinleştirmemi istiyordu. Ben de öyle yaptım.

Ve o da karşılık verdi, dudaklarım onun dudaklarını keşfederken vücudunu benimkine bastırdı.

Büyük bir zevkle, küçük dili dışarı fırladı ve dudaklarımın kenarlarını izledi.

Benimkilerle karşılaştım, onu okşayarak, sevgiyle.

Ellerim onu daha sertçe kendime çekmek için kaşınmaya başladığında, geri çekildim.

Bu bir ilerlemeydi, inanılmaz bir ilerleme. Ama çok hızlı ilerleyemezdim. Kaçardı ve ondan sonra toparlanmak daha da uzun sürerdi.

Adım adım ilerlemeliydim. "İyi geceler," dedim, sesim kısılmıştı. Dudaklarına bir kez daha yumuşak bir öpücük kondurdum, sonra mutfağın ortasında nefes nefese kalmış onu bırakarak odadan çıktım.

Adım adım.

CHARLOTTE

Ava'nın araba kapısı arkamda çarptı. "Başım büyük belada," diye haykırdım. "Ava, ne yapacağım ben?"

Axel beni mutfakta yüzüstü bırakıp, beni öpüp sanki hiçbir şey olmamış gibi uzaklaştıktan sonra, tavsiye almam gerektiğine karar vermem tam beş saniye sürdü. Ava'yı oturma odasından yakalayıp kapıdan dışarı çıkardım ve SUV'sine bindirdim.

"Arabayı çalıştır, çok soğuk!" Kontak anahtarını çevirdi, ama araba çok uzun süre çalışmamıştı. Isınması bir dakika sürecekti.

Bana dönerek korkmuş görünüyordu. "Ne oldu? Logan mı?" Sesi tizleşti. "Seninle iletişime geçti mi?"

Onu sakinleştirmek için elini tutmak zorunda kaldım. "Hayır, Logan değil. Axel. Sanırım ondan hoşlanıyorum. Hoşlanıyorum."

Ağzı açık kaldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh. Oh." Rahatladı ve beni güldüren anlamlı bir bakış attı. "Eh, daha kötüsü de olabilirdi. Kesinlikle daha kötüsünü de yaptın."

"Biliyorum, ama çok hızlı oldu. Logan'dan aldığım morluklar henüz tamamen geçmedi. İki hafta oldu, Ava! Kendime bunu yapmayacağıma söz verdim, ama..." diye sızlandım. "O harika. Onu aklımdan çıkaramıyorum." Isıtıcı nihayet çalışmaya başladı, ben de uzanıp onu açtım. "Ava, başka bir başarısız ilişki ve bir yığın pişmanlıkla sonuçlanmasını istemiyorum."

Ava iç geçirdi ve ön camdan dışarıdaki karı seyretti. Buradaki geceler Santa Fe'deki gecelerden daha aydınlıktı. Kar her şeyi yansıtıyordu, bu yüzden açık alanda burası o kadar karanlık görünmüyordu. "Bence Axel, şimdiye kadar çıktığın erkeklere hiç benzemiyor. Sana iyi gelebilir."

Arkamı yaslayıp bunu düşündüm. İnanmasaydı bunu söylemezdi. Genelde ben böyle bir ilişkiye baştan atılmaya çalıştığımda

"Char, aceleye gerek yok, değil mi?"

Acelesi yoktu. Gidecek hiçbir yerim yoktu, özellikle de Logan'ı henüz bulamadıkları sürece. "Hayır."

"O zaman acele etme, onu tanıyın ve kalbinin sana söylediği şeyi yap." Direksiyona hafifçe vurdu. "Bam. Bu kadar basit."

Elimi tuttu. "Isıtıcı alışıyor olmasına rağmen hala şyorum. Hadi, gidip bir cupcake daha yiyelim."

SUV'yi kapattı, sonra eve doğru koştuk. Mutfağa girdiğimizde Axel geri dönmüştü. Odaya girdiğim anda bakışları benimkilerle buluştu. "Oh, tanrım," diye mırıldandı Ava. Onu görmezden geldim. "Cinsel gerilimi keskin olmayan bir bıçakla bile kesebilirsin." Bana, sonra Axel'e baktı, sonra da arkasını döndü. "Ben içeri giriyorum."

Bu durumda Axel ve ben yalnız kaldık. Bana yaklaştı, bakışları benimkinden dudaklarıma kaydı. "Bir cupcake daha istiyorum. Bana ayırdın mı?"

Bu muhteşem adamdan gözlerimi ayırmadan, yanlara doğru kayarak mutfak adasına gittim ve tabaktan bir kek aldım. "Al bakalım."

Elimi bir eliyle kavradı, parmaklarımla arkasına ve koluma yayılan bir sıcaklık hissettim, diğer eliyle de kek aldı. Beni bırakıp, parmağını kremaya batırdı, parmağıyla bir parça aldı ve ağzına attı.

Kadınların erkekleri tahrik etmek için yapması gereken şeyin bu olduğunu sanıyordum, ama o parmağındaki kremayı emdiğinde, nefesimin oldukça hızlı çıktığını fark ettim.

Parmağındaki kremayı emmenin cinsel niteliği, vücudumun her yerinde tüylerimi diken diken etti ve sadece orgazmın düzeltebileceği yerlerde şişkinliklere neden oldu.

Ne oldu bana bilmiyorum, ama elimi uzattım ve parmağıma bir parça krema aldım. Parmağımı ağzıma soktum ve kremanın tadı dilimde patladığında, onun inlemelerine karşılık veren bir inilti çıkardım. Gözlerimi kapattım ve başımı geriye eğdim, parmağımdaki her bir damla tadı emdim. Gözlerimi açtığımda

, Axel'in ifadesi alaycı bir cinsellikten açıkça şehvetli bir ifadeye dönüşmüştü.

"Sabrımı zorluyorsun." Sesi alçak, sessizdi ve beni derinden etkiledi, sanki meme uçlarımı okşamış gibi iç çamaşırımı ıslattı. "Bana bu kek değil de beni yemek istemiş gibi bakıyorsun," dedi.

Yine, benim kullanacağım bir cümle. Aklımı mı okudu? "Dün gece gördüğüm o kaslı göğsünden büyük bir ısırık almak hoşuma giderdi." Ve şimdi, çok fazla içki içmiş olsam da, önceki gece koridorda karşılaştığımızı hatırladığımı ona belli ettim.

Sözleri ağızımdan çıkar çıkmaz, o üzerime atladı. Cupcake'in nereye gittiğini bilmiyordum, ama Axel'in elleri beni sardı ve vücudumu kendine çekti. Dudaklarımı ele geçirdi. Bu bir öpücük değildi. Bir okşama da değildi. Dudakları benim dudaklarıma indi ve daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde ele geçirdi.

Ondan sonra, başka türlü öpülmek istemedim. Kahretsin.

Dili benimkiyle dans etti, tadına baktı, alay etti, baştan çıkardı. Yumuşak dudakları benimkiler üzerinde hareket etti, alt dudağımı emdi, sonra ikisine birden dokundu, sonra bana öpücükler yağdırdı. Dudaklarımin köşelerini, üstlerini, yanlarını öptü. Ağızımın içine girip diş etlerimi masaj yapabilseydi, yapardı.

Axel'e yaslandığımda dizlerim titredi. Eğer benim istediğim gibi olsaydı, beni asla bırakmazdı. Logan kim? O önemli değildi. Axel dışında kimse önemli değildi.

"Sözünü söyle," diye fısıldadı dudaklarıma, birkaç dakika nefesimi kesip aldıktan sonra. "Söyle, seni yiyip bitireyim." Bu sözleri söyledikten sonra homurdandı. Aslında, daha çok boğazından çıkan bir uğultu gibiydi. İnsanlar öylece homurdanmazlar.

Beni yutmak, bunu ifade etmek için çok garip bir yoldu, ama kendimi onun her santimimi yutması için can atarken buldum. Kulaklarımdan ayak parmaklarıma kadar, özellikle ortadaki bazı bölgelere yoğunlaşarak.

"Acelemin yok, Charlotte." Adım, erimiş çikolata gibi dilinden damladı. *Siktir.*

"Yaşadıklarını atlatman için ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar bekleyeceğim. Ama hazır olduğunda, ben buradayım ve seni istiyorum."

Onun benim duygularımı ve ihtiyaçlarımı dikkate alması, öpücüğünün benim libidomu harekete geçirdiği gibi kalbimi harekete geçirdi. Yüzünü tutup onu tekrar dudaklarıma çektim ve bir öpücük daha aldım.

Birkaç dakika sonra, dudaklarım kızarmış ve zonkluyordu - sanki *bu* beni durdurmaya yetmiş gibi - nefes nefese kalarak birkaç adım geri çekildim. "Söylediklerin de dahil olmak üzere, her ne kadar ateşli olsa da, daha fazla zamana ihtiyacım var. Yine kötü bir ilişkiye atılmaktan çok korkuyorum."

Axel gülümsedi ve gözlerinde tam olarak anlayamadığım bir şey yansıdı. Belki sevgiydi. Kesinlikle aşk değildi. Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyorduk. "Hazır olduğunda ben burada olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Yaşadıklarımın sonra sana bu kadar çabuk bir şeyler hissetmekten korkuyorum. Senden hoşlanıyorum Axel, ama bu çok erken."

Gülümsemesi yaramaz bir hal aldı. "O zaman seni daha da sevmen için çaba göstereceğim." Bir adım öne çıktı ve dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu, bu seferki daha masumdu. Bir nevi veda öpücüğüydü. Axel, bir şekilde mutfak tezgahına koymayı başardığı cupcake'i aldı, sonra sanki başka bir şey aklına gelmiş gibi durdu. Bana özlem dolu bir bakış attıktan sonra son bir öpücük daha kondurdu, sonra giriş holüne ve merdivenlere açılan kapıdan çıktı.

Vay canına. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeylerden biriydi. Odama varır varmaz, spank bankıma büyük bir yatırımı yapacaktım. O anda yukarı çıkmaya çalışırsam, benim odam yerine onun odasına girecektim ve bu, çok hızlı hareket etme korkumu hafifletmeyecek bir şeydi. Vücudum tam da bunu yapmamı istese de, kalbim korkudan sıkışıyordu.

Başka başarısız ilişkiler yaşamak istemiyordum, özellikle de Logan'ınki kadar kötü olanlar, ama bu duygularla daha ne kadar savaşılabileceğimi bilmiyordum.

Yine de, Axel'in bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum. Ne duygusal ne de fiziksel olarak. Tereddütüm tamamen bana aitti. Kendi adımlarını bildiğim kadar emin bir şekilde biliyordum bunu.

Onun vücudunda şiddet içeren tek bir kemik bile yoktu.

AXEL

"Hadi Axel. Gel benimle bir içki iç." Carlos masama elini vurdu. "En iyi arkadaşın ölmüş gibi görünüyorsun."

Black Claw, uzun zamandır görmediğim kadar yoğundu, bu da vardiyamın çabucak geçmesini sağladı. Bu iyi haberdi. Ama şimdi eve gitme zamanı gelmişti ve henüz çok erkendi. Şu anda eve gidersem Charlotte'tan uzak durabileceğimi bilmiyordum.

Bu da arkadaşlarla bir bira içmenin mükemmel bir fikir olduğu anlamına geliyordu. Belki biraz rahatlayabilir ve kendimi sakinleştirmek için daha fazla zamanım olurdu.

Black Claw'daki tek bar olan Dragon's Breath'e yürüdük. Bu barın adı, çok çok eski bir atamız olan büyük büyükannemiz ya da teyzemiz ya da onun gibi biri tarafından verilmişti. O, ejderhaların insan akrabası olarak bu barı açmış ve bir insanla evlenmişti. Ölene kadar barı işletmiş, sonra oğlu devralmıştı. Bar hâlâ uzak bir insan kuzenine aitti. Ancak onun bizim akraba olduğumuzu bildiğini sanmıyordum. Hiç bahsetmemişti.

"Hey, Zane," diye seslendim. Maverick ve ben geçen yıl Stefan'ı köşeye sıkıştırdığımız odanın köşesine doğru yürürken el salladı. Çok uzun zaman önceymiş gibi geldi. Carlos ve ben yerleştik ve kısa süre sonra sohbet etmek için gelen birkaç bar müdavimi bize katıldı.

Aklım başka yerdeydi ve söylediklerinin neredeyse hiçbirini duymadım. Bu sabah üniformamı giyip odamdan çıktığımda, Charlotte koridorun ortasında ince bir bornozla duruyordu. "Bu saatte kimse fark etmeden aşağı inip geri dönebilirim diye düşündüm," diye fısıldadı.

Lavanta rengi bornoza bakakaldım, şoktan hareket edemiyordum. Bakışlarım aşağı kaydı ve onun düzgün, uzun bacaklarının çıplak olduğunu gördüm. Oh, lanet olsun. Yüzümü dizinin kıvrımına gömmek istedim, sonra da

yukarı doğru ilerlemek istedim... Kahretsin. Kontrolümü kaybetmeden önce bakışlarımı yukarı, yüzüne çevirdim.

Asher, manzaramızdan duyduğu memnuniyeti mırıldandı.

"Ben..." O, farlara bakmış geyik gibi görünüyordu, büyük mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Üniforman sana yakışmış."

"Sen de bornozun içinde çok güzelsin," diye karşılık verdim boğuk bir sesle.

O ciyakladı ve ince ipek bornozunun kenarlarını birbirine çekti. "Affedersin."

Onun geçmesi için kenara çekilmiştim ve o da yatak odasının kapısını yüzüme çarptı. Gülsem mi, inlesem mi bilemedim. Şaşkın bir şekilde orada durması çok sevimliydi. Ama o kadar seksi ki canımı yakıyordu. Kelimenin tam anlamıyla.

"Axel, dostum, kafan nerede?" Carlos, beni geri getirmek için yüzümün önünde parmaklarını şıklattı.

"Üzgünüm. Dikkatim dağınık." Garson önümüze biralar koydu ve ben bir yudum aldım. Kırılmak istemiyordum. Bu enerjiyi ve hayal kırıklığını nasıl yönlendireceğimi bulamazsam, kırılma kaçınılmazdı. Bu sabah koridorda Charlotte'a saldırmamış olmam, bütün gün bunu düşünmediğim anlamına gelmiyordu.

Birayı ikinci yudumladığımda cebimdeki telefon titredi. Ev telefonu çaldı. "Evet?"

"Oğlum," dedi babam. "Annen ve ben ani bir mini tatil yapmaya karar verdik. İki günlük izinimde onu sıcak bir yere götüreceğim. Hepimizin aradığı o çocukla ilgili bir gelişme olmadı ve biz de biraz baş başa vakit geçirmek istiyoruz. Ama Jury bu akşam Maddox'larda ve ben Charlotte'u yalnız bırakmak istemedim, ne olur ne olmaz diye."

Bunu iki kez söylemesine gerek yoktu. "Hemen geliyorum."

Telefonu kapattım ve masadaki erkeklere gülümsedim. "Üzgünüm çocuklar.

Eve gitmem lazım."

Carlos endişeyle doğruldu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," diye elimi sallayarak onu reddettim ve bizimkinin yanındaki boş kabinden ceketimi aldım. "Sadece eve gitmem gerekiyor, önemli bir şey değil. Yarın işte görüşürüz."

O da başını salladı ve içkisini bitirmek için yerine oturdu.

Hiç vakit kaybetmeden, yarı koşarak istasyona geri dönüp kamyonetimi aldım. Biradan sadece iki yudum içmiştim, bu yüzden araba kullanmakta sorun yoktu.

Ben arka kapıya yaklaştığımda annem ve babam arabalarını çoktan yüklemişlerdi. Mutfakta bekliyorlardı. "Kanepede film izlerken uyuyakaldı," diye fısıldadı annem. "Evde olabildiğince sessizce dolaşıyoruz." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Jury, bugün cuma olduğu için bu gece Ava ve Mav'ın evinde kalacak. Sanırım Maddox'la birlikte kamp gezisi planlıyorlar."

"İyi eğlenceler." Babam annemi kapıdan çıkarırken sırtına bir şaplak attım. Ne yaptıklarını çok iyi biliyordum. Charlotte ve bana boş bir ev bırakmak istiyorlardı. Ama bu, doğru zaman olduğu anlamına gelmiyordu. Bunu doğru yapmalıydım, yoksa her şey ters gidebilirdi.

Onlar evin arkasından arabayla uzaklaşırken, ben dönüp oturma odasının kapısına baktım. Onu uyandırıp yatağına gönderecek gücüm var mıydı?

Vardı. Yapmak zorundaydım.

Onu sahiplenmek zorundaydım.

Küçük bir battaniyenin altında kıvrılmış, başını ellerinin üzerine koymuştu. Uzun sarı saçları arkasına ve kanepenin koluna dökülmüştü. Onu öyle bırakamazdım, boynu tutulurdu.

Battaniyeyi çektiğimde uyanmadı. Belki onu uyandırmadan yatağı taşıyabilirdim, ama kolumu başının altına sokup kaldırdığımda saçının bir kısmını yakaladım. Ben pozisyonumu düzeltene kadar inledi, sonra gözlerini açtı. Dönüp merdivenlere doğru yürüdüm, uyanık olsun ya da olmasın, artık onu kollarımda tuttuğuma göre, onu yere bırakmak istemiyordum.

"Yine rüyalarımı mı giriyorsun?" diye sordu Charlotte. Hareket etti ve serbest kolunu boynuma doladı.

O bana rüya gibi bakarken, gülmeden edemedim. "Beni mi rüyanda gördün?" Bu, muhtemelen tüm yıl boyunca duyduğum en iyi haberd.

Gözleri keskinleşirken yüzü pembeye boyandı. Uyanık olduğunu fark edince merdivenleri tırmanmaya başladım. "Hayır, tabii ki hayır." Kıpırdanmaya başladı ama onu düşürme tehlikesi yoktu. Ağırılığı iki katı olsa bile onu seve seve taşıyabilirdim. "Beni yere indirebilirsin

" Nefes nefese kalan sesi, benden başka bir şey yapmamı yapmamı istediğini gösteriyordu.

"Kabul et. Bana aşık oldun." Burnumu havaya kaldırıp ona takılmak için başka yere baktım. "Benden ellerini çekemiyorsun."

"Şu anda kimin elleri kimin üzerinde? Hmmm?" Boynumun arkasını gıdıkladı, bakışlarımı tekrar ona çevirmemi sağladı. "Bence bana olan hayranlığını yansıtıyorsun."

Sana aşık olmam.

Kaşları çatıldı. O zaman onu duymuş muydu? Son seferinde sarhoştı, hatta belki de tamamen sarhoştı. Dikkatini çekmek için kollarımı biraz esnetti. "Eninde sonunda itiraf edeceksin," dedim. "Beni istiyorsun." Üst kattaki koridora vardığımızda, yatak odasının kapısının önünde durdum, ama onu hala yere indirmedim. "Söyle bana lütfen. Bu rüyalar ne kadar müstehcendi?" Önceki gece garip bir sesle uyanmışım, sanki bir vızıltı gibiydi. O zaman bağlantıyı kuramamışım, ama şimdi emindim. Vibratör kullanıyordu.

O uzun, şehvetli bir iç çekişle içini çekti. Penisim bir anda yarı sertlikten tam sertliğe geçti. Neyse ki onu kollarımda daha yüksekte tutuyordum, bu yüzden o bunu hissetmedi.

"Bilmek istemez misin?" Alt dudağını büküp bana göz kırptı.

Tabii ki isterdim. Onun sahte flörtüne gülerek patladım. "Sen harikasin," dediğimde gülme geçmişti. "Umarım bunu biliyordursun." Onu ayakları üzerine indirdim, isterse konuşmadan kaçma fırsatı verdim.

"Sık sık gülümsemiyorsun," dedi, ağzıma bakarak. "Gülümsemelisin."

Bu beni ciddiye döndürdü. "Biliyorum."

Yatak odasının kapısını açtı. "Gelip konuşalım mı?"

Bu cazibe çok güçlüydü. Konuşmaktan çok daha fazlasını yapmak istiyordum, ama o beni davet ettiğinde içeri girmekten kendimi alıkoymamın imkânı yoktu. "Tabii," dedim.

Yatağına atladı ve yana kaydı. Ben kenarına oturdum.

"Peki, neden gülümsemiyorsun?" Vücut dili ve açık, şefkatli ifadesi, gerçekten ilgilendiğini gösteriyordu.

Elimden geldiğince dürüst olmaya karar verdim. Hayatımın geri kalanını bu muhteşem, dirençli kadınla geçirmek istiyordum. Şimdi başlasam iyi olurdu. "Alışkanlık, belki. Eskiden daha neşeliydim. Daha hafif ruhluydum, sanırım." Bunun ne kadar saçma geldiğini fark edince güldüm. "Maverick bunu değiştirdi."

O öne doğru eğildi. "Nasıl?"

"Ergenlik çağındayken, sanırım ergenliğin son dönemleri onu çok zorladı." İlk dönüşümünün sorun olduğunu söyleyemezdim. "Başı çok belaya girdi. Ben liseden yeni mezun olmuştum, o da mezun olmak üzereydi."

"Ne oldu?" Çok endişeli görünüyordu. Elimden geldiğince anlattım. "Bir çocuğu dövdü."

Yüzü soldu ve ben ayrıntılara girmeseydim keşke dedim. "Merak etme. O artık tamamen farklı bir insan. Onu sana, Ava'ya veya anneme emanet edebilirim. Ya da herhangi bir erkeğe. Ailemize saldırmaya çalışmadıkları sürece, Mav öfkesini kontrol edebilir. Dediğim gibi, daha çok hormon dengesizliği meselesiydi."

Konuştukça rahatladı. "İlaç kullanıyor mu?"

Gerçeği saklamanın zamanı gelmişti. Ona yalan söylemek istemedim. "Şimdi değil. Arizona'ya taşındık, orada büyükbabamız onun öfkesini kontrol etmesini ve onu üretken enerjiye dönüştürmesini öğretti."

O başını salladı. "Meditasyon ve enerjiyle çalışmak çok işe yarayabilir."

Ben de başımı salladım. Değişim de öyle, ama bunu henüz itiraf etmiyordum. "Yıllarca Arizona'da kaldık ve ben biriyle tanıştım. Jenna."

Jenna'nın adını söylediğimde Charlotte arkasına yaslandı. "Öyle mi?"

"Ama sonra aile buraya geri dönmeye karar verdi." Omuz silktim. "Ve Jenna gelmek istemedi."

Kafası karışmış görünüyordu. "Onu seviyor muydun?"

Başımı salladım. "Evet." Charlotte'u sevmeye başladığım kadar değil, ama o zamanlar bunu fark etmemiştim. Gerçek eşimin ortaya çıkacağını bilemezdim. Bu çok nadir bir şeydi. "Ama ailem bana çok yakın. Onlarla kalmakla onunla kalmak arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım, ve gerçekten seçim yapmak zorunda kalsaydım, onları seçerdim."

Elini uzattı ve elimi tuttu. "Ama bu seni değiştirdi."

"Bu beni üzdü. O zamanlar daha az gülümsemeye başladım, sanırım. Ve bu, Mav ile aramda bir uçurum yaratmıştı. Eve taşınmayı isteyen oydu. Arizona'ya taşınmamıza neden olan oydu. Her şey için onu suçladım."

Elimi sıktı ve biraz daha yaklaştı. "Peki şimdi?" "şimdi, belki de buraya geri taşınmak o kadar da kötü bir fikir değildi bir şey değildi." Bundan emindim.

"Kendi mutluluğuna odaklanmalısın, Axel. Senin duyguların, ailenin diğer üyelerinin duyguları kadar önemli. Biraz bencil ol. Kalbini ısıtan şeyi yap." Gülümsedi ve gözlerime baktı.

"Bencil mi olayım?"

diye sordum. O da

başını salladı.

"şimdi bencil olabilir miyim?" Kaşlarını kaldırarak niyetimi açıkça belli ettim.

Dudaklarını araladı ve derin bir nefes aldı. "Evet," diye fısıldadı.

Onun sözleri beni harekete geçirdi. Elini çekerek onu kucağıma düşürdüm, sonra kollarımı ona doladım ve onu destekledim.

Dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde, vücudumdan ve umarım onun vücudundan da geçen bir elektrik akımı hissettim. Ellerimin sırtını yukarı aşağı okşamasına ve ağızımın onun ağızını keşfetmesine engel olamadım. Dilimi dudaklarının arasına bastırıp içine daldım ve onu tekrar tattım. Susuzluktan ölen bir adam gibi dilinin benimkine dokunmasını arzuluyordum.

O da hareket etti, dizlerinin üzerine çöktü ve üst vücudunu benimkine bastırdı. O da benim kadar istekliydi.

İpeksi saçları beni çağırıyordu, ben de elimi kaldırıp saçlarına gömdüm, başını geriye doğru çekip boğazına ulaştım.

Isır.

Onu duymamış olmasını umdum. En son duyduğunda sarhoştu ve zihni tamamen açıktı.

Isırmak yok. En azından şimdilik. Öncelikle ona her şeyi açıklamam gerekiyordu ve bunun mümkün olması için haftalar ya da aylar geçmesi gerekiyordu.

Asher şimdilik elimizdekiyle yetinmek zorundaydı.

Yine bana doğru eğildi, ben de riski göze aldım. "Bencil," diye mırıldandım ve ellerimi sırtından göğsüne, gömleğinin altına kaydırdım. Karnındaki deri parmaklarımın altında saten gibi hissediliyordu.

Sıcak ellerim onun yan tarafını okşarken, hala yukarı doğru hareket ederken, o nefesini tuttu.

Sırtında sütyen hissetmemiştim, bu yüzden ellerim dantelli veya kumaşsız göğüslerinin alt kısmına ulaştığında inledim.

Mükemmel göğüslerini avuçlayarak, bir saniye boyunca ellerimde tuttum ve ağırlıklarının tadını çıkardım. Çok büyük değillerdi, ama bir avuçtan fazlaydılar. O mükemmeldi.

Saçlarını geriye attı ve gömleğinin altını tuttu, geç fark ettiğim kadarıyla gömleğinin her yerinde kedicikler vardı, pantolonunda da öyle. Sevimli pijamalar.

Bu, sütyen giymemesini açıklıyordu.

Gömleğini başından çıkardıktan sonra, ellerimdeki göğüslerine baktı. Onun dikkatli bakışları altında, başparmaklarımla koyu pembe meme uçlarını okşadım ve sertleşmelerini izledim.

"Sen muhteşemsin," diye fısıldadım. Bir dakika daha bekleyemezdim. Öne eğildim, mükemmel bir meme ucunu ağzıma aldım ve dilimi üstünde gezdirdim, sonra sertleşmiş meme ucunu emerek daireler çizdim.

Charlotte parmaklarını kollarımın içine gömdü ve inledi. "Axel." Adım, nefes nefese ve zevk dolu seslerle ağzından çıktı. "Daha fazla, lütfen."

Evet. Ona daha fazlasını vermek için sabırsızlanıyordum. Onu yatağına yatırdım ve o hareket ettiğinde, ihtiyacını kokladım. Ondan sonra, zihnim çılgına döndü, ona zevk verme arzusu tek odaklandığım şeydi.

Pijama pantolonunun bel kısmına parmaklarımı koyduğumda, o da pantolonunu çıkardı. Pantolonu çekerken, onun mükemmel vücudu gözlerimin önüne serildi ve nefesim hızlandı. Kan, şelale gibi kasıklarına akıyordu. İlk kez birleştığımızda, onun sıkı amının benim sikimi sıkmasını hissetmek için can atıyordum.

Aniden utangaçlaşarak bacaklarını çaprazladı. "Orayı pek bakım yapmadım," diye fısıldadı. "O zamandan beri..."

"Şşş." Onun tepesinde, yarıkların hemen üzerinde küçük, dolgun bir nokta vardı. Başımı eğip dizlerine bastırdım, böylece bacaklarını benim için açtı. "Sen cennetsin."

Sözlerimle rahatladı. Bazı yerlerinde kirli sakal olması hiç umurumda değildi. Saçlarını düzenli olarak kestiği ve bir kısmını tıraş ettiği belliydi.

Parmaklarımla onun en dolgun kısmını okşadım, sonra aşağıya doğru, dudaklarını takip ettim ama arasına girmedim. Henüz değil. Bacaklarını daha da gevşetti ve bacakları açıldı, böylece görebildim.

En çok tatmak istediğim yerde, onun arzusunun kanıtı olan beyaz bir damla krem vardı.

Kendimi tutamadım. Öne eğildim ve onu yaladım, beyaz kremayı topladım ve tadı dilimde patladığında inledim.

Girişinde beni hissettiğinde nefesini tuttu, ben de tekrar yaptım, parmaklarımla dudaklarını ayırdım ve girişinden klitorisine kadar yaladım.

Ben klitorisini ağızıma alıp dilimle yalarken, nefes alışığı ağır nefes almaktan tamamen hırıldamaya dönüştü.

Onu serbest bırakırken dişlerimle hafifçe sıyırdım, bir elimle onu bana doğru çekmeye devam ederken diğer elimle parmağımı içine soktum. Açık biraz garipti, ama onu hissedebilmek için parmağımı çevirebildim ve o mükemmel nokta şişene kadar içimde hareket ettim, onu orgazma ulaştırmaya hazırdım.

Kanla dolmuş G noktasına baskı uyguladığımda çığlık attı. Ona gülümsemek için başımı yeterince kaldırdım. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye bağırdı ve parmaklarını saçlarıma gömdü.

Parmaklarımla daha hızlı hareket ederek, onun muhteşem amını yaladım, emdim ve taparcasına okşadım, ta ki onu ağızımda çığlık atarak orgazma ulaştırana kadar. Bacakları başımı sıkıca kavradı ve orgazm onu sardı. O en çekici sesleri çıkarırken hayal gücüm çılgına döndü. Sesi derin bir iniltiyken tiz bir çığlığa dönüştü. Rahatlamaya başladığında, iç uyluk kasları benim etrafımda sıkılıp gevşedi. Bitirdiğinden emin olana ve bacakları başımın yanından düşene kadar klitorisini ağızımda tuttum.

Geri çekilerek gömleğimi çıkardım ve yatak kenarında durarak botlarımı ve pantolonumu çıkardım.

Charlotte oturdu ve kemerimi yakaladı, düğmeyi açtı ve pantolonumu ve boxerımı tek bir hareketle aşağı indirdi.

Sertleşmiş penisim tam yüzüne doğru fırladı. Oral seks yapmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordum, ama bunu yapmak zorunda olduğunu hissetmesini istemedim. Eğildim ve dilimde hala onun amının tadı varken onu öptüm.

O geriye doğru düşerek bacaklarını açtı. "Prezervatif?" diye fısıldadı dudaklarıma. Kot pantolonumu aldım ve cüzdanımda sakladığım tek prezervatifi çıkardım. Muhtemelen çok eskiydi, ama idare etmek zorundaydı. Uzun zaman olmuştu. Jenna'dan beri bir kadınla birlikte olmamıştım.

Onu kaydıldıktan sonra, kendimi onun üzerine yerleştirdim. "Emin misin?" En çok istediğim şey, kendimi mümkün olduğunca çabuk onun içine sokmaktı, ama son kararı onun vermesi gerekiyordu.

Charlotte bacaklarının arasına uzandı ve parmaklarını ağrıyan penisime doladı. O bunu yaparken kalçalarım kendiliğinden kıpırdadı ve başım onun muhteşem yarığına kaydı.

İnleyerek, elini çekene kadar onun beni yönlendirmesine izin verdim, sonra ileri doğru bastırdım. Sanki birbirimiz için mükemmel uzunlukta ölçülmüşüz gibi içime girdim.

Vücudumuz birbirine yapıştığında ve penisim onu doldurduğunda çığlık attı. "Axel!"

Artık kendimi tutamıyordum. Kalçalarımı pompalayarak, önce hızlı, sonra yavaşça onu siktim. Sonra vücudumu onun vücuduna yaklaştırdım ve kalçalarımı yukarı aşağı hareket ettirdim.

Bu kadar şanslı olmak için ne yapmıştım? "Ben..." kulağına fısıldadım. Neredeyse onu sevdiğimi söyleyecektim. "Harika hissettiriyorsun," dedim onun yerine. "Amin en tatlı bal kovanı."

O inledi ve sırtını kavisledi. "Daha sert," diye cevapladı. "Bir orgazma daha yaklaşıyorum."

Yine yukarı çıktım ve dizlerini kollarımın üzerine çekerek onu ikiye bükdüm. Sonra hızımı artırdım, inlemeleri gittikçe daha çılgın hale geldikçe ona daha sert vurmaya başladım.

"Geliyorum Axel," diye bağırdı. Başını geriye attığında, sıcak spermim prezervatife fıskırdı, sıkı amcığı benden muazzam bir yükü sağdı. İlk seferimizin aramızda bir lastik tabakası olmadan olmasını dilerdim, ama sonunda ona sahip olduğum ve onun da bana sahip olduğu için duyduğum coşku, bana şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmlardan birini yaşattı. Zevk tüm vücuduma yayıldı, rahatlama, sahip olma ve eve dönme hissiyle patladı. Orgazmım azalırken homurdandım, vuruşlarımı yavaşlattım ve zihnim bana geri döndü.

Durduğunda, ona baktım ve bacaklarını gevşetmesine izin verdim.

Çıkarken prezervatifi çıkardım ve yatağın yanındaki küçük çöp kutusuna attım, sonra Charlotte'un yanına yığıldım.

O benim hareketlerimi izledi, mükemmel göğüsleri, sonrasındaki sakin mutluluğun tadını çıkarırken inip kalkıyordu.

Yatağın ucundaki battaniyeyi aldım, eşimin arkasına kıvrıldım ve ikimizi de örttüm.

O yanına döndü ve vücuduma gömüldü. Asher mırıldandı ve yerleşerek, onu hiç bu kadar dengeli ve sakin görmediğim bir hale geldi. Sıcak vücudu, sanki hayatımız boyunca bu şekilde yatmışız gibi benimkine kıvrıldı.

Yumuşak omzuna bir öpücük kondurdum, meyveli kokusunu içime çektim. "Gitmemi ister misin?"

"Hayır," diye cevapladı. "Kal." Omuzlarımızdan kalçalarımıza ve ayak parmaklarımıza kadar vücutlarımız birbirine değecek şekilde bana daha da yaklaştı.

Birbirimizin kollarında uykuya daldık. O bizim bahçemize geldiğinden beri ilk kez kendimi rahat hissettim. Gece boyunca eşimi kucaklamaktan mutluydum, düzenli nefesleri kulağımı gıdıklıyordu.

CHARLOTTE

Ertesi sabah, bilinç yavaşça, ezici bir mutluluk duygusuyla geri geldi. Tamamen uyandığımda, Axel'in hala kolunu bana doladığını fark ettim. Kahretsin, ama bir santim bile kıpırdamak istemiyordum.

Hareket etmiş olmalıyım, çünkü o homurdandı ve gerindi, vücudunun önünü benim sırtıma bastırdı. "Günaydın," dedi derin, şehvetli bir sesle. Dün gece o ağzın bana yaptıklarını düşünmeden edemedim.

"Günaydın," diye fısıldadım. Başımı çevirip, çarşafı çekip onu görene kadar döndüm. "İyi uyudun mu?"

O başını salladı. "Yıllardır hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Ne zaman olduğunu hatırlamıyorum bile." Beni sıkıca sarıp, dudaklarını başımın arkasına bastırdı. "Benim bencil olmam hoşuna gitti mi?"

Kıkırdadım ve başımı salladım, kollarında sevildiğimi hissetmenin tadını çıkarıyordum.

Yatağımın başucundaki yeni telefonum bip sesi çıkardı. Ava dün gece oturma odasında uykuya dalmadan önce bana vermişti. Onu buraya getirip şarj etmişim. Yeni bir numarası vardı ve onun adına kayıtlıydı, bu yüzden Logan'ın bu numaradan bana ulaşma şansı yoktu. Eski telefonumu, rehberimi almak için yeterince uzun süre açmış, sonra tekrar kapatmıştı.

Kontrol ettim, Ava'dan bir mesaj gördüm ve telefonu geri koydum. Hemen cevap vermem gerekmiyordu. O kesinlikle anlayacaktı.

"Saat kaç yazıyordu?" diye sordu Axel.

Saate bakmamıştım bile, bu yüzden ekrana dokundum ve ekran aydınlandı. "Dokuz."

"Kahretsin!" diye bağırdı. "İş yerinde olmam gerekiyordu!"

Yatağın uzak tarafına atlayarak neredeyse düşüyordu. Kendini tutarak yatağın etrafında koşuşturmaya başladı.

Onun penisine hayranlıkla baktım. O acele ederken penis muhteşem bir şekilde zıplıyordu. Önceki gece çıkardığı üniforması benim odamın zemininde duruyordu, ama o bunu görmezden gelerek kapıya doğru yöneldi.

Elini kapı koluna koyduğunda, geri dönüp bana gülümsedi. "Görüşürüz?"

Gülümsedim ve başımı salladım. "Evet."

O odasında gürültü yaparken, ben yastıklarına yaslanıp suçluluk ve pişmanlık duygusunun gelmesini bekledim. Birkaç dakika sonra Axel, ütülü üniformasıyla yatak odama daldığında, hâlâ bu duyguları hissedememiştim.

Ayakkabılarını aldı, yatağın üzerine eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu, bir saniye durakladı. "Biliyorum, tersine gidiyor, ama sormak zorundayım. Seninle bir randevuya çıkabilir miyim? Gerçek bir randevuya?"

Karnımda kelekler uçuştı. Bir erkek bu kadar tatlı olabilir mi? Benden en büyük ödülü almıştı. Çoğu erkek bununla yetinirdi.

"Seninle gerçek bir randevuya çıkmayı çok isterim." Çarşafı sıktım ve aptal gibi sırtıtmamaya çalıştım.

Axel aptal gibi sırttı. Dudaklarıma bir öpücük daha kondurduktan sonra koştu. Merdivenlerden aşağı inerken ayak seslerini duydum, birkaç dakika sonra da kapının çarpmasıyla gelen sönük bir ses. Ancak o zaman kalktım ve arka pencereden dışarı baktım. Ceketini bile giymeden arabasına atladı ve motoru çalıştırdı. Ön cam buz tutmuştu. Birkaç saniye sonra, elinde bir kazıyıcıyla arabadan atladı ve sürmek için yeterli kadar buzları kazıdı. Arabaya geri binerken güldüm. Kışın sabah vardiyasında çalışırken bunu birçok kez yapmıştım.

O gözden kaybolduğunda, telefonumu aldım ve Ava'nın mesajını kontrol etmek için çıplak olarak yatağıma uzandım.

Kalktığında beni ara.

Hemen onun numarasını hızlı aramaya bastım. "Selam," dedim. Sesim, kanaryayı yiyen kedi gibi çıkıyordu ve bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Ne yaptın?" Ava da benim kadar heyecanlıydı.

"Şey..."

"Anlat!"

Kıkırdadım ve önceki gece, telefonumu bıraktıktan sonra ayrıldığı andan itibaren olan her şeyi anlattım.

Uygun anlarda nefesini tuttu, haykırdı ve çığlık attı. Gecemizin hikâyesini ona anlatmayı bitirdiğimde – bazı ayrıntıları hariç – durdum. "Ava. Büyük bir hata mı yapıyorum?"

O içini çekti. "Senin için en iyisinin ne olduğuna sadece sen karar verebilirsin. Ama bu haber beni çok heyecanlandırdı. Elimde değil. Sen ve Axel'in birlikte olacağınızı düşünmek tüylerimi diken diken ediyor."

Çıplak ayaklarımla yatağa vurdum ve çığlık attım. "Buna inanamıyorum. Çok heyecanlı ve mutluyum ama aynı zamanda işlerin ters gitmesinden korkarak neredeyse donup kaldım."

Ava yine kıkırdadı. "Sen her zaman endişelenir ve her zaman iki ayağınla atlarsın. Ne karar verirsen ver, ne olursa olsun ben senin yanındayım."

Beni göremese de gülümsedim.

Telefonu kapattık ve ben hemen duşa girdim, özenle ve zaman ayırarak tüylerimi alıp tıraş oldum ve vücudumu olabildiğince lüks hale getirdim. Duştan çıktığımda, cildim kayganlaşana kadar nemlendirdim, bu yüzden giyinmek için cildimin kurumasını beklemek zorunda kaldım.

Ben hafif renkli nemlendirici ve maskara sürerken Jury yatak odamın kapısını çaldı. "Hey, Axel aradı ve yalnız kalmaman için geri gelmemi istedi. Maddox ve ben yukarıda olacağız, ihtiyacın olursa, tamam mı?"

"Teşekkürler, Jury! Hey, Madd!"

O da "hey" diye bağırdı, ama sesi merdivenlerdeki ayak sesleri tarafından bastırıldı.

Günün çoğunu kafamda "beni seviyor, beni sevmiyor" oyununu oynayarak geçirdim. Hatta artıları ve eksileri listeledim. Gün uzadıkça, içimi kaplayan heyecan verici duygunun hayal mi yoksa harika bir şeyin başlangıcı mı olduğundan emin olamadım.

O, harika bir aileden gelen harika biriydi. Yakışıklı, düzenli bir işi vardı, her şeye sahip gibi görünüyordu.

En büyük eksisi, benim hiç uzun süreli bir ilişkim olmamış olmasıydı. Her zaman ayrılan, aldatan ya da kendileri hakkında korkunç sırlar saklayan erkekleri seçerek neyi yanlış yapıyordum?

bırakıyor, aldatıyor ya da kendileri hakkında korkunç bir sır saklıyordu?

Düşünecek çok şeyim vardı. Kahvaltı için birkaç yumurta pişirip mutfakı temizledikten sonra, evden çıkmam gerektiğine karar verdim. Merdivenlere çıktım, genç erkeklerin odasına girmeden önce yarı yolda durdum. İğrenç olup olmadığını bilemezdim. "Siz ikiniz şehre gitmek ister misiniz?" Yalnız gitmek istemiyordum. Ama bu akşam Axel ile randevum varsa, ayak parmaklarımın ve tırnaklarımın güzel olmasını ve belki saçımı kestirmek istiyordum.

"Tabii!" Maddox cevap verdi. "Hemen iniyoruz."

Saçımı at kuyruğu yapıp, şapka takıp, büyük güneş gözlüklerimi bulduğumda, onlar çıkmaya hazırdı. Kocaman paltom gizli kimliğimi tamamlıyordu. Kapüşonumu takıp sokakta Logan'ın yanından geçseydim, beni asla tanıyamazdı.

Axel'e atkısını geri vermemiştim, bu yüzden onu boynuma ve yüzümün alt kısmına sardım. "Hazırım," diye atkımın içinden seslendim.

İki çocuk da beni gülerek izledi. "Bugün o kadar da soğuk değil," dedi Jury. "Neredeyse kırk derece, nadir bir lüks."

Nefes alabilmek için atkıyı aşağı indirdim. "Soğuk gibi geliyor. Ben kalın paltomu giyeceğim."

Maverick'in Maddox'a verdiği kamyonetle yola çıktık. Beni görmemeleri için ortada sıkıştım. "Beni manikürcüye götürebilir misin? Kasabada var mı?"

"Tabii. Seni bırakabiliriz. Orada kal ve işin bittiğinde bize mesaj at." Doğruca salona gittiler. Etrafıma sürekli bakınıyordum, tanıdık birini ya da beni çok yakından izleyen birini görür müyüm diye. Tırnak salonunun küçük otoparkına girdiğimizde, Jury arabadan indi ve kapıyı açık tutarken Maddox girişin yanında kamyoneti çalışır durumda bıraktı. Onlara teşekkür ettim ve gri kapüşonumu başıma geçirip doğruca içeri girdim.

İçeri girince, tanıdık kokular beni rahatlatınca rahat bir nefes aldım. Tırnak salonları, New York'ta da Wyoming'de de aynı kokuyordu.

"Merhaba!" Gözlerimi açtığımda, manikür masasının önünde neşeli bir kız duruyordu. Tanrım, burası çok küçüktü. Dışarıdan çok daha büyük görünüyordu. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Kız çok gençti, en fazla yirmi yaşında, uzun kızıl saçlıydı. Çok sevimliydi ama ne yaptığını bilecek kadar olgun görünmüyordu. Neyse, seçici olamazdım. Oradaki tek kişi oydu. Yan taraftaki bir kapı açıldı ve diğer odada kuaför koltuklarının bulunduğu dükkanın ikinci yarısı ortaya çıktı. Bu, neden daha büyük göründüğünü açıklıyordu. Yarısı manikür salonu, yarısı kuaför salonu. Tek noktadan hizmet.

"Manikür ve pedikür yaptırmak istiyorum, lütfen."

Kız heyecanla başını salladı. "Tabii ki! Hemen gelin." Bir şişeden sıvıyı, lüks bir koltuğa bağlı bir leğene döktü. "Müşterilerimin önünde her zaman dezenfekte ederim, böylece buranın tertemiz olduğunu bilirsiniz."

"Bu çok güzel. Ben hemşireyim, bu yüzden hijyenik olmayan manikür salonlarının bazı sonuçlarını gördüm."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Böyle hikayeleri çok severim. Lütfen anlatın bana."

Gülerek sandalyeye tırmandım, pantolonumu sıvadım ve ayaklarımın yanına yerleştirdim, o da lavaboyu yıkadı. Jetleri açarak temizleyicinin içinden geçmesini sağladı ve durulama için su doldurdu. En sevdiğim hikayeyi, enfekte olmuş ayak tırnağımı ve onu temizlemek için yaptığımız her şeyi anlatmaya başladım, o da yaptığı işe ve bana hayran bir bakışla bakıyordu.

Bazı insanlar iğrenç hikayeleri severdi, bazıları ise nefret ederdi. Ava, irin ve kırık kemiklerden bahsedilmesinden hiç hoşlanmazdı. Axel'in hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim.

Hikayeyi bitirdiğimde, temizliği tamamlamış ve pedikür için küveti bir kez daha suyla doldurmuştu. "Sen Charlotte'sun, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım, neden ünüm benden önce gelmişti acaba diye merak ederek. "Ava bana senden o kadar çok bahsetti ki, sanki en iyi arkadaşız gibi hissediyorum."

Gülerek elimi uzattım. Ayaklarımı sıcak banyoda bekletmeye bırakıp, mobil istasyonda elime başladı. Bu eli bitirdiğinde sandalyenin diğer tarafına geçip diğer elimi de yapacağını düşündüm. Çok hoş bir düzenlemeydi ve çok rahatlatıcıydı. O çalışırken ben de arkanıza yaslanıp sohbet etmeye başladım.

Manikür salonları çok rahatlatıcıydı. Çoğu erkek neyi kaçırdıklarını bilmiyordu. "Ben Harley," dedi.

"Bisiklet gibi mi?" Hayatımda bu ismi pek duymamıştım.

"Aynen bisiklet gibi. Annem ve babam da binerdi." Başını eğdi ve tırnaklarına odaklandı. "Buraya yerleşmeyi mi planlıyorsun?"

Manikür ve pedikür boyunca, sanki uzun zamandır görüşmemiş arkadaşlarmışız gibi sohbet ettik, dostça bir diyaloga girdik.

"Peki, Axel ile tanıştın mı?" diye sordu Harley. Yüzüm kızarmış olmalı ki, o yüksek sesle güldü. "Tanıştın. Çok yakışıklı, değil mi?"

Anında, onun Axel'e karşı bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. "Öyle," dedim dikkatlice. "Bu akşam onunla randevum için kendimi şımartıyorum."

Cilalama işleminin ortasında, mutlu bir ifadeyle durakladı. "Ohhh, kıskandım!" Endişeli görünüyor olmalıyım ki, başını salladı. "Oh, randevu için, adam için değil. Benim için endişelenme. Birine aşığım, ama o Kingston'dan biri değil."

Sonunda gerçeği itiraf edene kadar onu zorladım. Birkaç dakika tahminlerde bulunduktan sonra "Tamam" dedi. Sorun şu ki, Black Claw'da sadece üç erkek ve iki genç tanıyordum.

"Stefan adında bir adam." Saçlarıyla uyumsuz olacak kadar çok kızardı.

Aniden hatırladım. "Stefan'ı unutmuşum!" diye bağırdım. "Geçen gece yemekteydi." Ben sadece Axel'e bakıyordum. Stefan yakışıklı, sessiz ve kibardı. Maverick ve Axel gittiğinde, Maverick'in kamyonetine bakmak için falan o da gitmişti.

Aklıma harika bir fikir geldi. "Hey, kızlar gecesi yapmalıyız. Ava'yı da davet edebiliriz, belki Carla'yı da." Kızlar gecesi kulağa mükemmel geliyordu.

Gözleri parladı. "Bunu çok isterim. Uzun zamandır büyükanne bakıyorum ve artık burada düzenli bir işim olduğu için çok fazla endişelenmeme gerek yok. Hayatımda hiç kızlar gecesi yapmadım."

Ağzım açık kaldı. "Sana bir sürprizimiz var. Ava ve ben bunu nasıl yapacağımızı çok iyi biliyoruz."

Kıkırdadı ve ayak parmaklarını bitirdi. Madd'e mesaj attım ve hazır olduğumu söyledim. O işini bitirdiğinde, onlar da gelmiş olacaktı.

Planlarımızı kesinleştirdik, tek eksik olan şey hangi gece olacağıydı. Onunla ve Ava ile bir grup mesajı başlattım ve hepimiz programlarımızı kontrol edeceğimize söz verdik. Ava bu fikirden çok heyecanlanmıştı, öyle olacağını biliyordum.

Tabii ki programım tamamen boştu, ama bunu herkese duyurmam gerekmiyordu. Ava'ya özel mesaj atarak, kızlar gecesi yaptığımızda Axel'den Stefan'ı davet etmesini isteyeceğimi, böylece hepimizin malikaneye gidip Stefan ve Harley'i bir araya getirebileceğimizi söyledim. Ava bu fikri çok sevdi. Onun da hoşuna gideceğini biliyordum.

Eve varır varmaz yatak odama gittim. Randevu görünümü elde etmek için biraz daha makyaj yapmak fazla zamanımı almadı. Tırnaklarım harika görünüyordu ve giyinirken saçlarımın uçlarına bukle maşası taktım.

Ne giyeceğime kesin karar vermeden önce Axel'e mesaj attım.

Küçük siyah elbise mi, yoksa kot pantolon ve güzel bir gömlek mi?

Eğer ne demek istediğimi anlamadıysa, ona öğretecek çok şeyim vardı. Umarım ne giyeceğimi bilmem gerektiğini anlayacak kadar akıllıydı.

Cevabı birkaç dakika sonra geldi.

Gecikme için özür dilerim. Ava'ya danışmam gerekti. LBD giy, ama tayt ve kazak da giy dedi.

Tamam. Biraz soğuk olabilecek bir yere gidiyorduk.

Gerçekten küçük siyah bir elbise giymedim. Tayt giymem gerektiği için en kalın siyah taytımı ve belden sıkı ama alt kısmı 60'ların doo-wop elbiseleri gibi biraz genişleyen kırmızı bir elbise giydim. Sahip olduğum en seksi kıyafet değildi, ama taytla ve sarı buklelerimle iyi görünüyordu.

Sonunda, görünüşümden memnun kaldım. Koltuk altımın altında biten, parlak boncuk işlemeli siyah bir kısa süveterim vardı. Aslında sadece kollardı, ama kolsuz elbiseyi giymeye devam ederken sıcak tutuyordu.

Siyah topuklu ayakkabılarımı giyip bukle maşalarını çıkardıktan sonra saçlarımı salladım ve merdivenlerden aşağı indim.

Zamanlamam tam doğruydı; Axel tam o sırada aşağı iniyordu. Geldiğimi duydu ve merdivenlerin altında dönerek bana prensesin merdivenlerden inme anlarından birini yaşattı.

Tam bir cennet.

Gözleri benim ilerleyişimi takip etti, ağzı hafifçe açık, bakışları arzuyla doluydu. "Harika görünüyorsun. Arkanı dönüp seni merdivenlerden yukarı takip etmemek için tüm gücümü kullanıyorum," dedi.

Gölerek flörtöz bir hareketle döndüm. "Gideceğimiz yere bu elbise uygun mu?"

O başını salladı ve ben de giydiğı kıyafeti inceledim. Siyah pantolon ve neredeyse parlak görünen gri düğmeli gömlek. Geniş göğsü kumaşı gererek ne kadar kaslı olduğunu gösteriyordu. Umarım bir ara kollarını sıvar. Neden bilmiyorum ama kolları yarı sıvanmış bir gömlek kaslı bir erkekte çok seksi duruyordu. "Mükemmel."

Ceketimi uzattı. Yanımda kalın bir ceketim yoktu. Logan'ın dairesinde bıraktığıma emindim, ki bu çok kötüydü çünkü çok güzel bir ceketti.

Eh, bu da iş görür. Onsuz gidemezdim. "Restorana vardığımızda ona ihtiyacın kalmayacak," diye söz verdi Axel.

Kamyonetini ön verandanın hemen önüne park etmişti ve kapıyı benim için açtıktan sonra, ön merdivenlerden inerken elimi tuttu. Sonra kamyonetin kapısını açtı. Ben içeri girerken o da koşarak yanıma geldi, atladı ve motoru çalıştırdı.

Önceden kamyoneti ısıtmak için zaman ayırmış olmalıydı, çünkü havalandırma deliklerinden hemen sıcak hava fışkırdı. Ellerimi kaldırıp ısıttım. Yine eldivenlerimi unutmuştum.

Bana gününü anlattı, işe geç kaldığını ve arkadaşlarının onunla dalga geçtiğini söyledi. Ben de onunla dalga geçtim. Sohbetimiz sanki haftalar değil, yıllardır tanışıyor muyuz gibi akıcıydı. Yaklaşık bir saat sonra bir otoparka girdik, ama sanki sadece birkaç dakika geçmiş gibi hissettim.

"Aç mısın?" diye sordu.

O bahsedince, ben de aç olduğumu fark ettim. "Evet."

O kamyonetten atladı ve ben onun karşıya geçip kapımı açmasını bekledim. Belli ki centilmen olmayı seviyordu ve ben de ona bu zevki yaşatmaktan mutluluk duydum.

Axel, binaya girerken elimi tuttu. Dağdaki bir uçurumun yakınındaki sıradan bir tuğla binaydı. Muhtemelen binadan birkaç metre ötede güzel bir manzara vardı. Yemekten sonra bakabilir miyiz diye ona soracaktım.

Restorana girerken ayaklarıma dikkat ettim. Kapıda garip bir basamak vardı ve aslında "adımınıza dikkat edin" yazan bir tabela vardı.

Gözlerimi kaldırdığımda nefesim kesildi.

Restoranın arka tarafı tamamen camdı. Katın her yerinden manzara muhteşemdi.

"Bay Kingston, hanımefendi, bu taraftan lütfen," diye takım elbiseli bir garson kolunu uzattı. Diğer elinde menüler vardı. Axel elini belime koydu ve beni masamıza doğru götürürken, manzara gözlerimin önüne serildi. Dağ geride kalmıştı, ağaçlar ve karla kaplı çevredeki dağların manzarası nefes kesiciydi. Artık Ava'nın neden tayt ve kazak giymemi söylediğini anlıyordum.

Restoranın ısıtması açık olsa da, soğuk pencereden içeri giriyordu. Pencereleere en yakın masalar muhtemelen biraz soğuktu.

O geceyi geriye dönüp baktığımda, ne yediğimizi hatırlayamıyordum. Ne hakkında konuştuğumuzu da hatırlayamıyordum, sadece bütün gece rahat ve huzurlu olduğumu hatırlıyordum. Ona ailemden bahsettim, ama o beni olduğum gibi kabul etti, asla yargılamadı.

"Onlar her zaman olumsuz ve sert davranırlardı. Yaptığım her şeyi eleştirirlerdi. Sonuç olarak, Ava'ya göre, ve eminim ki o haklıdır, hayatım boyunca ilgiye açtım."

"İyi insanların başkalarında iyiliği görmek istemesi doğaldır. Negatif olabilecek ve sana kötü davranan insanlar görürsün, ama onların iyiliğini bulmak istersin. Onların değerini bulmak istersin. Bu takdire şayan bir özellik."

Onun sözleri kalbimi ısıttı. O benim hayatımdaki tüm erkeklere yapmaya çalıştığım şeyi benim için yaptı. Benim iyi yanlarımı bulmak istedi. Benim değerimi bulmak istedi.

"Bunu yaşamak zorunda kalmana çok üzüldüm. Kimsenin sana saygı ve hürmet dışında bir şekilde davranmasını hak etmiyorsun." Masadan öne eğilip elimi tuttu. "Mükemmel olacağıma söz veremem. Hatalar yapacağım. Her şeyi mahvedeceğim, bundan eminim. Ama kalbini koruyacağıma söz verebilirim. Sınırı aşmayacağıma söz veriyorum. Sınırı biliyorsun. O kadar kötü bir hata asla yapmayacağım."

Sınırı biliyordum. Çok iyi biliyordum. Çıktığım her erkek o sınırı aştı. Aldattılar, bana vurdular. İz bırakmadan ortadan kayboldular.

"Nasıl güvenebilirim?" diye fısıldadım. "Güvenmek çok zor."

Elimi sıktı. "Henüz güvenmek zorunda değilsin. Bana zaman ve bunu kanıtlamak için bir şans ver."

En azından bunu yapabilirdim.

AXEL

Sonraki birkaç gün boyunca, Charlotte'u her gece dışarı çıkarmayı başardım. Black Claw çevresinde randevuya çıkmak istediğim her yere gittik. Onu bir kez daha yürüyüşe çıkarmak için giydirdim, bu sefer daha iyi iç çamaşırları giydirdim ki üşümesin. Onu piknik yapmak için başka bir donmuş şelaleye götürdüm, ama ben bile üşüdüm, bu yüzden eve döndük.

Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, onu o kadar çok tanıyordum ve o da bana karşı daha açık davranıyordu. Meğer o, dedemin "canlı ve enerjik" diye tanımlayacağı türden, sıcakkanlı ve neşeli bir kadındı. Birlikte geçirdiğimiz her an, o benim kalbimde daha da yer ediniyor ve oradaki yerini sağlamlaştırıyordu. Onu istedim çünkü o benim eşimdi ve varlığımın her zerrisi ona aitti, o da bana. Ama daha da önemlisi, onu istedim çünkü o benim hayallerimin kadınıydı.

Günler birbirine karıştı. Onu daha çabuk görebilmek için işten eve olabildiğince çabuk koştum, sonra da cesaret edebildiğim kadar geç saatlere kadar onu dışarıda tuttum.

Onun yatak odasında yaptığımız şeyi tekrarlamadık. Direnmek zordu, ama artık yaptığımıza göre, geri adım atıp işleri doğru yapmak istedim.

Cuma sabahı, kahvaltı için aşağı indiğimde Charlotte mutfaktaydı. O ve annem birlikte çalışarak krep ve pastırma yapıyordu.

Yardım etmeyi teklif ettim. Hiçbirinin mutfakta olmalarını beklediğimi düşünmelerini istemedim. Kendime kolayca yemek yapabiliyordum.

Ama ikisi de hayır dediğinde rahatladığımı kendime itiraf etmeliyim. Yemek yapmaktan nefret ediyordum.

Birkaç dakika sonra Charlotte önüme bir tabak koydu ve kahvaltısını benimle birlikte yapmaya başladı. Annem şaşırtıcı bir şekilde ortadan kayboldu.

Ailemdeki herkes bütün hafta boyunca bize olabildiğince fazla alan tanıdı.

"Ava ve ben, salondan Harley ile birlikte Ava'nın evinde kızlar gecesi yapıyoruz," dedi. Kaşlarımı kaldırdım. Onun Harley'i tanıdığını bile bilmiyordum. "Ava ve ben, sen ve Stefan'ın akşamüstü bize uğramanızı umuyorduk. Belki biraz şarap ve akşam yemeği getirirsiniz?"

Ağzım doluyken güldüm. Portakal suyunu büyük bir yudumla içtikten sonra Charlotte'a başımı salladım. "Neden Stefan ve ben içki ve yemek getirelim ki?"

"Çünkü Harley ona aşık!" Bana göz kırptı. "O iki çılgın çocuğu bir araya getirebiliriz."

Çöpçatanlık yapma heyecanıyla çok sevimliydi.

"Bu hafta romantik hissediyorum." Gözlerini genişletip bana kirpiklerini kırıştırdı. "Elimde değil."

Elimi kalbime koyup gözlerimi kapattım ve iç geçirdim. "Sanırım hepsi benim suçum?"

"Aynen öyle. Yani, geleceksin, değil mi?"

Sanki onu reddedebilirmişim gibi. "Tabii ki geleceğim ve Stefan'ı da benimle gelmesi için elimden geleni yapacağım."

Onu yukarı taşıyıp bütün günü yatakta geçirmek istememe neden olan bir öpücükten sonra, istasyona doğru yola çıktım. Akşamki kutlamalar aklımda, gün yavaş yavaş geçti. Öğle yemeğinde, Stefan'a benimle gelmesini sormak için servis istasyonuna uğradım.

O, garajda bir arabanın altında çalışıyordu. "Maverick's'te akşam yemeğine katılmak ister misin?" diye selam verdim.

Stefan arabanın altından çıktı ve bana gözlerini kısarak baktı.

"Tabii." "Güzel. İşten sonra seni alırım. Beş gibi."

"Tamam," dedi, yine arabanın altına girmişken.

Devriye görevim yoktu, bu yüzden günün çoğunu karakolun yakınında geçirdim, telefonlara cevap verdim ve evrak işlerini hallettim. Carlos benim yerime geldiğinde, birkaç şişe şarap almak için marketin otoparkına uğradım. Sonra Stefan'ı aldım. Dükkânın üstünde yaşıyordu ve temizlik yapmaya zaman ayırmıştı. Biraz.

Eski, yırtık kot pantolon ve kot ceketin altına yıpranmış bir tişört giymişti.

"Bizim için giyinme," diye alay ettim.

"Sadece sen ve Maverick ile akşam yemeği, değil mi?" diye sordu. Cevap vermeden yolu geçip Chicken Shack'e girdim.

Büyük bir kova tavuk ve birkaç büyük yan yemekle donanmış olarak, Ava ve Maverick'in evine doğru yola çıktık. Birkaç dakika kala telefonum çaldı ve hoparlör düğmesine bastım.

"Axel." Babam endişeli gibiydi. "Kötü haberlerim var, evlat. Az önce Santa Fe Polisi aradı. Logan'ın kredi kartıyla bir işlem yapılmış. Birkaç saat önce Trinidad dışındaki bir benzin istasyonundaymış."

İçimden küfrettim. "Trinidad, burası ile Santa Fe'nin tam ortasında."

"Evet. Neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum, ama galiba şimdi buraya geliyor." Kahretsin. Yeterince zaman geçmişti, umuyordum ki vazgeçip saklanıyordur, Charlotte'un peşinde değildir.

"Ne değişti acaba? Onu şimdi ortaya çıkaran ne oldu?" Diye iç geçirdim. "Ekstra devriye ekibi kuralım. Carlos'u ara ve ekibine bu gece kasaba ve mülkümüzün çevresinde devriye gezdirmesini söyle."

"Bilmiyorum. Maverick bu konuyu çoktan halletmiş. Saatimi almak için istasyona uğradım. Masamda bırakmıştım. Ben buradayken telefon geldi."

İçimde bir öfke dalgası yükseldi. Ben daha işleri başlatma fırsatı bile bulamamıştım. Her şey çoktan halledilmişti.

"Maverick neden bu işi halletmiş?" diye sordum. "Charlotte benim eşim.

Onu koruyabilirim. Ben halledebilirim."

"Herkes yardım etmeye çalışıyor, evlat."

"Biliyorum, ama bunu yapan ben olmalıyım."

"Maverick alfa. Kasabadaki herkesi, seni ve eşini de dahil olmak üzere güvende tutmak onun görevi." Babamın sesi nazikti, ama ben bunu duymak istemiyordum.

"Onu korumak Maverick'in görevi değil! O benim!" Sesim hırıltıya dönmüştü.

"Ne oldu sana, evlat?" Babam şaşırılmış ve belki de hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Hemen cevap vermedim. Kızgınlığım biraz azaldı, ama geri adım atmam için yeterli değildi. Ben ilk doğan çocuktum. Lanet olası alfa ben olmalıydım. "Charlotte'u güvende tutacağım. Maverick'e de aynısını söyleyeceğim."

Telefonu kapattım ve tavuk kovaşının arkasındaki koltuğa attım. Stefan kaşlarını kaldırıp ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Ava'nın evinin garaj yoluna girerken onu görmezden geldim.

"Anlıyorum," dedi. Ona gözlerimi dikip baktım ve cevap vermedim. "Yararlı hissetme ihtiyacı. Güçlü hissetme ihtiyacı. Yeterince şey yapmıyormuşsun gibi hissetme ihtiyacı. Yıllarca yalnızdım ve şimdi sürekli kendimi kanıtlama ihtiyacı duyuyorum. Ama dostum, kanıtlayacak hiçbir şeyin yok. Ailen seni seviyor. Maverick sana hayranlık duyuyor."

Motoru kapattım ve ona döndüm. "Neden bahsediyorsun?"

"Maverick sana hayran, alfa kim olursa olsun. Senin hakkında nasıl konuştuğunu duymalısın."

Ne demek istediğini anlamadım. "Sen delisin."

Stefan başını salladı. "Dostum, hiç anlamıyorsun, değil mi? Maverick seni en iyi arkadaşı olarak görüyor. En yakın sırdaşı. Sen bu duyguları paylaşmıyorsun, ama o bunun farkında değil. Maverick için sen, sahip olabileceği en iyi kardeşsin."

O yiyeceklerle kamyonetten indi ve kapıya doğru yönelirken, ben orada şaşkın bir şekilde oturdum. Ama sonsuza kadar kamyonette kalamazdım, bu yüzden şarap torbasını alıp onu takip ettim.

Charlotte sevinç çığlığıyla bizi içeri aldı. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Akşam yemeği getirip uğrayalım dedik," dedim, sanki bu tamamen benim fikrimmiş gibi. İçimde duygularım kabarıyordu, ama bunu sakladım. Kadınların endişelenmesine gerek yoktu, özellikle de Charlotte'un. Maverick, Stefan ve ben, onları bir insandan korumak için fazlasıyla yeterliydik. Logan bu gece herhangi bir hamle yaparsa, pişman olacaktı.

Charlotte, beni Harley ile tanıştıırarak düşüncelerimden kopardı. Onu daha önce görmüş ve tanışmıştım, ama bu bir hileydi. "Axel, bu Harley." Kızıl saçlı kız başını eğip bana gülümsedi. "Harley, Stefan'ı tanıyor musun?"

Tatlı görünümlü kızın Stefan'a utangaçça bakışını izledim. Stefan ayak parmağıyla yere vurarak ona gülümsedi. "Tanışmıştık. Seni tekrar görmek güzel."

Maverick çalışma odasından geldi. "Hey, randevumuz olduğunu bilmiyordum." Elimde tuttuğum şarap torbasını aldı ve kadehlere şarap doldurmayı teklif etti.

Bizimle rahat ve samimi davranıyordu. Harley ve Stefan ile bir şey hakkında gülerken, onunla en son ne zaman takıldığımı hatırladım. Çocukken birlikte geçirdiğimiz zamanları hatırladım. O zamanlar hep çok eğlenirdik.

Neden o günlere geri dönemedik?

Kart oynadık ve Logan'la aramızda bir şey yokmuş gibi davrandık. Kızlar biraz fazla şarap içtiler ve gürültücü ve aptalca davranmaya başladılar.

Daha sonra, eğlenceli bir akşamın ardından, Charlotte'u kendime yaklaştırdım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve odanın diğer ucundaki Maverick'e doğru başımı salladım. Bunu sadece Stefan ve Harley için yapmamıştı. Kardeşimle stressiz vakit geçirebilmem için yapmıştı. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım ve ona derin bir öpücük verdim.

"Rica ederim," diye fısıldadı.

Sonra hıçkırdı. "Biraz daha şarap istiyorum."

Kıkırdayarak, onu mutfağa kadar takip ettim ve istediğini getirdim. Ne isterse.

CHARLOTTE

Kapıyı kapatıp Axel'i koridorda bırakarak iç geçirdim ve ellerimi göğsüme bastırdım. Bir başka randevuya çıkmıştık, aile yemeğinden bu yana her gece bir şekilde birlikte vakit geçiriyorduk. Genellikle randevu, ama bazen sadece evde sessiz bir akşam, ailesiyle akşam yemeği ya da Jury ve Maddox ile film izlemek.

Birlikte geçirdiğimiz tüm zamanlar beni bir şeye ikna etmişti. Black Claw'da kalmak istiyordum.

Ve kasabada kalmaya karar verdiğim, bazı değişiklikler yapmam gerekiyordu. Malikanede sonsuza kadar yaşayamazdım, özellikle de Axel ile gerçek bir ilişki kurmayı planlıyorsak. İlişki başlamadan önce onunla yaşamak kötü bir fikir olmalıydı.

Ava'ya bir mesaj attım. Kızlar gecesinden beri onu görmemiştim, ki o gece Stefan ve Harley için iyi geçmişti, eminim.

Uyanık mısın? Uyanıksan beni ara.

Birkaç saniye sonra telefon çaldı. "Selam, bebeğim," dedi Ava neşeli bir sesle. "Yeni bir müşteri için acil bir işi bitiriyorum. Ne var ne yok?"

Yatağıma uzandım ve iç çekerek yastıklara kendimi attım. "Oh, bir şey yok. Sadece tüm geleceğimi tartışmam gerekiyor."

O güldü. "Bekle. Rahat bir pozisyon alayım. Zaten ara vermem gerekiyordu." O telefonda hışırdayan sesler çıkarırken ben bekledim. "Tamam. Anlat."

"Sanırım Black Claw'da kalmak istiyorum." Asıl sorun buydu. Bu kararı verdikten sonra ne yapacağım, geri kalan her şeyi kapsıyordu.

"Öyle umarım. Burada kalmaktan başka bir şey yapacağını beklemiyordum. Başka bir yere gitmeyi mi düşünüyordun?"

Ağzım açık kaldı. "Kalacağımı mı umuyordun?"

"Tabii ki. Bütün eşyalarını toplayıp buraya geldin. Başka ne yapmayı planlıyordun ki?"

Aslında karar vermemiştim. "Geri dönmeyi. Ya da yeni bir yere gitmeyi. Bilmiyordum."

"Tamam, kalıyorsun. Sorun ne?"

"Şey, sonsuza kadar burada kalamam. Yaşayacak bir yere ihtiyacım var. Ve bir işe." "Carla seni hastaneye tavsiye edeceğini söylememiş miydi?"

Öyle demişti. Özellikle de onun evinde bu kadar uzun süre bedavaya kaldıktan sonra, ona yük olmak istemiyordum. "Ona hatırlatmamın sakıncası var mı?"

"Tabii ki! Eminim hâlâ hazırdır. Cesaretini kaybetmeden hemen gidip sor."

İç geçirdim ve oturdum. "Tamam. Haklısın. Teşekkürler, Ava."

Öpücük sesi çıkardı ve telefonu kapattı. Elbette haklıydı. Neyi bekliyordum ki? Bunca zamandır Logan'dan haber almamıştık. Burada olduğumu bildiğini düşünmem için hiçbir neden yoktu. Ya buraya gelip beni bulamamıştı ya da aramaya çalışmamıştı. Saçma sapan otobüs planımızı uygulamak için hiçbir nedenimiz bile yoktu.

Kulağımı kapıya dayayarak, koridorda kimse var mı diye dinledim. Etrafımda beni tedirgin eden kimse olmadan Carla ile konuşmak istiyordum. Axel gibi.

O etrafta olduğunda tüm vücudum gerilirdi. Birincisi, onun bana tekrar asılmasını bekliyordum ama o bunu yapmamıştı. Eğer yakında yapmazsa, ben ona asılacaktım. Ben modern bir kadındım. Arzuladığım erkeğe ne istediğimi söylememem için hiçbir neden yoktu.

Ama onun tarafından istenildiğimi hissetmek güzeldi. Ve beni her gördüğünde bana bunu hissettiriyordu. Sadece bir sonraki aşamaya geçmekten kendini alıkoyuyordu.

Salondan ses gelmiyordu, ben de kapımı araladım. Ayakkabılarımı çıkardım ve çoraplarımla sessizce salona doğru yürüdüm.

Tahmin ettiğim gibi, Carla oturma odasında bir koltuğa kıvrılmış, elinde bir kitapla oturuyordu. Şömine ateşinin yaydığı ısı, oturma odasını sıcacık bir yer haline getiriyordu.

Ava burada yaşamıyordu, hiç yaşamamıştı. Yine de Carla'nın uyanık olacağını biliyordu.

Belki Maverick ona söylemişti.

"Hey," diye mırıldandım. Onu korkutmak istemiyordum.

Yine de irkildi. "Oh, Charlotte. İyi misin?"

"Evet, meşgul değilseniz, sizinle bir dakika konuşmak istiyorum." Ne aptalca bir soru. Tabii ki meşguldü, kitap okuyordu. "Böldüğüm için özür dilerim."

Kitabını sehpayaya koydu ve yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur. Senin için asla meşgul değilim, canım."

Ne sevimli bir kadın. Keşke benim de bu kadar şefkatli bir annem olsaydı. "Black Claw'da yerleşmeye karar verdim."

Carla'nın yüzü ateşin ışığında parladı. "Bu harika, canım. Hastanede o görüşmeyi ayarlamama hazır mısın?"

Ben sormadan bile neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. "Teşekkür ederim. Çok minnettar olurum. Mümkün olduğunca çabuk kendi evime taşınmak istiyorum, ama bir işe ihtiyacım olacak."

Hâlâ birikimim vardı ama onu tüketmekten nefret ediyordum. İşler kötüye giderse ve Logan ortaya çıkarsa, kaçmak için ona ihtiyacım olabilir.

"İhtiyacın olduğu sürece burada kalabilirsin. Yeterli odamız var ve senin burada olman bize çok keyif veriyor. Ayrıca Axel'in de senin bu kadar yakınında olmandan memnun olduğunu söyleyebilirim." Bana komplo kurarcasına göz kırptı. "Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

Kafamı salladım. "Sanmıyorum. Tekrar çok teşekkür ederim."

Oturma odasındaki ateşin sıcaklığından ayrıldıktan sonra evin geri kalanı neredeyse soğuk geliyordu. Isınmak için yorganımın altına kıvrıldım ve endişesiz bir hayat hayal ettim. Kökleri olan, yerleşik bir hayat. Uykuya daldığımda, beyaz çitler ve iki buçuk çocuklu bir hayat hayal ettim.

Ertesi sabah kahvaltıda Carla bana bir haber verdi. Bir oyun oynuyorduk, ikimiz de diğerinden önce kalkıp kahvaltı hazırlamaya çalışıyorduk. Ancak önceki gece alarmı kurmayı unutmuştum, bu yüzden aşağı indiğimde omlet hazırlamıştı.

"Bu harika görünüyor," diye haykırdım.

"Hadi, omletini yap." Jury ve James masada oturmuş yemek yiyorlardı. "Axel işe erken gitti. Yapması gereken bazı araştırmalar olduğunu söyledi. Bu öğleden sonra seninle görüşeceğini sana iletmemi istedi."

Gülümsedim ve biberleri ve soğanları yumurtanın olduğu kaseye koydum.

Beni düşünerek haber bırakacak kadar önemsiyordu.

"Eski katımın başhemşiresiyle konuştum," dedi Carla.

Başımı kaldırdığımda saçlarım omuzlarımın arkasına uçtu. "Şimdiden mi?"

Gülümseyerek başını salladı. "Eski dostuz. Bugün istediğin zaman uğrayabileceğini ve seninle görüşeceğini söyledi. Bugün idari işlerle uğraşıyor, evrak işlerini hallediyor, yani zamanlama mükemmel."

Ayrıntıları çoktan yazmış ve kağıdı tezgâhın üzerinden bana doğru kaydırmişti. "Al bakalım."

Bu tatlı kadına hayranlıkla baktım. "Teşekkür ederim." Göz kırptı. "Önemli değil."

Ne giyeceğime karar vermek en zor kısmıydı. Profesyonel görünmem gerekiyordu, ancak mülakat blogları kıyafetlerin tamamen sıradan olması gerektiğini söylüyordu. Mülakatçı benim kıyafetlerimi değil, beni fark etmeliydi.

Sokak kıyafetlerimin çoğu parlak ve neşeli renklere sahipti. Güzel, cesur renkler giymek kendimi iyi hissettiriyordu.

Sonunda, koyu sonbahar renkleri giydim. Kahverengi pantolon, yanık turuncu kazak ve sade takılar. Jury beni arabamın hala park edildiği Ava'nın evine götürdü. Ben şehre geldiğimden beri, o ve Maddox arabayı birkaç kez kullanmışlardı, sadece arka yollarda biraz. Arabayı en azından ara sıra kullanmak gerektiğini söylediler.

Arabayı evin arkasına, Ava'nın büyükannesinin yıllar önce inşa ettiği kulübenin uzak tarafına çekmişlerdi. Logan evin önünden geçse ya da sadece araba yoluna girse bile arabayı göremezdi. Ama arabadan inip etrafı kolaçan etseydi, arabayı bulurdu.

Axel dün gece Logan'ın buradan Santa Fe'ye giderken yolun yarısında kredi kartını kullandığını söyledi. Ama bu günler önceydi ve ondan hiçbir iz yoktu. Maverick, özellikle evlerin çevresindeki kameralarda hiçbir şeyin görünmediğine yemin etti.

Doğrudan hastaneye gidip gelmek için kendimi yeterince güvende hissettim. Şehirden çok uzak değildi.

"Seni götürmemi istemediğinden emin misin?" diye sordu Jury. "Sen içerideyken ben arabada ders çalışabilirim."

O tatlı bir çocuktü. Bir gün tatlı bir erkek arkadaş olacaktı. "Teşekkürler, ama sanırım sorun yok. Bu kadar zamandır tek kelime etmeden geldik.

tek kelime etmeden bu kadar yol geldik."

O da başını salladı. "Yeni telefonunu aldın mı?" Çantamdan çıkarıp ona gösterdim.

"O zaman dikkatli ol."

Eğilip saçlarını okşadım, sonra arabama doğru yöneldim. En yeni model değildi, ama onu seviyordum. Bir süredir kullanıyordum.

Ne yazık ki, hastaneye yarı yolda ısıtıcı çalışmaya başladı. Yolun geri kalanında ısıtıcıyı sonuna kadar açtım ve hastaneye vardığımda ısınmıştım.

Görüşme harika geçti. Başhemşire dost canlısı ve cana yakındı ve tüm sorularına doğru cevaplar verdim. Referanslarım ve deneyimlerim hakkında. Bana politikalar hakkında sorular sordu ve önceki hastanemin politikalarını aktarabileceğimi söylediğinde memnun göründü.

"Bizimkiler biraz farklı, ama kısa sürede öğrenirsiniz" dedi, bu da beni işe almak niyetinde olduğunu düşündürdü.

"Birkaç katta boş yerimiz var ve her şeyi insan kaynakları departmanına iletip geçmişinizi kontrol etmem gerekiyor." Bana bir form uzattı ve hemen uyuşturucu testi için laboratuvarlarına gitmemi söyledi.

Reçete numaralarıyla birlikte aldığım opioidleri yazdım. Bugün test yaptırmam gerekebileceğini tahmin etmiştim. Birkaç haftadır almamıştım, ama bazen vücutta kalıntı bırakabiliyorlardı. Cevapları aramak için peşimden koşmalarındanse, önceden söylemek daha iyiydi.

Tüm bunları bitirdiğimde, boğazım çöl gibi kurumuş ve midem guruldıyordu. Yağlı, kızarmış hastane yemeklerini yememeliydim.

Tüm hastane kafeteryaları aynıydı. Hamburger, patates kızartması, önceden dondurulmuş tavuk parçaları. Ve ben bunu çok seviyordum. Santa Fe'de kendimi öğle yemeğimi yanıma almaya zorlamıştım, bu yüzden kafeterya yemeklerini çok sık almazdım.

Büyük boy sodam, tavuk parçaları ve patates kızartmasıyla masaya oturduğumda her şey yolunda gidiyordu. Boynumun arkası karıncalandı.

Dikkat çekmek istemediğim için patates kızartmasını çiğnedim, sonra ketçap almak için kalktım. Yoğun kafeteryanın arkasını geçip

Küçük bir ketçap kabı almak için kalabalık kafeteryanın arkasını geçerken, sanki dünyada hiçbir endişem yokmuş gibi etrafa baktım.

Çok fazla insanın yüzü görünmüyordu. Çok fazla erkek kapüşonlu ve beyzbol şapkası takmıştı. Kim olduklarını anlayamıyordum. Ya da Logan olup olmadıklarını.

Masama geri dönerken nefesim hızlandı. Tabağım kenara çekilmişti.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve tepsiyi tekrar yaklaştırdım. Kalkmıştım, tepsi koltuğumun hemen önündeydi.

Çantamdan telefonumu çıkarıp Axel'in numarasını çevirdim. "O burada," diye fısıldadım, o cevap verir vermez.

"Neredesin?" Nazik sözlerle vakit kaybetmedi, bunun için minnettardım.

"Hastane kafeteryasında."

"Yoldayım. Güvenlik görevlisinin masasını görüyor musun? Kafeteryanın ana kapısından koridoru geçince hemen karşında."

Etrafıma baktım, artık onun burada bir yerde olduğunu bilmiyormuş gibi davranmıyordum. "Biliyorum."

"Oraya ulaşabilir misin?"

Her yerde insanlar dolaşıyordu. Hastane, 50 mil çapında tek hastane olduğu için çok yoğundu. "Sanırım. Burada çok insan var."

"Koridor boşalana kadar bekle, ama çok uzun süre bekleme." Polis arabasının siren sesi telefonu doldurdu. "Yoldayım."

Telefonu kapattı, muhtemelen sirenin sesinden beni duyamıyordu. Telefonumla bir şey yapamadan, özel bir numaradan tekrar çaldı.

Bu yeni bir telefondur ve Ava, daha önce hiç kullanılmamış bir numara istediğini söylemişti. Kingstonlar dışında kimse bu numaraya sahip değildi. Ailemi bile aramamıştım.

"Alo?" diye titrek bir sesle cevap verdim. O konuşmadan önce içimden onun olduğunu biliyordum.

"Çok cesursun." Logan'ın çelik gibi sesi, kalbimi bıçak gibi keserek hattı yırttı.

"Bu numarayı nereden buldun?" Telefonu kulağıma tutarken elim titriyordu. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Sen gittin ve beni tutuklattın. Bunu aşmamızın ne kadar kolay olacağını bilmiyorum, Charlotte."

Bunu atlatabileceğimizi mi düşünüyordu? "Hiçbir şeyi atlatmayacağız," dişlerimi sıkarak söyledim.

"Nerede olduğunu biliyorum. Suçlamaları geri çekecek ve benimle eve geleceksin."

Ağzımdan sert, soğuk bir kahkaha patladı. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum, seni psikopat," diye fısıldadım.

Titrek parmaklarım sonunda aramayı sonlandırmak için düğmeye bastı. Ben denerken kulaklığımdan onun sesi geldi, ama ne dediğini anlayamadım.

Ava'yı aradım. Axel gelene kadar biriyle konuşmam gerekiyordu. Telefonda olursam, belki Logan benimle iletişime geçmekten çekinirdi. Nerede olduğumu bildiğini söylemişti, ama burada olduğunu söylememişti. Eğer burada değilse, yemeği kim taşımıştı?

"Selam, ne haber dostum?" dedi Ava.

"Hastanedeyim, bir görüşme yaptım. Logan buralarda bir yerde."

Ava nefesini tuttu. "Nereden biliyorsun? Axel'e söyledin mi? Maverick'i bulayım."

Boğazıma bir hıçkırık takıldı. "Beni aradı. Bu numaradan."

"Tamam, Mav'i çağırayım."

"Hayır, Axel yolda. Eminim Mav ve James'e haber verecektir." Telefon görüşmesini ve yiyeceklerin taşınmasını anlattım. "Nöbetçi masasına doğru koşmak üzereyim, ama telefonda biriyle konuşmadan bunu yapmak istemedim. Axel sireni çalıştırdı ve telefonu kapattı. Logan'ın aradığını bile bilmiyor."

O da benim kadar endişeliydi ve hızlı konuşuyordu. "Evet, arabanın içi çok gürültülü oluyor. Tamam. Kalk ve masaya doğru yürü. Oraya varana kadar hızını kesme."

Dediğini yaptım, hiç uyardıktan ayağa kalktım ve kafeteryanın cam kapısından dışarı çıktım. Kısa koridoru geçerken tüm vücudum titriyordu, ama kimse bana yaklaşmadan veya dokunmadan güvenlik görevlisinin masasına ulaştım.

"Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" Yaşlı güvenlik görevlisi sandalyesinden bana gülümsedi. İşler kötüye giderse, bana yardımcı olamazdı, ama resmi birinin yanında olmak

biraz olsun daha iyi hissettim.

"Burada erkek arkadaşımı beklesem sorun olur mu?" diye sordum.

Ava kulağıma kıkırdadı. "Kusura bakma, gülmek için yanlış zaman, ama o artık senin erkek arkadaşın mı?"

"Sus," diye telefona fısıldadım.

Muhafız endişeli görünüyordu. "Tabii ki hayır. İyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?" Ayağa kalktı ve elini koluma koydu.

"Burada kalabilirsem sorun olmaz sanırım," dedim.

O da başını salladı ve tekrar oturdu, lobiyi gözleriyle taradı.

"Konuş benimle," diye fısıldadım. Ava, ben lobide etrafa bakarken Maddox'un mezuniyeti hakkında konuşmaya başladı. Logan'dan hiçbir iz yoktu, ama endişem geçmiyordu.

Axel'in gelmesi on beş dakika sürdü. Ben ise tüm bu süre boyunca bir elim tezgahın üzerinde, güvenlik görevlisinin bulunduğu yere yapışık kaldım. Axel koşarak geldi ve beni kollarına aldı. "İyi misin?"

"Hoşça kal!" Ava onu duyunca seslendi. Telefonuma baktım ve onun kapattığını gördüm.

Axel, insanlar yanımızdan akın akın geçerken bizi girişteki bir çeşmenin yanındaki bir bankın yanına götürdü. "Ben iyiyim. Aptalca geliyor ama yemeğim yerinden kaldırıldığında..."

Geri çekildi ve bana endişeyle baktı. "Yemeğin mi?"

İzlendiğimi hissettiğimi ve ketçap almaya gittiğim sırada tabağımın masanın diğer tarafına taşındığını anlattım. "Ve o beni çağırdı." O anda gözyaşlarımı tutamadım.

O homurdandı ve bu sefer bunun bir homurtu olduğundan emindim. Şaşkınlıkla ona bakmak için geriye yaslandım. "Axel..." Yüzüne baktığımda, burnundan iki duman bulutu çıktı. Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı, ama ortaya çıktıkları kadar hızlı bir şekilde, gözlerimi kırptım ve dumanlar kayboldu. Hayal görmüş olmalıyım. Onu tanıdığım haftalar boyunca, sigara içtiğine dair hiçbir işaret görmemiştim.

Axel beni tekrar kucakladı. "Hadi, bebeğim. Seni buradan çıkaralım." Kolunu bana dolayarak beni arabasına kadar eşlik etti. Ön kapıyı açıp beni içeri sokana kadar ona sarıldım. "Jury ve Madd bugün senin arabayı almaya gelebilirler."

Başımı salladım, benim için bu durumu halledebilecek birinin yanında olduğum için rahatlamıştım. Artık endişelenmeme gerek yoktu.

O, bir elini silahına koyarak arabanın önünden dolaşırken, bana "bebeğim" dediğini düşündüm. En azından bu çok seksi bir şeydi. Sevgi dolu isimlerle çağrılmayı seviyordum.

"Axel," dedim dikkatlice, o hastane otoparkından çıkarken. "Çok gerginim, ama az önce hırladın. Ve burnundan duman çıktığını gördüğüme yemin edebilirim."

Bana kısa bir süre baktıktan sonra gözlerini tekrar yola çevirdi. "Duman mı?" diye gülerek sordu. "Sinirlendiğimde hırıldadığım bilinir ve Logan'ın sana tehditler savurması beni hayatımda hiç olmadığım kadar sinirlendiriyor."

O, şiddet eğilimli bir kişinin belirtisi olan hırladığını itiraf etmesine rağmen, ben kendimi tehdit altında hissetmedim. Axel, hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar güvende hissetmemi sağladı.

"Eve varır varmaz Santa Fe polis departmanını aramam gerek," dedi. "Bu iş için tüm gücümüzü seferber etmeliyiz. Babam ve Maverick, kasabayı ve mülklerimizi devriye gezmek için birkaç gönüllüyü görevlendiriyorlar."

Bu beni rahatlattı. "Sadece duş almak istiyorum. Kendimi iğrenç hissediyorum, sanki o beni gördüğü için bir şekilde kirlendiğimi hissediyorum."

Elimi tuttu. "İğrenç değilsin. Sen mükemmelsin. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Duş almak kafanı boşaltmana yardımcı olabilir."

Yolda başka pek konuşmadık. Beni eve kadar geçirdi ve ben de yanağına bir öpücük kondurdum. "Git telefonlarını et. Ben duşa gireceğim."

En azından Logan burada bana ulaşamazdı. Güvendeydim. Bu evde üç tane iri yarı, yetenekli adam vardı, Maverick de Maddox'la birlikte yolun aşağısındaydı. Logan bir şekilde hepsini geçerse, bu sefer hazırlıklı olacaktım. Yatağımın komodininin çekmecesinde büyük bir bıçak vardı. Eski erkek arkadaşımın bıçağıydı. O kadar uzun bir bıçağı taşımak yasak olduğunu söylemişti, ama ayrıldığımızda bıçağı benim evimde bırakmıştı.

O lanet şeyi saklamıştım.

Devasa duşta suyu olabildiğince sıcak hale getirdim. Soyunup kıyafetlerimi köşeye attım, sonra kaynar suya girdim.

Kahretsin, çok iyi geldi. Su, başımdan ve cildimden sıçrarken, ben gerildim ve endişelerimi yıkadım.

Logan nerede olduğumu biliyordu.

Ama sorun değildi. Axel ve ailesi ile polis departmanı beni korumaya hazırdı. Ve bu, polis memurları olarak onların göreviydi.

Erkekler kendilerinden saklanan kadınları her zaman bulmuyor muydu? Onları dövmüyor ya da öldürmüyor muydu? Belki öyleydi, ama benim kurban olmak gibi bir niyetim yoktu. Ben öyle bir hayat yaşamıyordum.

Ya Axel uyuyorsa ve Logan gizlice içeri girerse? Silahı falan varsa, onunla gitmek zorunda kalırım. Aklım biraz çıldırmaya başladı.

Ya Carla'yı vurursa? Ya da Hailey'i? Önce Ava'ya giderdi, elbette. Onlar tehlikedeydi. Şimdi gidersem, belki onu uzaklaştırabilirdim.

Ama sonra ne olacaktı? Hayatımın geri kalanında beni takip ederdi, ya da birimiz diğerini öldürene kadar? Kaçmak da iyi bir seçenek değildi.

Endişelerim o kadar arttı ki, kendimi yere bıraktım. Gözlerimden yaşlar boşaldı, duştan akan suyla karışıp akıp gitti.

Gitmek zorundaydım. Burada kalmak, Logan'ın arkadaşlarıma zarar vermesi anlamına geliyordu. Dünyada değer verdiğim tek insanlar. Kaçmak zorundaydım, yoksa tek seçenek Logan'la geri dönmek olacaktı.

Hayır. Bunu yapmazdım. Ve ne olursa olsun kaçmazdım. Güçlü olurum. Savaşırdım.

Göğsümden hıçkırıklar patladı. Seçeneklerim çok kısıtlıydı. Hiç mutlu olamayacak mıydım? Hiç doğru erkeği, doğru işi, doğru hayat seçimini yapamayacak mıydım?

Zihnim endişe, kaygı ve kendime olan güvensizlikle doldu.

"Charlotte." Axel'in sesi benim endişe krizimi bozdu. "Sorun yok." Suyu kapattı ve bana büyük bir havlu sardı. Ne yaptığını anlamadan, beni kollarının arasına aldı.

"Seni ıslatacağım," dedim hıçkırarak.

"Umurumda değil." Beni yatağıma taşıdı ve sonra banyoya geri koştu. Geri geldiğinde elinde başka bir havlu vardı.

Bu tatlı adam beni yorganın altına soktu, sonra ikinci havluyu aldı ve yanıma yaklaşarak saçlarımı nazikçe kuruladı. "Ben buradayım," diye fısıldadı. "Bir daha kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Gözyaşlarım akmaya devam ediyordu. "Çok üzgünüm. Herkesi tehlikeye attım." Beni susturdu ve havluyu omuzlarıma örttü. Kollarını bana doladı, bizi yatırdı ve beni kendine doğru çekti.

"Seni hayatım pahasına koruyacağım," diye fısıldadı.

Onun incinmiş olabileceği düşüncesi kalbimi sızlattı. Ondan uzaklaştım ve ona dönerek yuvarlandım. "Lütfen bunu yapma. Senin öldüğünü düşünmek..."

Axel gülümsedi ve gözlerimden saçlarımı çekip aldı. "Sanırım bana aşık olmaya başladın, ha?"

Gözlerimi devirdim ama inkar etmedim. Onun göğsüne sokulup korunma ve güvenlik hissinin tadını çıkarırken, onun haklı olduğunu fark ettim.

Aşka doğru yol alıyordum. Ve istesem bile bunu durdurmanın bir yolu yoktu.

AXEL

Uzlaşma, tüm iyi ilişkilerin temelidir. En azından babam hep böyle derdi.

Charlotte, Logan'ın ona ulaşma riski olsa bile hastanede işe başlamak istediğinde, onu kucaklayıp uzak bir kulübeye götürüp saklamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Çok uzun süre saklandığını söyledi. Logan'ın gerçek bir hayat sürmesini engelleyemezdi. Sonunda, gerçek bir insan gibi davranması gerekiyordu.

Bir bakıma haklıydı. Haftalar geçmişti. Hastanedeki olaydan sonra işe başlamak için bir hafta daha beklemişti.

Hastanede asla yalnız kalmayacağını düşünmüştü. Yoğun bir katta çalışıyordu ve her zaman bir hasta veya iş arkadaşıyla birlikte olacaktı. Özellikle de eğitim aldığı ilk zamanlarda.

Bu beni hiç rahatlatmadı.

Carlos'un adamlarından birini görevlendirmiştik ve o, Charlotte'un vardiyası sırasında hastanede devriye geziyordu. Ona, zamanının çoğunu Charlotte'un katında geçireceğine söz verdirdim, ancak bir kural vardı: Eğer polis memurları gönderirsek, onlar tüm hastanede görev yapmalıydı. Ayrıca Charlotte, korumaya ihtiyacı olmadığını ve herkesin onun psikopat eski sevgilisi olduğu için orada olduğunu öğrenirse utanacağını söyledi.

İki saatte bir bana mesaj atmayı kabul ettiği sürece, isteksizce razı oldum. Elinden geleni yapacağına söz verdi.

Carlos'un adamı bana her saat başı mesaj atıyordu. Bu beni rahatlatıyordu.

Asher, Charlotte'u vardiyasına bıraktığımız andan itibaren huzursuz ve üzgündü. Bu da bizim diğer isteğimizdi.

Charlotte'un işe gidip gelirken beni, Jury'yi veya ailemden birini kullanmasına izin vermesi.

Bu hoşuna gitmemişti ama sonunda kabul etti. Logan'ı yakalayıp hapse atana kadar bulabildiğimiz en iyi uzlaşma buydu.

Maverick, öğle yemeği için lokantada buluşmamızda ısrar etmişti. Karakoldan yürüyerek gittim ve içeri girdiğimde Mav'ı masada otururken gördüm ve hostese el salladım.

Charlotte'un gördüğü dumanı ona sormak istiyordum zaten.

Siparişimi verdikten sonra bana "Nasılsın?" diye sordu. "Berbat görünüyorsun."

Berbat hissediyordum. "Endişelenmeden duramıyorum. Konsantre olamıyorum. Onun onu aradığını öğrendiğimde, Asher'ı görmüş." Ayrıntılara girmedim, ne demek istediğimi anladı.

Kaşlarını kaldırdı. "Ona yakında söylemelisin. Onu ciddiye alıyorsun, değil mi?"

Ona alaycı bir bakış attım. "Ava konusunda ciddi miydin?"

Ellerini kaldırdı ve güldü. "Biliyorum. Böyle tepki vermen doğal, ama o neler olduğunu bilmiyorsa, muhtemelen çıldıracaktır."

İç geçirdim ve yemekler önümüze konduğunda ikimiz de konuşmayı kestik. Belirsiz ifadeler kullanıyorduk, ama yine de tedbirli olmak daha iyiydi.

"Charlotte'a ne kadar aşık olursan, Asher o kadar endişeli olacak, ta ki sen, şey, işi bitirene kadar." Onu sahiplenmeyi kastetti. Onu sahiplenene kadar, Asher muhtemelen burnumdan duman çıkmasına neden olacak şekilde bana daha fazla sorun çıkaracaktı.

"Ava'ya gösterdiğinde nasıl gitti?" Ona ve Maddox'a nasıl söylediğini bana hiç anlatmamıştı.

Kahkahayı bastı. "Bu hikaye halka açık bir yerde anlatılacak bir hikaye değil. Ama onu seviyorsan ve onun da seni sevdiğine inanıyorsan, o da bunu kabul edecektir. Gerçeği gözünün önünde dururken başka ne seçeneği olabilir ki?"

Bir patates kızartması çiğneyerek onun sözlerini düşündüm. "Ne zaman bu kadar akıllı oldun?"

Burun kıvırdı. "Ben hep akıllıydım. Sen sadece bunu görmezden gelmeyi seviyorsun." Sesinde öfke yoktu. Sadece alay ediyordu.

Yemek yerken başka konulardan konuştuk, Maddox'un mezuniyeti, Hailey'nin yaklaşan pijama partisi. Jury'nin üniversite hayatı. Son birkaç lokmamı yerken, Maverick'le takılmanın ne kadar kolay olduğunu fark ettim.

"Özür dilerim, Mav. Aramızda bir uçurum oluşmasına izin verdiğim için özür dilerim." Bana şaşkın bir şekilde baktı.

"Kıskançlığımın ve kendime olan güvensizliğimin yıllarca sorunlara neden olmasına izin vermemeliydim. Gerçekten üzgünüm."

Maverick gülümsedi ve iç geçirdi. "Bunu duyduğuma sevindim. Sadece çocukluğumuzdaki gibi arkadaş olmamızı istedim." Elime dokundu. "Sadece mutlu olmanı istiyorum. Hayatını mahvetmek istemedim."

Beni gölgede bırakmak için kasten bir şey yapmamıştı. Yapsaydı, bunun üstesinden gelmenin bir yolunu bulurdum. "Geçmiş unutam mı?" diye sordum.

Gülümsemesi genişledi. "Geçmişte kaldı."

Belki de yolumuza devam edip tekrar gerçek kardeşler olabiliriz.

Kısa süre sonra ayrıldık, Maverick bir süreliğine evine, ben de karakola döndüm. Charlotte'u işten almak için tam zamanında çıkmayı ayarlamıştım.

Devriye arabasını ön kapının önünde durdurdum ve Logan'ın ya da bir hastayı almak için kapıya yanaşması gereken başka bir arabanın gelip gelmediğini izledim. Durduktan birkaç dakika sonra, Charlotte binadan koşarak çıktı ve arabaya atladı. Eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu, sonra gülümsedi. "Selam."

Onu tekrar yanımda görmek, bütün gün boyunca hissetmediğim bir rahatlık verdi bana. Biz birbirimize yakındık. "Mutlu görünüyorsun," dedim arabayı sürerken.

"Evet. Sadece üç vardiya çalıştım, ama çok iyi geçti. Katımdaki hemşireleri çok seviyorum." Bana gülümseyerek baktı. "Elbette Logan için endişeleniyorum, ama onu hapse atabilirsek, bu hastaneyi ve bu işi seveceğimi düşünüyorum."

Onun mutluluğu ve rahatlığı kalbimi ısıttı. Şimdi, o pislik eski sevgilisini ortadan kaldırabilirsek, birlikte bir hayat kurmaya başlayabiliriz

birlikte bir hayat kurabilirdik. "Acıktın mı?"

Hevesle başını salladı. "Annen. Yemin ederim, tanıdığım en tatlı kadın."

Ben güldüm. Jury'nin banyosunu temizlemek zorunda kaldıktan sonra onu hiç görmemişti.

"Bana öğle yemeği hazırladı. Çok lezzetliydi, ama günümün gidişatına bakılırsa, öğle yemeğini azar azar yedim. Böylece günün çoğunda tok kaldım ama şimdi açlıktan ölüyorum." Ceketinin altındaki önlüğünü çekiştirdi. "Ama bütün gün terledim." Güneşlik, nadiren kullanıldığı için aşağı çektiğinde gıcırdadı. "Ugh." Ben onunla yol arasında bakışlarımı gezdirirken, o elinden geldiğince saçlarını düzeltti.

"Çok güzelsin. Her zamanki gibi," dedim. "Ama lüks bir yere gitmemize gerek yok."

"Hamburgerciye gidelim mi?" Arabaya bakındı. "Burada yemek yememize izin var mı?"

Gülerek cevap verdim. "Oh, evet. İstedğini yap. Bu arabanın gördüğü en kötü şeyin yanına bile yaklaşamaz."

Sonra ona, birkaç yıl önce, kafası çok iyi, çırılçıplak, gece yarısı Main Street'te yürüyen bir kadını aldığım hikayeyi anlatmak zorunda kaldım.

Kadın devriye arabasının arka koltuğuna işemişti. "İşte bu yüzden bu arabaları bu malzemeden yapıyorlar. Böylece kapıları açıp hortumla yıkayabiliyorsun."

Charlotte burnunu kırıştırdı ve kafesin içinden arka koltuğa baktı. "İğrenç."

"Evet." Burger Master'ın hoparlörünün önünde durdum. "Burger?"

Kız kıkırdadı ve büyük menü panosuna baktı. "Çift peynirli burger, soğan yok, büyük soğan halkaları, büyük çikolatalı milkshake."

Siparişini küçük mikrofon-hoparlör kombinasyonuna tekrarladım, sonra iki katına çıkarmalarını istedim. "Ben de aynısından alayım."

Binayı dolaşırken, ödeme yapmak için cüzdanımı çıkardım. "Soğan yok, ama soğan halkaları ekleyin?"

Omuz silkti. "Ben buyum."

Kahretsin, onu bu yüzden sevdim.

Yemek yemek ve manzarayı seyretmek için yakındaki bir seyir noktasına park ettik.

"Seninle bir şey konuşmam lazım," dedi milkshake'ini yudumlarken. Mideme bir ağırlık çöktü. Bu sözler nadiren iyi bir sohbete yol açardı. "Yardıma ihtiyacım var."

Bu daha umut verici geliyordu. "Her şey."

"Artık anne babamın evinden taşınmamın zamanı geldi." Kocaman hamburgerinden bir ısırık alırken bana baktı.

Bir erkeğin önünde yemek yemekten çekinmeyen güzel bir kadının nesi vardı? Seksiydi. İşte buydu. Seksiydi.

Ama onun taşınmasını istemiyordum. "Buna gerek yok."

O homurdandı. "Hayır, ama ben istiyorum. Ailenizi seviyorum, özellikle annenizi. Jury de harika, hep istediğim küçük kardeşim gibi."

"Küçük bir erkek kardeşin yok mu?" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde.

"Evet, ama Jury benim sahip olmak isteyeceğim küçük kardeşim." Niyetini anlayınca güldüm. "Anladım."

"Ayrıca, taşınmayı düşünüyor muydun?" diye sordu.

Ona bakmadım. Geri taşındığımızdan beri bu konuyu düşünüyordum, ama taşınmak yerine para biriktiriyordum. Elbette ailemizin parası vardı, ama onu kullanmak istemiyordum. Polis karakolunda çalışarak kazandığım parayla kendi evimi kurmak istiyordum. Gelirim mütevazıydı, ama kira ödemem gerekmiyordu ve ailem de yemek ve faturalara katkıda bulunmamı istemiyordu, bu yüzden biriktirmek mantıklıydı. Yıllar içinde epey birikim yapmıştım.

"Bunu biraz düşündüm."

Gülümsedi. "Bence hemen birlikte yaşamaya başlamamız gerekmez. Ama gelecekte bunu yapmak isterim. Belki benim için kısa süreliğine kiralayabileceğim küçük bir ev veya daire bulabiliriz. Ondan sonra ne olur, kim bilir?" Omuz silkti ve soğan halkalarını inceledi. "Bunu düşünür müsün?"

Sesinde tereddüt vardı. Onu kollarıma alıp hemen evlenme teklif etmek istedim.

Ama yine de, bunun için çok, çok erkendi.

Onun yerine, kendisi inşa edebilseydi nasıl bir ev sahibi olmak istediğini konuşmaya başladık. İlk başta, ev inşa etmek için yeterli parası olmadığını söyleyerek beni reddetti.

"Biliyorum, ama hayalimdeki ev hakkında konuşmayı seviyorum," diye karşılık verdim ve milkshake'imi bitirdim. "Yukarıda, çamaşırları doğrudan çamaşır odasına atabileceğim bir yer istiyorum."

Yüzü aydınlandı. "Bu fikri çok sevdim. Ve yeni çıkan yumuşak kapanan çekmeceler."

Başımı salladım ve söylediği her şeyi zihnimde not aldım. Bir kez başladı mı, durmadan konuştu. Farkında olmasa da, bu konu üzerinde düşünmüştü.

O da benim kadar yerleşmeye hazırды.

Eve vardığımızda Char yorgun olduğunu söyledi. Hâlâ ayrı odalarda kalmamızı sorgulamadı ama merdivenlere çıkmadan önce bana uzun uzun baktı.

Evi inşa etmek için arazide mükemmel bir yer biliyordum. Henüz güzel eşimle paylaşmadığım nedenlerden dolayı, arazimizde, ailemizin yakınında olmam gerekiyordu. Dönüşebilmeliydim ve ejderhalar klanlarının yakınında olmalıydı. Ama evin inşaatını başlatabilecek bir müteahhit tanıyordum. Birikimlerimi iyi bir şekilde kullanmanın zamanı gelmişti.

Bana hemen e-posta adresini gönderdi, ben de nadiren kullandığım dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve onun ev hakkında söylediği her şeyi ve evin yerini ona gönderdim. Sonra Mav'e, Chad ve inşaat ekibinin Poplar Bluff'ta dolaştığını fark edebileceğini söyledim. Orası benim evim için istediğim yerdı. Oldukça yüksekteydi ama tüm arazinin en güzel manzarasına sahipti.

Her şey kolaylıkla yolunda gitti. Chad işleri ayarlamaya başladı ve ertesi gün bana e-posta gönderdi. Mav, benim inşaat yapacağım fikrine çok sevindi. Tabii ki ona gizlilik yemini ettirdim.

Charlotte ile birlikte yaşayacağım ev düşüncesi, geçen hafta Logan'ı gördüğümünden beri en iyi ruh halime girmiştım.

Koridoru parmak uçlarında geçip Charlotte'un odasına girdim. O çoktan uykuya dalmıştı, önlüğü yere buruş buruş atılmıştı. Yüz kreminin kokusunu aldım. Gelip yüzünü yıkamış, sonra yatağa yığılmıştı.

Sarı saçları hala at kuyruğundaydı, yanağından birkaç saç telini okşadım.

Bu güzel kadın hayatıma girip onu alt üst etti ve ben daha mutlu olamazdım. Onu, hayal edebileceğimden çok daha fazla seviyordum.

Birlikte hayatımıza başlamak için sabırsızlanıyordum.

CHARLOTTE

Tabii ki, yeni işimdeki ilk izin günümde Axel çalışmak zorundaydı. Çok hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım. Öyle bir kız olmak istemedim. İlişkisi yüzünden kendini tamamen kaybeden bir kız. Arkadaşlarımı ihmal etmek en kötüsü olurdu, bu yüzden Ava ve Harley'e mesaj atıp onları öğle yemeğine davet ettim.

Ava'nın veli toplantısı vardı, ama Harley gitmeye can atıyordu gitmeye can atıyordu.

Kasabada yemek yiyebileceğimiz tek yer olan lokantada buluştuk. bir şeyler atıştırabileceğimiz tek yerdi.

Harley, sodasını içerken bana sırtıttı. "Axel nasıl?" Kaşlarını oynattı.

Ben kahkahayı bastım. "Oh, kes şunu. Biz..." Ben de kaşlarımı oynattım. "O tek seferden beri."

Neredeyse çığlık atacaktı. "İlk seferi bilmiyordum!"

"Şşş." Onunla kıkırdayarak etrafıma bakındım, kimse bize dikkat ediyor mu diye. "Bir gece geçirdik, ama o zamandan beri tekrar denemedi. Sanırım beni etkilemeye çalışıyor."

Yüzü yumuşadı ve inledi. "Oh, bu çok romantik."

Haklıydı. Romantikten de öteydi. "Öyle. Ama ben o performansı tekrarlamaya hazırım."

Yine kahkahalara boğulduk ve yemeğimizi bekledik.

"Ona birlikte bir yer bulmak isteyip istemediğini sormayı düşünüyordum," dedim. "Bunu açıkça sormadan bir şeyler söyledim ve o da bana hayalimdeki evden bahsetmemi sağladı. İkimiz de birlikte taşınmak konusunda kesin bir karara varamadık."

"Onunla yaşamak istiyor musun?" diye sordu Harley basitçe.

Başımı salladım. "Sanırım biliyorum, ama çok hızlı hareket etmekten korkuyorum. O harika biri. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi ilişki. Ama ya çok acele edersem?"

Harley başını salladı. "Korku içinde yaşayamazsın. Eğer öyle yaparsan, yapmaya değer hiçbir şey yapamazsın."

Genç kız yaşına göre çok akıllıydı. "Söylesene, Stefan nasıl?" O iç çekerken ben kaşlarımı kaldırdım.

"Olmuyor. İlgilenmiyor gibi görünüyor."

Hayal kırıklığıyla dolmuştum ve yeni arkadaşımı kucaklamak istedim. "Üzgünüm. İkiniz birlikte çok tatlı görünüyordunuz. İşe yaramasını istemiştin."

Dudaklarını büzdü. "Evet, ben de. Ama kaderimizde yokmuş galiba." Tereddüt etti, sonra devam etti. "Ve birkaç tuhaf şey oldu. Bir gece burnundan duman çıktığını gördüğüme yemin edebilirim, sonra da gözleri bir anlığına kırmızıya döndü."

Duman tam Axel'e yakışır bir şeydi. Ne tuhaf. "Eminim her şey yoluna girecektir. Bu biraz çılgınca geliyor."

Konuyu aşktan uzaklaştırıp salon hakkında konuşmaya başladım. O, salonun tırnak bölümünün müdürüydü, ama bir gün salonun sahibi için tüm salonu yönetmek istedi. "Büyükanne bakarken çevrimiçi işletme kursları aldım," dedi Harley. "Artık evde bakım hizmeti almaya hak kazandığı için, daha zorlu bir işe odaklanmak için daha fazla zamanım var."

Onu bu konuda cesaretlendirdim. Kendisi için elinden gelenin en iyisini yapabiliirdi.

Öğle arası bittiği için kısa süre sonra ayrıldık.

Malikaneye geri döndüğümde, arabamı arka kapının yanına park ettim ve çantamı aldım, ama karla kaplı bahçeye baktığımda, koyu renkli bir leke dikkatimi çekti. Ölü bir hayvan olmaması için dua ederek, daha yakından bakmak için sıkışmış karların üzerinde yürüdüm.

Yaklaştığımda, bunun bir yığın giysi olduğunu fark ettim.

Aslında bir polis üniformasıydı. Gömleği elime aldım. Rozet hala gömleğe takılıydı. Bunlar Axel'in giysileriydi. Ne oluyor?

Solumda ve biraz arkamda bulunan ormandan gelen hışırtı sesi beni Axel'in gömleğini ve döndürerek savunma amaçlı çömeldi

savunmacı bir şekilde. Bu bölgede, o ormandan her türlü vahşi hayvan çıkabilirdi.

Ama ağaçların arasından çıkan şey, milyarlarca yıl düşünsem bile hayal edemeyeceğim bir şeydi. Devasa yaratığa bakarken kendimi mantıklı düşünmeye zorladım. Gördüğüm hiçbir at veya inekten daha büyüktü. Daha çok bir filin boyutlarındaydı. Pulları vardı, gerçek pullar. Dinozor veya kertenkele gibi.

Ev tarafına doğru baktı ve ben nefesimi tuttum, dönüp buradaki küçük binada saklanmaya çalıştım. Ama kar ayaklarımın altında çıtırdadı ve yaratık kocaman kafasını bana doğru çevirdi.

Gözleri büyüdü ve bana doğru adım attığında çığlık attım. Eve kolayca ulaşamadığım için, Ava'nın evine giden yolu bildiğim ormana doğru koştum ve sadece binanın kapısını çekmek için durdum. Kilitliydi. Axel'in gömleğini hala ellerimde tutarken, dengemi korumaya odaklandım ve çığlık atmayı bıraktım. Bu, devasa yaratığa benim yerimi kesin olarak gösterirdi.

Onu atlatıp eve girmeye çalışmalıyım, ama o kadar korkmuştum ki mantıklı düşünemiyordum. Sadece koştum.

Ağaçların arasından ev görüldüğünde, Ava'nın adını bağırmaya başladım ve bağırmaya devam ettim. Beni duydu ve ben verandaya atladığımda kapıyı açtı, sonra ben eve girebilmem için kapıyı tuttu. Tam zamanında kenara atladı.

Onu kenara itip kapıyı çarptım.

"Ne oldu böyle?" diye bağırdı. "Logan mı, Axel ve Maverick'i aramalı mıyız?"

Ciğerlerim duman solumuş gibi yanıyordu. Formdaydım ama haftalardır egzersiz yapmamıştım ve o kadar uzağa ve hızlı koşmak beni kırk yıllık bir sigara içicisi gibi nefes nefese bırakmıştı. "Büyük bir hayvan," diye nefes nefese söyledim, gerçekte ne düşündüğümü söylersem ne kadar çılgınca geleceğini biliyordum: Bir ejderha.

"Oh, tanrım." Ava mutfak masasına oturdu. "Büyük bir hayvan, ha?" "Kocaman. Kertenkele gibi bir şey." Söyleyemedim.

Ava başını salladı. "Sakin ol," dedi.

"Ava," diye bağırdım. "Şaka yapmıyorum! Kolaylıkla bir fil kadar büyüktü. Belki daha da büyüktü."

"Biliyorum. Sana inanıyorum. Al." Ayağa kalktı ve elime bir şişe su tutuşturdu. "Otur ve bunu yudumla, ben Maverick'i arayayım."

Nasıl bu kadar sakin kalabildiğini anlamasam da, dediğini yaptım. Neden benim gibi çıldırmıyordu?

Ama sonra, sakinleştikçe ve nefesim yavaşladıkça, ormanda lanet olası bir ejderha tarafından kovalanmış olmam daha da saçma gelmeye başladı.

Ama gördüğümü görmüştüm. Başka türlü tarif etmenin yolu yoktu. Ya ejderhaydı ya da dinozordu.

Ava, arka kapı açılıp Axel içeri daldığında alçak sesle konuştu. Axel, karda yığılmış olan kıyafetleri giyyordu, beyaz iç çamaşırı ve tabii ki hala elimde olan gömlek hariç.

Duman kokusu onu odaya kadar takip etti. "Ne oluyor?" diye sordum, sesim tiz ve panik içindeydi. "Giysilerin neden yerdeydi? Ne düşüneceğimi bilemedim. O... yarattığı gördün mü?" Ayağa kalktım ve Axel kollarıyla beni sardı.

"Sorun yok," diye mırıldandı.

"Neden duman kokuyorsun?" diye

bağırdım. Bu lanet olası şey çok fazlaydı.

Ava iç geçirdi. "Ona söylemelisin."

Axel başını salladı. "Biliyorum."

"Ne söyleyeceksin? Saçın neden bu kadar dağınık?" Beynimin bir kısmı, paranormal aşk romanlarını okumayı seven kısmı, Axel'in dinozor ejderhası *olduğunu* söylemeye çalıştı. Ama bu imkansız olduğu için, daha olası açıklama, Colorado dağlarında hala dolaşan, soyu tükenmiş olduğu düşünülen dev bir kertenkele olduğu idi. İmkansız olan elendiğinde, geriye kalan her ne olursa olsun, ne kadar olasılık dışı olursa olsun, cevap odur.

Axel beni daha sıkı sarıldı. O içini çekerken ona baktım. "Charlotte, lütfen unutma, ben seni asla incitmem." Bana gülümsedi. "Asher de incitmez."

"Asher de kim?" diye sordum.

Ben Asher'im.

Zihnindeki ses, benim iç sesime hiç benzemiyordu. Kafamı salladım ve Axel'in arkasındaki Ava'ya baktım. Kafamda sesler duyarak aklımı kaçıırıyordum. Onlar da duyuyor muydu?

"Asher benim, benim bir parçam. Ben bir ejderhayım."

AXEL

Bayılmadı, bu iyiye işaretti. Ejderha dediğimde kollarımdan kurtuldu ve oturdu.

"Üzgünüm. Bu imkansız."

Gözleri uzaklara dalmış gibiydi. Bu bana iyiye işaret gibi gelmedi. "Bunun saçma olduğunu biliyorum." Ne demeliydim? Hiçbir kelime delice gelmiyordu.

"O doğruyu söylüyor, Char." Ava yanına oturdu ve koluna dokundu.

Charlotte kolunu çekip uzaklaştırdı. "Kanıtla."

Benim dönüşümümü görmesi gerekiyordu. Sorun değildi. Asher ne kadar yakışıklı olduğunu göstermeyi severdi. "Tamam. Arkaya gel."

"Ben burada bekleyeceğim," dedi Ava nazikçe. Muhtemelen beni çıplak görmek istemiyordu, zaten ben de onun görmesini istemiyordum.

"Bir dakika içinde döneriz." Charlotte için kapıyı açtım. O benim yanımdan geçerek arka verandaya çıktı ama hemen yana çekildi. Bana dokunmamı istemediğini hissettim.

Hızla iç çamaşırlarıma kadar soyundum, sonra arka bahçenin ortasına doğru yürüdüm. "Unutma, ikimiz de sana zarar vermeyeceğiz. Hiçbir şekilde." Son anda, boxerımı çıkardım ve Asher'ın dönüşmesine izin verdim.

Dönüşüm bittiğinde Asher kükredi, ama çok yüksek sesle değil. Gösteriş yapmak istiyordu, ama onu korkutmak istemiyordu. Charlotte kendini eve yasladı.

Geri dönüş. İnatçı ejderha geri dönmek istemezdi, ama kız çok korkmuştu.

Asher homurdandı ve bir daire çizerek dönerek tüylerini düzeltti.

Kız korkmuş. Onunla konuş.

Asher, Charlotte'a doğrudan baktı.

Merhaba, dostum.

Hızlı nefes alıp verişinin sesi kulaklarımızda yankılandı. Düşündüğümüz gibi dehşete kapılmış değildi. Kesinlikle korkmuştu, ama ben orada biraz da merak hissettiğimi sandım. "Kafamın içindeki sensin, değil mi?" Başını eğdi ve gözlerini kısarak baktı.

Asher başını sallayarak onayladı. *Zihnini korunmasız ve açık olduğunda, Axel'in vücudundayken bile beni duyabilirsin.*

"Cevaplara ihtiyacım var," diye fısıldadı. "Bu çok fazla."

Axel'in bedenini şimdi geri ister misin?

Kafasını salladı. "Saygısızlık etmek istemem." Güldü, ama bu komik bir ses değildi. Paniklemişti. "Sen yakışıklı bir ejderhasın."

Bunu sadece Asher'dan korktuğu için söyledi, ama ejderhalar iltifatları severlerdi. O zaman beni geri döndürmeme izin verdi, yakışıklı ve sevildiğimi hissettim.

Yaramaz.

İç çamaşırimi giydim, sonra üniformamın pantolonunu. Charlotte mutfağa koştu. İçeride giyinmeyi bitirdim, sonra masada onun karşısına oturdum ve geniş gözlerini inceledim. "O Asher'dı."

Kafasını salladı ve yumuşak bir ses çıkardı. Bir tür ciyaklama gibi. "Nasıl? Ne zaman? Neden?" Çok şaşkındı, mantıklı konuşamıyordu. Yerinde duramıyordu. Bacağı titriyordu ve parmaklarıyla masanın üstüne vuruyordu.

Ava araya girdi. "Sadece Axel değil... Maverick, James, Jury. Maddox bile öyle."

"Onlar d-d-ejderhalar mı?" Gözlerini arkadaşına çevirdi, ama merakından çok incinmiş görünüyordu. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen yapma. Hayatımızı biriyle geçirmek istediğimizden emin olana kadar bunu söylememiz yasak. Ya sana çok erken söyleseydim ve sen çıldırıp bizi ifşa etmeye çalışsaydın?"

Kafasını salladı. "Anlıyorum. Mantıklı. Ama yine de kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Maverick bizim alfamız. Sana, onun hormonları yüzünden taşınmamız gerektiğini söylemiştim, ki bu çoğunlukla doğrudu. Bir alfa reşit olduğunda ve ilk dönüşümünü yaşadığında, değişken ve şiddet eğilimli hale gelir. Büyükbabamın yanına gitmek zorunda kaldık, çünkü o da bir alfa."

Bana doğrudan baktı, ama gözlerindeki acı hoşuma gitmedi. "Sen alfa değilsin, değil mi?"

Bu sorunun canımı yakmadığını göstermeye çalıştım. "Hayır. Maverick, yakın ailemizde tek alfa."

Hiç tepki vermedi. Çığlık atmalı, ağlamalı ya da bana tokat atmalıydı. "Bilmelisin, sana çok yakında söylemeyi planlıyordum. Benim için önemlisin ve bunu bilmeni istedim."

Nefes alış, kulaklarımda bir davul sesi gibi hızlandı. "Senin için önemli miyim?"

Ben başımı salladım.

"Gerisini ona anlat," diye mırıldandı Ava.

Charlotte'un bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Ne?"

"Charlotte, sen benim kaderimdeki eşimisin." Lafı dolandırmadan her şeyi açıkça söylemek en iyisiydi. "Ejderham seni onun için mükemmel eş olarak gördü. O, durumun bundan daha karmaşık olduğunu söylüyor, ama bizim için önemli olan bu."

"Kader." Kaşları çöktü. "İçindeki ejderhayı yönlendiren büyülü bir kader öyle diyor diye mi benimle ilgileniyorsun?"

"Hayır," diye bağırdım neredeyse. "Hayır. Elbette seni fark etmemi sağladı. Seni görür görmez ve kokunu alır almaz, birlikte olmamız gerektiğini anladım, ama Charlotte, bu seni sevmemi sağlamadı. Seni tanıdıkça, daha çok sevdim. Sana deli oluyorum ve bunun kaderle hiçbir ilgisi yok."

Gözleri yaşlarla doldu ve başını salladı. Bana inanmamıştı. Kahretsin! Ona daha önce, kendi şartlarımla söylemeliydim, böylece bu kadar şok olmazdı. "*Kader* olmasaydı, bana ikinci kez bakar mıydın diye merak etmeden edemiyorum. Tabii ki bakmazdın. Senin gibi erkekleri çekmem. Kozmos müdahale etmeden olmaz."

"Bilmiyorum. Muhtemelen bakardım, çünkü sen çok güzelsin." Gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Büyük olasılıkla, evet, seni fark ederdim. Ama kesin olarak söyleyemem, çünkü bağ ilk başta beni çok etkiledi. Ondan sonra, tüm duygularım, seni tanımaya yönelik tüm çabalarım, sadece senin dünyadaki en muhteşem kadın olduğunu düşündüğüm için oldu."

Gözlerini kaçırdı ve kollarını kendine doladı.

"Her halükarda sana aşık olurdum," diye fısıldadım.

Yine bana baktı, gözyaşları yüzünden akıyordu. Onu kollarıma alıp gözyaşlarını öpmek istedim, ama nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

"Ciddi misin?" diye sordu, ağzından duyduğum en zayıf, en savunmasız ses tonuyla.

Saçlarım gözlerime düşene kadar başımı salladım. "Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar içten söylemedim. Benim için tek sensin. Kader olsun ya da olmasın, başka kimseyi istemiyorum. Hayatımın geri kalanında sadece seni istiyorum." Duygularım dışa vurdu. Boğazım düğümlendi.

O içini çekti. "Bu çok fazla. Çok fazla. Ve kendimi ihanete uğramış hissediyorum." Bunu söylerken Ava'ya bir bakış attı. "Gizliliği anlıyorum, ama bu çok fazla."

Ayağa kalktı ve ben de kalkmaya çalıştığımda elini kaldırdı. "Biraz zamana ihtiyacım var. Düşünmem lazım."

Onda bir terslik vardı. Kırılmış ve kafası karışmıştı, ama orada benim anlayamadığım başka bir duygu daha vardı.

"Üzgünüm," dedi Ava. "Sana söylemek istedim. Sonra Axel'e gerçekten ilgi duymaya başladığında, bunun ondan gelmesi gerektiğini anladım."

Charlotte başını salladı. "Anlıyorum. Sadece bunu sindirmem lazım." Gülümsedi, ama gülümsemesi her zamanki gibi gözlerine kadar ulaşmadı. Masadan uzaklaşıp koridora çıktı. "Sonra görüşürüz çocuklar."

Onun peşinden gitmek istedim, ama Ava elini koluma koydu. "Benim SUV'umu al," dedi.

Ön kapının yanındaki masadan anahtarların çıkardığı ses tek cevap oldu.

"Aldı," dedi Ava. "O iyi olacak." "Her şeyi mahvettim."

Ava sırtımı okşadı. "Ağabey, gerçekten mahvettin."

Şaşkınlıkla ona baktım. Bana ilk kez kardeşim diye hitap etmişti. Bu hoşuma gitti.

"Teşekkürler, küçük kardeşim." Elimi uzattım ve onu yanıma çekip kucakladım. "Bunu düzeltmeme yardım eder misin?"

Gölerek bana sarıldı. "Tabii ki. Kız kardeşler ne için vardır ki?"
Gerçekten de, ne için vardır?

CHARLOTTE

O gün öğrendiğim her şeyi sindirmek o kadar kolay olmadı. Sonunda SUV'yi doğrudan malikaneye sürdüm ve odama kilitlendim.

Neyse ki kapının kilidi sağlamdı.

Ejderha kapıyı açamazdı diye bir şey yoktu ama yine de.

Ejderha.

İlk içgüdüüm kaçmaktı, ama şoktan dolayı tepki vermemek için kendimi kontrol etmek istedim. Ertesi gün de izinliydim ve odamda geçirdim. Axel işe gittikten sonra aşağı indim ve Carla mutfaktaydı.

"Ah, canım. Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm." Kollarını uzattı, ama ben yapamadım.

"Lütfen," dedim. "Sarılmak istemiyorum. Kişisel bir şey değil, sen çok nazıksın. Ama dünyam altüst olmuş gibi hissediyorum."

O da başını salladı. "Anlıyorum. James bana gösterdiğinde..." Sözüünü kesip güldü. "Bunu pek iyi karşılamadım. Ondan çok korkuyordum."

Başımı sallayarak, buzdolabına gidip yiyecek bir şeyler aradım.

Artık malikanede kendimi rahat hissetmiyordum. Birkaç gün önce, evde mutfakta rahatlıkla kendime bir şeyler hazırlardım. Carla beni çok sıcak karşıladı. Ama onun sakladığı büyük sırrı öğrendikten sonra, hepsinin sakladığı sırrı, kendimi yabancı bir ülkede yabancı gibi hissetmeye başladım.

Carla birkaç kez sohbet etmeye çalıştı, ama ben sadece nazik cevaplar verebildim. Birkaç dakika sonra vazgeçti. "Seni yalnız bırakayım canım. Çok üzgünüm."

Bir anlığına elini sırtıma koydu, ama kendimi tutamadım. Geri çekildim.

Duygularım çatışyordu. O bana çok nazik davranmıştı. Onu ne kadar sevdiğimi söylememiş miydim? Neden özrünü kabul edemiyordum? Çünkü haftalarca beni evinde ağırlamış, bana kendi kızı gibi davranmış ve bana bir ipucu bile verme nezaketini göstermemişti.

Tanrı aşkına, Axel'in yanına taşınmayı düşünüyordum!

Ve bir kez daha, tüm yanlış kararları vermiştim. Bir dahaki sefere yakışıklı bir erkek bana ilgi gösterirse, kaçıp gidecektim.

O öğleden sonra, öğle ve akşam yemeği için yiyecek almak için tekrar aşağı kata indim. Dışarı çıkabilirdim, ama odamda saklanmak, kasabada biriyle karşılaşma riskini almaktan daha iyi görünüyordu.

Başka kimler ejderhaydı? Harley? Carlos? Bunu bilmenin bir yolu yoktu. Ertesi gün işe geri dönmem gerekecekti, bu harika olurdu. Buna odaklanıp, bununla barışmanın bir yolunu bulmaya çalışabilirdim.

Ve barışamıyorsam, yoluma devam ederdim. Başka ne

Ne yapabilirdim ki?

yap

malı James bu sefer mutfaktaydı, bir bardak süt dolduruyordu.

ydı

m?

"Merhaba, canım."

Gözlerine bakmaya cesaret ettim, ama o bana bakmadı. Bardağını içtikten sonra, hala gözlerime bakmadan gülümsedi ve odadan çıktı.

Benimle aynı odada bile kalamıyordu. Benim bildiğimi biliyordu. Belli ki bundan hiç memnun değildi.

Kahretsin. Bunu atlatabileceğimden emin değildim.

Axel işten eve geldi ve kapımı çaldı. "Gir." Bu sefer kapıyı kilitlemedim. Konuşmamız gerektiğini biliyordum.

"İş nasıl gitti?" Yatağımın ortasına oturup dizüstü bilgisayarımı önüme koydum. Bütün gün gerçek şekil değiştirenlerin hikayelerini araştırmıştım ama karşımıza çıkan her şey kurguydu.

"Uzun sürdü. Buraya, sana dönmek için sabırsızlanıyordum." Yatağın kenarına oturdu ve elini uzattı. "Akşam yemeğine çıkmak ister misin?"

Onun daha fazla cevap vermesi için başımı salladım. "Lütfen uzak bir yere gitmeyelim."

O da başını salladı ve elimi tutarak bizi kamyonetine götürdü. Yol boyunca düşüncelerimi topladım ve ona tam olarak ne sormak istediğimi belirledim. Markete vardığımızda onunla birlikte içeri girdim, o da şarküteri tezgahına gidip iki sandviç sipariş etti. Birkaç soda ve bir paket cips aldıktan sonra kasada ödemeyi yaptı ve kamyonetine geri döndük.

Bizi başka bir seyir noktasına park etti. Nefes kesici manzara, birkaç gün önce olduğu gibi bugün beni aynı şekilde etkilemedi. Gördüğüm kısmın altında kaç tane doğaüstü yaratığın dolaştığını merak ettim.

"Sadece senin ailen mi?"

Kafasını salladı. Yemeğini yuttuktan sonra konuşmaya başladı. "Dünyada birçok farklı türde şekil değiştiren var. Bildiğim kadarıyla vampirler ve cadılar bir efsanedir. Benim tek deneyimim şekil değiştirenlerle oldu."

Kalbim dondu. "Başka ne türler var?"

"Black Claw'da bir kurt şekil değiştirenler sürüsü var. Onlar, bu topraklarda dolaşma ve avlanma hakkı karşılığında topraklarımızı korumaya yardım ediyorlar. Bu şekilde birbirimize göz kulak oluyoruz."

Kurt şekil değiştirenlerin kavramını düşündüm. "Başka ejderha var mı?" "Sadece ailem ve Stefan."

Stefan. Oh, tanrım. Harley. "Eğer söylersem ne olur?"

Ağzına bir cips koydu ve yüzümü inceledi. "Sence kimse sana inanır mı?"

Kahretsin, bu iyi bir noktaydı.

Kaderdeki eş meselesini düşünürken sessizce yemek yedik. "Herkesin kaderindeki eşi var mı?"

"Hayır. Nadirdir ve her geçen yıl daha da nadir hale geliyor gibi görünüyor. Yine de, Ava ve Maverick kader eşleriydi. Belki de buradaki suda bir şey vardır." O güldü, ama ben gülmedim.

Onun içinde, benimle birlikte olması gerektiğini düşündüren bir şey olmasaydı, benim için endişeleneceğine ikna olmamıştım.

"Ya ben korkunç bir insan olsaydım?" diye sordum. "Ya kötü bir kişiliğim olsaydı ve kötü niyetli olsaydım?"

Bana bakarak cevap vermedi. "Ama sen öyle değilsin."

"Ben de onu söylüyorum! Belki öyleyimdir. Sen bilemezsin. Beni sevmenin tek nedeni, sevmek zorunda olduğunu söyleyen sihirli bir kural olabilir."

Kafamı salladım. Bu kader saçmalığını yutmuyordum. Bir insan gerçek duygularını nasıl bilebilirdi ki? Bu doğru değildi. "Lütfen beni eve götür."

O içini çekti ve başını salladı. O araba sürerken, ben gizlice ona bir bakış attım. Çenesi sıkı ve sertti. Kızgındı.

Elimde değildi. Şüphelerimi ve korkularımı durduramıyordum.

Ailem her zaman bende bir sorun olduğunu söylerdi. Değişmezsem kimsenin beni istemeyeceğini defalarca söylediler. Geleceğime daha ciddi yaklaşmam gerektiğini. Daha sorumlu davranmam gerektiğini.

Belki de haklıydılar. Yetişkin hayatımın tamamını bu yargıdan kaçarak geçirdim ve her ilişki denemem alevler içinde sona erdi. Belki de başından beri haklıydılar. Bende sevilmemeyi gerektiren temel bir şey vardı.

Üzerime kara bir bulut çöktü. Axel'e başka bir şey söylemeden evin önüne vardık. O akşam, odama kilitlenip Jury'ye mesaj attım ve beni işe götürüp getirmesi için anlaştık. En azından bu şekilde Logan'dan güvende hissedebilirdim.

Axel'e beni götürmesi konusunda endişelenmesine gerek olmadığını belirten bir mesaj attım, sonra telefonu kapattım. Onun cevabını okumak istemiyordum.

Ertesi sabah ben evden çıktığımda o işteydi ve sonraki üç gün boyunca ondan uzak durmayı başardım. İşe gittim, Jury'den fast food almayı ya da kafeteryadan bir şeyler almayı istedim, sonra odama kapandım. Mümkünse hala birikimlerimi harcamak istemiyordum ve ilk maaşım bugün ödenecekti.

Beklendiği gibi, amirim maaşımı bana verdi. "Aşağıdaki kredi birliğinde nakde çevirebilirsin." İçinde kendi bankası olan kadar büyük bir hastanede hiç çalışmamıştım. "Ya da hesabına yatırabilirsin."

Yakınlarda hesabım yoktu. Black Claw civarında tasarruf hesabımın bulunduğu ulusal bankayı görmemiştim, bu yüzden öğle yemeğinde kredi birliğine uğrayıp çeki bozdurdum.

Kaçmam gerekirse, artık kaçabilirdim. Bu para, arabamda birçok gece uyuyarak birkaç hafta yoluma devam etmeme yetecek kadardı.

Sıcak bir iklime gitmem gerekecekti.

Hâlâ Black Claw'dan ayrılmak istediğimden emin değildim. İşimi seviyordum.

Ama bir sonraki kasabaya taşınmayı düşündüm. Zaten hastaneye daha yakındı. Böylece Ava'ya ve Harley'e de yakın olacaktım.

Jüri, seçeneklerimi düşünürken beni malikaneye geri götürdü. Daire ararken bir otel odası tutabilirdim. İki hafta sonra yine iyi bir maaş alacaktım. Hatta bu maaştan daha iyisi.

Yatak odama girdiğimde Axel yatağımda oturuyordu. Kapıda donakaldım.

"Hey, konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Başımı salladım. Sanki başka seçeneğim varmış gibi. "Tabii."

"Neden bizden kaçınıyorsun?" diye sordu keskin bir şekilde.

Çantamı komodinin üzerine koydum ve kollarımı kavuşturdum.

"Neden senden kaçınmayayım ki? Bütün bu olay delilik!"

"Bir hata yaptık. Bu kadar uzun süre senden saklayarak hata yaptım." Ellerini havaya kaldırdı ve ayağa kalktı. "Ama bunu kabullenmek için bir haftan vardı. Şimdiye kadar kesinlikle bununla barışmış olmalısın."

O yatağın etrafında dolaşırken ben de hareket ettim. Onun benim alanıma girip, o muhteşem gözleriyle beni ikna etmesini istemiyordum. "Ne dememi bekliyorsun? Kırıldım. Kendimi ihanete uğramış hissediyorum. En sevdiğim tabağı düşürüp kırmışsın gibi bu durumu öylece unutamam. Haftalarca bana yalan söyledin, bir yandan da benimle flört ettin!" Bana söylemeyi planladığından nasıl emin olabilirdim ki?

"Seni incittiğim için çok üzgünüm." Yüzünde gerçek bir acı belirdi. Ama o iyi bir yalancıydı. Belki de iyi bir aktördü. Daha önce samimi görünen erkekler tarafından yanılmıştım. "Ama bu kötü niyetle yapılmadı. Seni aldatmak için yapmadık, televizyon dizilerindeki kötü adamlar gibi. Emin olana kadar sırrı saklamamız gerekiyordu. Ben eminim, ama sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Başımı salladım. "Bir yanımlı bunu tamamen anlıyor. Ama Axel, daha önce canavara dönüşmeyen erkekler tarafından çok incitildim."

O geri çekildi. "Asher bir canavar değil. O zeki ve gururlu biridir."

"Eminim öyledir. Ama bence kendini, kaderinde yazılı bir eş yükümlülüğünü yerine getirmek için beni sevdiğine ikna ettin. Bu nadir bir durum, bu yüzden buna boyun eğmen gerektiğini düşünüyorsun."

Yüzü daha da karardı. "Hiç kazanabilecek miyim? Sana deli gibi aşık olduğumu kanıtlamama izin verecek misin?"

Cevap vermedim. Yapabileceğim tek şey zaman tanımaktı, ama o benden bir karar vermemi ve kalbimin onun istediği şeyi yapmasını istiyordu.

"Elimden geleni yapıyorum, ama sanki sen benimle orta yol bulmak istemiyormuşsun gibi. İlişkımız için tek başıma mücadele etmek zorunda olmamalıyım. Sen de mücadele etmeye hazır mısın?"

Öyleydi, ama bu karar sallantıdaydı. "Zamana ihtiyacım var."

O içini çekti. "Beş gün oldu. Ben senin eski erkek arkadaşların gibi değilim. Ben bir oyuncu ya da kullanıcı değilim. Duygularım bana ait, kader ne derse desin. Eski yaraların güzel bir şeyi mahvetmesine izin veriyorsun." Yürümekten vazgeçip kollarını uzattı. "Bu ilişki için tek başıma savaşmayacağım. Seninle birlikte cehenneme kadar savaşırım, ama tek başıma değil."

Kalbim paramparça oldu. Bu, Logan'ın beni dövdüğünde hissettiğim acının bin katıydı. Bu, kafatasımın değil, kalbimin kırılmasıydı. "O zaman savaşmayı bırak," diye fısıldadım.

Şaşkın bir şekilde geri adım attı. Sonra birkaç kez gözlerini kırptı, dönüp odadan çıktı ve kapıyı arkasında yumuşak bir tıklama ile kapattı.

Dolaba gidip en büyük valizimi çıkardım. Birkaç gece için ihtiyacım olan her şeyi valize koydum. Ava geri dönüp geri kalan eşyaları almama yardım edebilirdi.

İş kıyafetlerimi, tuvalet malzemelerimi ve bana eşlik edecek birkaç kitabı aldığımı kontrol ettikten sonra valizi aşağıya indirdim. Arabamı arka tarafa park etmiştim, bu yüzden evden çıkmak için mutfaktan geçmem gerekiyordu.

Axel masada tek başına oturuyordu.

Gözlerini kaldırıp bana baktı. Ağlamıştı.

Bavulu masanın etrafından geçip arka kapıya doğru yuvarladım, ama o tek kelime etmedi.

Kalbim tamamen kırılmıştı, ama beni durdurmadığında daha da paramparça oldu.

Onun beni durdurmasını bu kadar çok istiyorsam, neden ona bizim için savaşmayı bırakmasını söyledim ki?

Çünkü asla işe yaramazdı. Çok kırılmıştım. Çok berbat durumdaydım. Hikayeme ejderhalar ekleyince, akıl hastanesi için bir masaldan başka bir şey olmuyordu.

Kapıda bir saniye duraklayarak bana engel olması için zaman tanıdıktan sonra, kapıyı arkamdan çarptım ve arabama koştum, sonra valizi arka koltuğa attım.

Ben sürücü koltuğuna oturmadan Axel arka kapıyı açtı. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Tekrar denemeye karar vermişti. Bana zaman tanımıştı. "Logan hâlâ dışarıda. İş yerinde olmadığını zamanlarda birinin seni takip ettiğini görürsen şaşıрма." Arka kapıyı kapattı ve perdeyi çekti.

Beni etkili bir şekilde dışarıda kilitledi. Sonsuza kadar.

Ağlayarak hastaneye doğru sürdüm. Hastanenin yanında, internette iyi yorumlar alan bir otel vardı.

Sürüş sırasında birkaç dakikada bir gözlerimden akan yaşları silmek zorunda kaldım, ama otele sağ salım vardım. Check-in işlemi sorunsuz geçti ve kısa süre sonra yüzüstü yatarak bembeyaz yastığı sıkıca kavrayıp, kalbimdeki acıyı ağlayarak dışa vurdum.

Uyuya kalmış olmalıyım, çünkü bir sonraki hatırladığım şey, birinin kapımı yumruklamasıydı.

Axel. Oh, şükürler olsun. Korkunç bir hata yapmıştım. Zamana ihtiyacım vardı, ama onun yanında kalıp onu reddetmeyerek zaman kazanabilirdim. O ve ailesi bana karşı çok iyi davranmışlardı.

Dönüşenlerin gezegende dolaştığını ve onun aptal bir kader yüzünden beni fark ettiğini öğrendiğimde iyi tepki vermemiştim.

Ama ben savaşmayı bırakmak istemiyordum. "Axel," diye bağırdım kapıyı açarken. Ama gelen Axel değildi. Logan'dı.

"Axel kim lan?" diye bağırdı ve odaya girdi.

Ondan uzaklaşmaya çalışırken, büyük bıçağı hatırladım.

Hâlâ yatak odasındaki
çekmecedeydi. Malikanede.

AXEL

Arka kapıdan çıkmıştım ki, arabasının ön kapıdan uzaklaştığını duydum, ama onu durdurmak için geç kalmıştım. Daha hızlı olmalıydım, daha erken geri çekilmeliydim. Motorun sesi tamamen kaybolana kadar öfkem geçmedi ve pişmanlık duymaya başladım.

Lanet olsun. Her şeyi mahvetmişim. O, tüm dünyasının, anladığı gerçekliğin dokusunun geri dönüşü olmayan bir şekilde değiştiği gerçeğini kabullenmek için biraz daha zaman istemişti.

Bunun için ona birkaç gün daha verebilirdim.

Kalbim acı verici bir şekilde çarpıyordu. Arka verandada oturup, soğuk kemiklerime işleyene kadar karı seyrettim. Bir ejderhanın içini soğutmak uzun zaman aldığı için, birkaç saat geçmiş olmalıydı. Asher'in içinde yaşayan ateş benim içimde de yaşıyordu, bağırsaklarımda kıvrılmış, yayılıp ısıtabilen bir ateş.

Ama o ateş söndü. Asher kederli ve endişeliydi.

Onu sahiplenmeliydik.

Bu, onun inandığı şey ne olursa olsun, daha kötü olurdu. Charlotte'u sahiplenmiş, uyarı veya rıza olmadan onu ısırmış olsaydık, iz bırakmadan ortadan kaybolurdu. En azından bu şekilde, tüm eşyaları hala buradaydı. Bir ara geri dönmek zorundaydı. Ve döndüğünde, durumu düzeltmek için ne yapmamız gerekiyorsa yapacaktık.

Soğuğu umursamadan, ona olanları telafi etmek için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdikten sonra bile arka verandada hareketsizce oturdum. Onun cep telefonunu aramayı denemeli miyim, denememeli miyim diye kendimle tartıştım.

En iyi yol, onun istediği gibi ona zaman tanımaktı. Ama bizim için mücadeleyi bırakmadığımı bilmesini istedim. Kendimi beklemek için zorladım, henüz onunla iletişime geçmedim, sakinleşmesine izin verdim. Muhtemelen şu anda Ava ve Maverick'in yanındaydı. Güvendeydi.

Kar yağmaya başladı, hafifçe süzülerek omuzlarıma kondu. Birkaç dakika sonra erimeyi bıraktı. "Burada ne yapıyorsun?" Maverick'in sesi gecenin huzurunu bozdu. Kapıyı açtığını bile duymamıştım.

"Charlotte gitti."

"Ne zaman?" Maverick beni kolumdan tutup ayağa kaldırdı. "Donuyorsun. İçeri gel." Beni mutfığa taşıdı ve bir sandalyeye oturttu. "Ne oldu?"

"Ona, bizim hakkımızda öğrendiklerini kabullenmesi için yeterince zaman geçtiğini söyledim." Başımı eğdim. Ne kadar aptalmışım.

"Sen aptal mısın?" El havlusunu kafama attı. "Saçını kurut."

"Tabii ki ben bir aptalım." Maverick'e bakarak olayı çözmeye çalıştım. "O senin evinde, değil mi?"

O başını salladı. "Hayır, senin telefonunu aradım ve sana ulaşamayınca doğruca buraya geldim."

Endişe beni sardı. En azından daha önce, işleri bu kadar karıştırdığım için üzülüyordum, ama onun güvende olduğundan emindim. "Stefan'a onu takip etmesini söyledim. Telefonum nerede?"

Ona mesaj attıktan sonra telefonu tezgahın üzerine bırakmıştım. Hâlâ oradaydı. Telefonu aldım ve saçımı havluyla kurularken cevapsız aramaları ve mesajları kontrol ettim.

Maverick'ten dört cevapsız arama ve üç mesaj vardı. "Sen çok endişelisin. Ya sadece uyuyorsam?"

"Charlotte'un arabasının geçtiğini gördüm. Tek başına. Kontrol etmek istedim. Birkaç saat sonra, yeterince uzun bir süre geçtiğini düşündüm."

Stefan üç mesaj göndermişti.

Onu buldum. Şu anda onu takip ediyorum.

O bir otelde. Hastanenin yanındaki otelde.

Kokuyu takip ederek odasına ulaştım, ama etrafta çok fazla insan olduğu için zor oldu. 312 numaralı odada ve kapıdan gelen seslere bakılırsa uyuyor. Arabada bekliyorum. Onun arabasının yanına park ettim.

"O güvende." Mesajı Maverick'e ilettim.

O da başını salladı. "İyi. Bu gece dinlenip sakinleşmesine izin ver, yarın her şeyi düzeltebilirsin."

İç geçirdim ve masaya oturup telefonumu sımsıkı tuttum. "Sence yapabilir miyim?"

Omuz silkti. "İkinizin konuştuklarını bana anlat."

Kardeşim, Kingstonların bilge kadını. Kıkırdadım ama ona tüm hikayeyi anlattım.

Bitirdiğimde, bana baktı. "Her şeyi mahvettin, değil mi?"

"Bu bir işe yaramaz." Haklıydı, ama ben bunu zaten biliyordum.

"Kardeşim, dürüst ol. Bence bu durum düzeltilemez değil. Kadınlar dirençlidir. Ve o çok şey yaşadı. Ondan özür dilemelisin, belki ona çiçek alabilirsin? Ama onu aldatmadın ya da dövmedin ki." Ellerini uzattı. "O mantıklı bir kadın ve *gerçek* ihanetin ne olduğunu biliyor. Bu öyle bir şey değil."

Yine haklıydı, ama kısmen de yanılıyordu. "Evet, ama yaşadığı onca şey yüzünden daha sabırlı olmalıydım. Ona bir buket çiçekten fazlasını borçluyum."

Charlotte'a nasıl özür dileyebileceğim konusunda fikir alışverişine devam ettik. Artık onun güvende olduğunu bildiğim için biraz rahatlamıştım. Maverick annemin yaptığı gibi sıcak çikolata hazırlarken ben de kıyafetlerimi değiştirdim.

Aşağı indiğimde saatin daha on olduğunu fark ettim ve bütün akşam boyunca annemi ve babamı görmemiştim.

"Ailemiz nerede?" diye sordum.

Maverick güldü. "Yemeğe ve sinemaya gittiler. Sana ve Charlotte'a biraz zaman ayırmak için çıktıkları o hafta sonu, görünüşe göre onları romantikleştirmiş. Annem Ava'ya, babamın aşık bir genç gibi davrandığını söyledi."

Onlar için mutluydum, ama biraz da iğrenmiştim. "Sevimli. Ama, iğrenç." Mav kahkahayı bastı. "Ben de aynen öyle düşünüyorum."

Charlotte için içim acıyarak sessizce çikolatamızı yudumladık. "En azından ona mesaj atsam mı? Özür dilediğimi ve telafi edeceğimi söylesem mi?"

Kupasını inceledi. "Belki. Zararı olmaz herhalde. Ava'yı arayıp sormalı mıyız?"

Bu harika bir fikirdi. O, durumu düzeltmeme nasıl yardım edebileceğini bilirdi. "Evet." Onu aramak için telefonumu aldım, ama tam o anda telefonum çaldı.

"Stefan'ım." Düğmeye bastım. "Alo?"

"Buraya gelmelisin. Bir adam onu otelden dışarı sürükledi. Karşı koymadı ya da çığlık atmadı, ama adam onu başka bir arabaya tikiştirdi. Onları zar zor gördüm."

Hayır. Hayır! Durum tam olarak anlaşıldığında gözlerim karardı. Charlotte'un pislik eski sevgilisi onu kaçırmıştı. "Neden? Bu nasıl oldu?" diye bağırdım. Hoparlör düğmesine basarak telefonu masanın üzerine koydum, böylece Maverick de duyabilirdi. Asher içimde kaynıyordu, dönüşmeye ve kokusunu takip ederek onları avlamaya hazırdı. Sonra da Logan'ı dişleriyle parçalamaya.

"Yan kapıdan çıktılar. Ben binanın etrafında, onun arabasının yanında park etmiştim. Onları fark etmemin tek nedeni, onun arabasını binanın yan tarafına, benim görebileceğim kadar uzağa park etmiş olmasıydı."

Hoparlörden bir korna sesi geldi. "Lanet olsun," diye mırıldandı. "O neydi? Sen miydin?" diye sordu Maverick.

"Hayır, otoyolda onların arkalarındayım, ama önümüzde birkaç araba var. Biri başka birinin önüne çıktı. Muhtemelen iyi bir şey, beni fark etse bile, dikkatini benden uzaklaştırırdı."

"Adam neye benziyordu?"

"Hava karanlık ve otelin ışıkları pek iyi değil." diye homurdandı. "Arka yola giriyorlar, aslında şehre geri dönüyorlar. Gümüş rengi, sıradan bir sedan sürüyorlar. Dört kapılı, dört silindirli."

Maverick ayağa kalktı. O da benim kadar iyi biliyordu ki, bu araba Logan'ın kredi kartını kullandığı benzin istasyonundaki güvenlik kamerası görüntülerinde gördüğümüz arabaydı. O günden beri kartlarını hiç kullanmadığına göre, bir yerden nakit para almış olmalıydı. Charlotte'u aradığı güne kadar hiçbir haber yoktu.

"Yola çıkıyoruz," dedi Maverick. Onu takip ederek evden çıktım ve ön kapıda bekleyen polis arabasına bindim. Kamyonetini değil de polis arabasını kullandığına sevindim.

"Hattaki kal, Stefan," dedim.

Cevap vermedi. "Brushy Road'a dönüyorlar." Bu yol dağlara çıkıyor ve düzinelerce avcı kulübesine gidiyordu. Kışın son av sezonu yeni bittiği için çoğu şu anda boş olacaktı. Kulübeler yazın yürüyüşçüler ve doğa severlerle dolardı ama Eylül geldiğinde yine avcılarla dolacaktı.

Stefan herhangi birine gidebilirdi. Hepsini aramak saatler ya da günler sürerdi. Ve şu anda sahip olduğumuzdan daha fazla insan gücü gerektirirdi. "Onları gözden kaçırma."

"Onları yavaşlatmaya çalışacağım," dedi Stefan. "Şimdiye kadar onları takip ettiğimi fark etmiş olmalı."

"Yakınlarında kal, ama aptalca bir şey yapma."

Birkaç dakika sonra Brushy Road'a çıktık. Mav yol boyunca farlarını yakmıştı ve karakoldaki Carlos ile telefonda konuşuyordu. Carlos, daha fazla insanı ve bir ambulansı bize yönlendirmek için telefonu kapatmıştı. Her ihtimale karşı.

Aynı yola girdiğimizde farları kapattı. "Sürpriz unsuruna ihtiyacımız olursa diye."

"Beni dışarı çıkarmalısın. Dönüşüp onlara daha hızlı ulaşabilirim," dedim.

Maverick başını salladı. "Karşımızda asi bir ejderha yok. O bir insan. Bizim ondan daha fazlası olduğumuzu fark etmesine izin veremeyiz."

Haklıydı, lanet olsun. Ama biz onlara ulaşmaya çalışırken, o ona zarar verebilirdi.

"Müdahale etmeliyim." Stefan hoparlörden çılgınca konuşuyordu. "Az önce çığlığını duydum. Sanırım ona vurdu."

Asher içimden kükredi. O ana kadar kendini oldukça iyi kontrol ediyordu, ama eşinin dövüldüğünü duymak onun dayanabileceğinden fazlasıydı. Burnumdan duman çıkmaya başladı.

"Sakin ol," diye uyardı Maverick.

"Bekle!" diye bağırdı Stefan, sonra telefon kesildi.

"Acele et," diye homurdandım. "Onlara ulaşmazsan, bu arabada dönüşeceğim."

"Asher!" Maverick bağırdı ve virajı hızla döndü. Bu yolun dağ virajları, iyi bir günde bile tehlikeli ve keskin virajlardı. Gece yarısı, yere yeni yağan karla kaplıyken ise daha da tehlikeliydi. "Beni dinle! Axel ve ben bu işi hallederiz. Vardiyayı zorlama

. Bu adamı paramparça etmek istediğini biliyorum, ama o bir insan. Onunla bizim ilgilenmemize izin vermelisin. Söz veriyorum ilgileneceğiz."

Asher biraz sakinleşti. Maverick'in benim konumuma ve kızgınlığıma saygı duyduğu için alfa gücünü kullanmaktan kaçındığını biliyordum. "Sen yapmalısın," dedim. "Asher kendini zor tutuyor."

Maverick, özellikle keskin bir virajı almak için arabayı yavaşlattı ve tekrar ağzını açtı. Bu sefer sözleri, ejderhası Zephyr'in gücüyle doluydu. "Asher, insan ya da yardım etmeye gelen diğer insanlar bölgeden ayrılana kadar dönüşmeyeceksin. Axel yalnız kalana kadar bekleyeceksin."

Asher bunu duydu. Alfa tarafından azarlandığından geri çekildi. "O dönüşmeyecek," dedim. Asher sinirlenmişti. Bizim eşimiz söz konusu olduğunda bunu hiç sevmiyordu. Ama alfanın doğrudan emrini çiğneyemezdi. Yapamazdı. Bunu düşünmek bile acı vericiydi.

Farlar bir enkaza parladı. Maverick frene bastı ve bir arabaya çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Işıklar onu aydınlattığında, onun Stefan'ın arabası olduğunu fark ettim.

Dönüşmeden arabasının önünden çıkmaya çalışıyordu. Polis arabasının içinden onun dönüşümünün kokusunu aldım.

Arabadan atlayarak Stefan'ı geçip Charlotte'u bulmaya koştum ve Stefan'ın arabasına fazla zarar vermediğini fark ettim, ancak adrenalin onu aracın içindeki vites koluna çok yaklaştırmıştı. Arabayı durdurması ya da dışarı çıkması gerekiyordu.

Logan küçük gümüş rengi arabanın sürücü koltuğundan sendeleyerek çıktı, ama Charlotte'un başı arabanın içinde görünüyordu. Araba dönmeden önce, Charlotte'un bulunduğu tarafı korkuluğa çarpmış ve ön kısmı korkuluğa doğru dönmüş gibi görünüyordu. En azından bu, onu dışarı çıkarabileceğim anlamına geliyordu.

Kapı kolu, sertçe çektiğimde elimde kırıldı, ama muhtemelen raya çarptığı için sıkışmış ve kapanmıştı.

Logan arabanın etrafında sendeleyerek bana doğru geldi. "Git buradan," dedi, bir elini başına koyarak.

Onun boğazını parçalamak istedim, ama önce Charlotte'un iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu, bu yüzden onu kenara itip Maverick'e doğru ittim ve arabanın etrafından dolaşarak sürücü koltuğuna tırmandım. "Charlotte. Uyan, bebeğim. Buradayım. Artık güvendesin." Pencereden dışarı baktığımda, gördüm ki...

Maverick o orospu çocuğunu tutuyordu. Bir dakika içinde onunla ilgilenecektim.

Kafasındaki kesikten kan sızıyordu. Lanet olsun ona. Onu sahiplenmiş olsaydım, daha dayanıklı olurdu. Yaralanması daha zor olurdu.

Stefan arabanın kapısında arkamda sıkışıp kalmıştı. Maverick'in Logan'la tartıştığı sesleri duymazdan geldim. Kardeşimin onunla ilgilenmesini istemiyordum, bunu kendim yapmak istiyordum ama Charlotte'u kontrol etmek öncelikliydi.

"Ona vurdu," dedi Stefan. "O zaman çığlığını duydum, ben de arkadan çarptım, ama biraz merkezden saptım. İkimizi de savurarak döndürdüm."

"Bariyeri aşmadığı için çok şanslısın." Onu kemerinden çözdüm ve kollarıma aldım. Onu konsolun üzerinden geçirip sürücü tarafına çıkarmak zordu, ama başardım.

Ayağa kalktığımda kendine geldi ve gözyaşları yanaklarından süzülürken rahatlamış bir şekilde bana baktı. Onun muhteşem mavi gözlerine bakmaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım. "Oh, Axel." Charlotte başını bana yaslayıp hıçkırarak ağladı. "Burada olduğun için çok mutluyum." Rahatlama ve minnettarlık dalgaları onu sardı.

"Bir daha seni gözümün önünden ayırmayacağım," diye söz verdim. Kalbim eşime olan sevgiyle ve onu güvende tutma arzusuyla doldu. O pisliğin onu yine ciddi şekilde incitmesine izin verdiğime inanamıyordum. "Böyle bir şey bir daha asla başına gelmeyecek. Çok üzgünüm." Yanağımı yanağına dayadım ve fısıldadım. "Dünyadaki tüm zaman senin olabilir. Seni dünyanın sonuna kadar bekleyeceğim." Bunu tüm kalbimle söylüyordum.

Asher daha da içten söylüyordu. Dönüşüp onu havaya kaldırmak, onu alıp sonsuza kadar saklamak istiyordu.

Tabii ki bu mümkün değildi.

Boynumu sıktı. "Teşekkür ederim. Seni seviyorum."

Bu sözler kalbime sihirli bir şok gönderdi. Verandada oturduğumdan beri beni terk etmeyen soğukluk, sıcaklığın banyosunda yıkandı. Asher'ın öfkesi bile içimi ısıtmamıştı. Charlotte'un sevgisi ısıttı.

"Burada beni bekler misin?" diye sordum. "Yaralanman ciddi mi?"

Kafasını salladı. "Hayır. Muhtemelen yine hafif bir beyin sarsıntısı, ama ciddi bir şey yok."

Onu Maverick'in devriye arabasının sürücü koltuğuna dikkatlice oturttum ve Stefan'a başımı salladım. "Ona iyi bak."

O da ciddiyle başını salladı. "Canım pahasına."

Charlotte'a bir saniye güven verici bir gülümseme attıktan sonra, Logan'a döndüm. Maverick onu korkuluğa sıkıştırmıştı. Kardeşim, gerektiğinde onu tutmak dışında fiziksel olarak onunla çatışmamıştı. Logan'ı benim halletmemi beklediği için ona çok minnettardım; Mav'ı öpebilirdim. Logan'ı yaptıklarından dolayı cezalandırmak benim görevimdi.

Maverick'i geçip, yumruğumu geriye çekip acımasız adama vurdum. Tüm gücümü kullanamadım, yoksa onu anında öldürebilirdim.

Bir çocukla oynuyormuşum gibi hissettim. Logan geri çekildi ama kendini korkuluğa tuttu. İleri doğru itti ve bir futbolcu gibi bana saldırdı.

Onu atlatmak gülünç derecede kolaydı.

Uzaklardan gelen siren sesleri kulaklarımı tırmaladı ve bir anlığına dikkatimi dağıttı, bu da Logan'a beni yere devirme şansı verdi.

Demek biraz dövüş biliyordu. İyi. Onu yok etmek daha eğlenceli olacaktı.

Sirenler gittikçe yükselirken biz ileri geri dans ediyorduk. Çeneme ve karnıma birkaç yumruk atarak, onu birkaç kez yakaladığını sanmasına izin verdim.

Sonra, ambulans ve Carlos neredeyse varmışken, Logan'a gülümsedim. "Onu bir daha asla göremeyeceksin. Ona asla dokunamayacaksın. Geceleri kaybettiğin şeyi rüyanda göreceksin ama beni iyi dinle..." Ona yaklaştım. Kavgayı bırakmış, yumruklarını yanlarında sıkışmış, bana bakıyordu. Boğazını tuttum ve sıktım. "Yüzünü bir daha görürsem, seni öldürürüm."

Onu öldüreceğim. Kanında yıkanacağım.

Bir kez olsun, Asher'ın tavsiyesi mantıklı geldi. Sıkmaya devam ettim ve Logan'ın yüzü morardı. Parmaklarım nefes almasını engelliyor olmasına rağmen, konuşmaya çalışarak nefes nefese kaldı.

"Onu bırakmalısın," dedi Maverick. "Birkaç saniye içinde buraya bir sürü insan gelecek."

Kavrayışımı sıkılaştırdım, Asher içimde kan için nefes nefeseydi. Yapabilirdim. Onun hayatını sonlandırabilir, bir daha kimseye zarar verme olasılığını ortadan kaldırabilirdim.

"Zayıf bir yaşlı adam olana kadar hapiste kalmasını sağlayacağız." Maverick elini kasılmış pazıma koydu. "Ama onu öldüremezsin."

Onun mantığı galip geldi ve ben, onun alfa etkisini kullanarak beni zorlamadan doğruyu söylediğini anladım.

Logan'ı bıraktım ve o yere düştü, bacakları altında çöktü. Nefes nefese, gözlerinde saf nefretle bana baktı.

Onun yanına çöktüm ve tekrar gülümsedim, ama bunun sadistçe, çarpık bir ifade olduğunu biliyordum. "Evrak işleriyle uğraşmak istemediğim için hayattasın."

Bunun üzerine onu bırakıp Charlotte'un yanına gittim, onu kollarımın arasına aldım ve az önce park etmiş olan ambulansa döndüm.

Onu, pek tanımadığım sağlık görevlilerine her şeyi açıklamasına izin verdim. Onlar yeni işe alınmışlardı. Zamanla birbirimizi tanıyacağımızdan şüphem yoktu, ama şimdilik gözüm sadece Charlotte'taydı.

Onu arkaya bindirdiler, bu sayede Carlos'un Logan'ı pek de nazik olmayan bir şekilde kelepçeleyip arabasının arkasına tıktırmasını rahatça izleyebildik. Arabayı dağdan aşağı takip ettik ve otoyola çıktığımızda onlar sağa, karakola doğru gittiler. Biz ise sola, hastaneye ve Charlotte'uma yardım etmeye gittik.

CHARLOTTE

Beni serbest bıraktıklarında, beyin sarsıntısı ve dinlenmem gerektiği konusunda uyarıda bulundular, Axel beni taşıdı. Arabam hala yan oteldeydi ve o beni kollarında tutarak oraya kadar yürüdü. "Yürüyebilirim," diye fısıldadım.

O güldü. "Biliyorum. Ama seni indiremiyorum. Kollarım açılmıyor."

İç geçirdim ve yüzümü boynuna gömdüm. Ağrım ve yorgundum, ama dünyada o an orada olmaktan daha çok istediğim bir yer yoktu. Anahtarlarım otel odasındaki çantamdaydı. Neyse ki, uykulu resepsiyonist beni hatırladı ve odaya girmemize izin verdi. Benim halimi görünce neredeyse izin vermeyecekti. "Yemek yemeye gittik ve bir araba kazası geçirdik," diye açıkladım.

Bu onu harekete geçirdi. Yüzü yumuşadı. "Ah, zavallı şey. Hastanede muayene oldun mu?"

Ben başımı salladım ve o ellerini birleştirdi. "Sana bir anahtar yapayım."

Birkaç dakika içinde, Axel'in kolları hala bana sıkıca sarılmış halde asansördeydik. Hiç nefes nefese kalmış gibi davranmıyordu. Sanırım bu, içindeki ejderhanın etkisiydi. Formdaydı, ama hiçbir erkek beni o kadar uzağa en azından biraz yorulmadan taşıyamazdı.

Hava sıcaktı. Çok, çok sıcaktı.

Otel odasına girdik ve odayı ne kadar dağınık bıraktığımızı hatırladım. "Beni indirin," dedim. "Bunu düzeltmek istiyorum."

Lamba yan yatmıştı, neyse ki kırılmamıştı. Köşede küçük bir masa ve sandalye vardı ve sandalyelerden biri ters dönmüştü. Onunla kavga ederken üzerine düşmüştüm.

"Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi ve beni nazikçe yatağa yatırdı. "Kıpırdama."

Axel odayı çabucak topladı. Televizyon duvara yaslanmıştı ama yere düşmemişti. Her nasılsa hiçbir şey kırılmamıştı, sadece dağınıktı. Şanslıydım.

Yatağın ucuna açık bırakmış olduğum valizim yere düşmüş ve içindekiler dökülmüştü. Axel giysilerimi katlayıp valizin içine düzgünce yerleştirdi, ama valizi yerde bıraktı.

İşini bitirdiğinde, kaybolmuş bir ifadeyle bana döndü. Şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Çok garip bir durumdaydık. "Buraya gel," diye fısıldadım.

Yatağın yanıma tırmandı ve ben de ona sarıldım. Göğsünün derinliklerinden bir mırıldanma geldi. "Seni seviyorum," dedi. Ben de onu sevdiğimi söylemek için ağzımı açtım, ama o konuşmaya devam etti. "Senin kim olduğunu seviyorum. Naziksin ve eğlencelisin. Ve uzun bir yudum aldıktan sonra dudaklarını yalarken çok sevimli ve seksi oluyorsun. Ne olursa olsun insanları en iyi şekilde görmek istiyorsun ve boş durmaya dayanamıyorsun. Çalışmak, yardım etmek ve iyi şeyler yapmak istiyorsun, aksi takdirde hemşire olmazdın. Annem çok işgüzar olmasına rağmen ona karşı naziksin." Buna güldüm. Annesi bir melekti.

"Seni seviyorum çünkü sen çok sevimli birisin, Charlotte. Bunu bir saniye bile unutma. Sen benim kalbimi çaldın. Seni iterek kırdığım şeyi düzeltmeyeceğimi düşündüğümde, kalbim milyonlarca parçaya bölündü. Senin arabayla uzaklaştığını duyduğum anda, korkunç bir hata yaptığımı anladım."

Sözleri ruhumu ve incinmiş duygularımı yatıştırdı, ama henüz bitirmemişti.

"Sen arabada baygınken aklımdan neler geçtiğini sana anlatamam." Beni kendine daha da yaklaştırdı. "Buna inanmak zorunda değilsin. Ama ben sana aşığım. Hiçbir şey bunu değiştiremez."

Birbirimize sarıldık, ikimiz de birkaç dakika boyunca konuşamayacak kadar üzgündük. "Seni seviyorum." Bunu tekrar söylemem gerekiyordu. Onun bunu duyması gerekiyordu. "Bunun çılgınca olduğunu biliyorum. Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyoruz ve Logan hala hayatımdan tamamen çıkmış değil."

"Artık çıkardı. Kaçırma girişiminden dolayı uzun süre hapis yatacak. O gitti, bebeğim. Sonsuza kadar." Durakladı ve iç geçirdi. "

bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Yakında soracağını biliyordum. Anlatmaktan korkuyordum ama onun bilmesi gerekiyordu. "Kapıyı çaldığında bakmadım bile." Göğsüne yaslanıp ağladım, kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. "Sen olduğunu düşündüm."

Axel beni sıkıca sarıldı. "Keşke sen olsaydın. Sana zaman tanımak, sana zaman vermek için kendime telkin ediyordum."

Eh, ben de bunu istemiştim. "Artık mesafe istemiyorum. Zamana ihtiyacım yok."

"İyi, çünkü seni asla bırakmayacağım. Benimle birlikte işe gitmek zorundasın. Hala birbirimize dokunarak tuvaleti kullanmanın bir yolunu buluruz. Aşkımız bizi bu durumdan kurtarır." O, nasıl birlikte kalabileceğimizi anlatmaya devam ederken, gözyaşları kahkahalara dönüştü. "O içeri girdikten sonra ne oldu?"

Odayı işaret ettim. "Kavga ettik. Bana çok sert vurmadı ama vurmakla tehdit etti. Durdurmak zorundaydım. Bana bir kez daha beyin sarsıntısı geçirteceğinden ya da geçen seferkinden daha kötüsünü yapacağından korkuyordum, özellikle de bunu kafasına takıp daha da sinirlenmek için zamanı olduğu için."

"Bu anlaşılabilir bir durum."

"Ondan sonra, Stefan'ın arkamızda olduğunu anlayana kadar bana bağırıp durdu. Onun çekildiğini gördüm. Orada olduğunu biliyordum." Kollarında hareket ederek, ona olabildiğince yaklaştım. "Geleceğini biliyordum."

"Seni nasıl bulduğunu ve neden bu kadar uzun süre beklediğini söyledi mi?" diye sordu Axel.

Bu, ona sorduğum birkaç sorudan biriydi. Neden bekledi? "Evet. Cep telefonu hesabımı hacklemiş ve GPS sinyali geldiğinde ona e-posta gönderecek şekilde ayarlamıştı. Ben ayrıldıktan sonra bir sinyal aldı. Sanırım Ava, yeni telefona aktarmak için rehberimi almak için açtığında sinyal geldi."

"Bunu düşünmemiştim. Benim işimde, muhtemelen düşünmem gerekirdi. Telefonu kapattığını söylediğinde, kalıcı olarak kapattığını varsaymıştım. Hastanede seni aramak için yeni numaranı nasıl buldu?"

"Şey, şifremi bulduğunu hiç bilmiyordum." İnternete girip tüm şifrelerimi değiştirmek zorunda kaldım. "Telefon numarası ise benim aptallığımdı," dedim. "Aklıma gelen tek şey, onu yazıp patronumun kapısına bırakmış olmam, böylece

Bunu o sabah yapmıştım. O da onu bulmuş ve hemen harekete geçmiş olmalı." Onun bana bu kadar yakın olduğunu bilmeden, hala tüylerim diken diken oluyor.

"Tek düşünebildiğim, birbirimize söylediğimiz son sözlerin, birbirimize söylediğimiz son sözler olmasını istemediğimdi." Logan'la yolculuk sırasında, aramızdaki tartışma defalarca zihnimde tekrarlandı. "Beni öldüreceğini sandım." Hatırladığım korku yüzünden kalbim dondu. "Sadece oraya daha çabuk varman için dua ettim."

"Seni neden dövdü?"

Ugh. Bu benim en iyi fikrim değildi. "Durdurulur durdurulmaz Stefan'ı öldüreceğini söyleyip duruyordu. Birkaç kez susmamı söyledi ama ben dinlemedim. Ona kenara çekmesini, beni indirip daha büyük bir belaya bulaşmadan ortadan kaybolmasını söyledim. O bana vurana kadar bunu tekrar tekrar söyledim. Bu beni sersemletti ve sonra Stefan arkadan bize çarptı. Ondan sonra, beni kollarında tutana kadar hiçbir şey hatırlamıyorum."

Yüzümü göğsüne gömdüm ve düşüncelerimi topladım. Gözlerine baktığımda, bana olan sevgisini gördüm. "Beni terk etmeni istemiyorum. Beni bırakma. Senin kaderindeki eşin olmak istiyorum. Senin kadının. İhtiyacın olan her şey. Eczanede ilk günümünden beri yanımdasın. İyileşip kendime geldiğimde ihtiyacım olan her şey oldun. Ben de senin için sonsuza kadar öyle olmak istiyorum."

Ağzı, saygıyla, yumuşakça benimkine dokundu. Dudaklarımın köşelerine, sonra yanaklarıma doğru ilerledi. Dudakları boynuma doğru inerken inledim. İlk seferden beri bu kadar samimi olmamıştık.

"Bir sorum var," dedim nefes nefese, elleri sırtımda yukarı doğru kayarken.

"Evet?" diye mırıldandı, boynumun kemiğine doğru. "Neden geri çekildin? Cinsel olarak?"

O oturup gözlerimin içine baktı. "Çünkü sana saygı duyuyorum. Seni bedeninin için değil, senin için istediğimi bilmeni istedim. Seks için değil."

Kahretsin. Sözleri mükemmel bir afrodisyak gibiydi. Aşkını ilan etmesi yetmemişse, bana saygı duyduğu için beklediğini söylemesi yetmişti. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Artık tatlılık yoktu.

Öpücüklerimiz, ellerimiz birbirimizin vücutlarını dolaştıkça giderek daha ateşli ve tutkulu hale geldi.

"Beni sahiplen," diye fısıldadım. "Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama bunu söylediğini duydum."

"Seni ısırırım demek. Bir anlık acı verir, ama sonra ısırik orgazmını artırır."

Kahretsin, her gün bir ısırik almayı severdim. "Yap şunu," diye emrettim.

O homurdandı, ama bu sefer öfkeyle değil. Şehvet, arzu ve aşk beni sardı. "Vay canına," diye fısıldadım. Kollarından biraz kurtulup, gömleğimin eteğini tutup başımdan çıkardım. Saatler önce otel yatağına yığılmadan önce sadece sütyenimi çıkarmıştım. Hala, sanki başka bir hayattaymışım gibi, işten gelen önlük üstünü ve altını giyiyordum. Axel, sanki hayatımı kurtaracaklarmış gibi göğüslerime atladı, meme uçlarımı ağzına alana kadar onları okşadı ve kaldırdı.

O emdiğinde iç geçirdim, arzu duygusu vücudumda yukarı aşağı, meme uçlarımdan klitorisime doğru yayıldı. Onun bunu yapmasına ya da içime girmesine ya da başka bir şeye ihtiyacım vardı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Pantolonumu çıkarmak gömleğimi çıkarmaktan biraz daha zordu, ama çabucak hallettim. O sabah tanga giymiştim. Sık sık giymiyordum, ama şimdi giydiğime memnun oldum.

Axel, siyah dantelli tangam dışında çıplak olduğumu görünce inledi. "Sen muhteşemsin."

Gülerek yanına uzandım, ellerimi karnımdan göğüslerime doğru gezdirdim. "Soyun, koca adam."

Yatağın yanında durdu ve üniforma gömleğinin düğmelerini açtı.

Vardığımızda beni yatağa yatırır yatırmaz kemerini çıkarmıştı.

Belirgin kasları ve göğsündeki tüyler yavaşça ortaya çıkarken, benim arzumu daha da artırdı. Her santimetresi beni heyecanlandırıyordu, gözleri ise tüm bu süre boyunca vücuduma kilitlenmişti.

Onun penisi görünür hale geldiğinde iç geçirdim. Hatırladığım kadar güzeldi. Çok büyük değildi, ama iç kaslarımı sıkılamı sağlayacak kadar büyüktü, iç duvarlarımı okşamasını, benden nadir bir vajinal orgazm koparmasını sabırsızlıkla bekliyordum.

Yatağına oturdum ve kenarına kaydırdım. Onu elimle tutup, zaten sertleşmiş olan penisini okşadım, tabana ulaştıkça sıkılaştırdım.

O homurdandı ve kalçalarını öne doğru eğdi, ben okşarken geri çekildi. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değildim.

Gözlerini kapattığını görünce öne eğildim ve ucunu dudaklarımın arasına aldım, onu emerek dilimi başının etrafında döndürdüm.

Nefesini tuttu ve parmakları saçlarıma uçtu, saçlarımla arasına gömüldü ve sıkıca tuttu. "Charlotte," diye inledi, neredeyse yalvarırcasına.

Onun penisini keşfederken, bir tarafını yukarıdan aşağıya, diğer tarafını aşağıdan yukarıya yalayıp emdim ve vücuduna alıştım. Diğer elimle testislerini nazikçe masaj yaparken, ağırlıklarını hissettim. Daha sık seks yaptığımızda, ya da en azından bunu konuşacak zamanımız olduğunda, testislerinin arkasındaki noktaya, hatta daha da ötesine cesaret ederdim.

Elimi ve dudaklarımı kullanarak onu emip okşadım, hareketlerime ve inlemelerime bir ritim buldum, ta ki saçımı daha sıkı tutana kadar. O anda, onu daha fazla zorlayamayacağımı anladım, yoksa ben hazır olmadan orgazm olabilirdi.

Geriye yaslanarak göğsümü dışarı çıkardım ve meme uçlarımı onun penisine sürttüm. "Kahretsin, Charlotte," diye fısıldadı. "Bu çok seksi."

Gülerek yatakta yukarı kayarak ona yanıma gelmesi için bolca yer açtım. "Dön," diye fısıldadı. "Geçen sefer boşaldığını gördüm, bu sefer kollarımda boşalırken seni kucaklamak istiyorum."

Sağ tarafıma dönmeme yardım etti, sonra bana sarıldı. Arkama geçip o şekilde sevişeceğini sandım, ama beni şaşırttı.

Axel uzanıp elini bacaklarımla arasına soktu. Ona yer açmak için sol bacağımı kaldırdım. Açısı nedeniyle çok derine giremiyordu, ama parmağını klitorisime bastırıp hafifçe ileri geri hareket ettirdi.

İnledim, başımı omzuna yaslayıp parmağıyla beni tahrik ederken yavaşça nefes nefese kaldım. "Axel, lütfen."

"Oh, daha fazlasını mı istiyorsun?" diye sordu. "Böyle mi?"

Basıncı artırdı, bir taraftan diğer tarafa her hareket ettiğinde parmağının altından çıkıntı kayıyordu. Kayarken, içimi yoğun bir zevk dalgası kapladı.

Elini bir an için çekip belimin alt kısmına bastırdı. Sırtımı kavisledim ve penis başının girişime bastırıldığını hissettim.

Kıçımı dışarı çıkardığımda, içeri kaydı, doldurup gerdi. O kadar ıslaktım ki, kayganlaştırıcıya veya yardıma ihtiyacımız yoktu. Birkaç küçük vuruşla tamamen içeri girdi, sanki birbirimizi sevmek için yaratılmışız gibi beni tekrar doldurdu.

İçeri girdikten sonra, elini tekrar uzattı ve vücudumun içine girip çıkarken parmağı klitoral orgazm oluşturdu. Gittikçe daha hızlı hareket etti, kalçaları başının çıkıntıları G noktamı yakalayıp vajinal orgazm oluştururken, parmağı hassas düğmemi bastırıp orada başka bir orgazm oluşturdu.

"Seninle birlikte boşalmak istiyorum," diye fısıldadı. "Özellikle de seni sahiplendiğim için. Yaklaştığında bana haber ver."

Onun çifte saldırısıyla uzun sürmedi. Daha hızlı ve daha sert hareket etti, ter vücudumuzu kayganlaştırırken birbirimize yapıştık. "Neredeyse geldim," diye nefes nefese söyledim. Duvarların ne kadar ses geçirmez olduğunu bilmediğim için çığlıklarımı bastırmaya çalışıyordum. Fazla başarılı olamadım.

Sağ eliyle kalçamı kavradı, sol eliyle klitorisimi sertçe bastırdı, tüm gücüyle içime girdi ve sonra... Oh, vay canına. Isırdı.

Axel'in dişleri omzuma battı ve acı sadece birkaç saniye sürdü. Ardından tüm orgazmların anası geldi. Vücudum boynumdan ayak parmaklarıma kadar gerildi, ağzımdan düşük bir çığlık çıktı.

Vücudumda tüylerim diken diken oldu, vajinal duvarlarım kendi kendine defalarca kasılmaya ve gevşemeye başladı. Dişlerini omzumdan çektiğinde orgazm azalmaya başladı, ama titreşimler bir dakika boyunca içimde devam etti. İçimden çıktığında, damlayan sıvı onun ya da benim olabilirdi.

Prezervatif kullanmayı hiç düşünmemiştik. Benim için hiç önemi yoktu. Doğum kontrol hapı kullanıyordum ve Ava telefonda bana ejderhaların insanlara cinsel yolla bulaşan hastalıkları bulaştıramayacağını söylemişti. Enfeksiyon konusunda hiç endişem yoktu.

Orgazmım o kadar yoğun ki boşaldım. Squirting'den farklı olan kadın boşalması hakkında okumuştum ve eski erkek arkadaşlarımdan yardımıyla bunu başarmaya çalıştım.

eski erkek arkadaşlarımla bana bunu başarmamda yardımcı olmalarını sağlamaya çalıştım. Oyuncaklar ve videolar denedim.

Bu ilk kez başıma geliyordu.

Sakinleşip gevşediğimde, orgazmın hormonları vücudumu kapladığında, bundan daha fazlası olduğunu fark ettim.

Axel'i hissettim. Zihnimin derinliklerinde onun farkındaydım. Onun zihnini okuyabiliyormuşum gibi değil, ama dünyanın herhangi bir yerinde onu bulabileceğime oldukça emindim. Ve belki de onun coşkusunu biraz hissetmişim? Bu his sadece bana ait değildi.

"Kingston klanına hoş geldin dostum," diye fısıldadı Axel. "Artık benimsin. Ve ben de seninim. Sonsuza kadar."

Başımı tekrar omzuna yasladım, böylece yanağını benim yanağıma dayayabilsin. Sözleri kafama dank etti. "Bekle," dedim. "Sonsuza kadar mı?"

O güldü. "Kelimenin tam anlamıyla değil. En fazla birkaç yüz yıl yaşayacağız."

Oturarak, ona dönene kadar yerimi değiştirdim. Bunun için yüzünü görmem gerekiyordu.

"Ciddi misin? Birkaç yüz yıl mı?" O başını salladı.

Yastığa yığıldım, ellerim Axel'in göğsündeydi. "Harika."

O kıkırdadı ve çekti beni yaklaştırdı.

"Muhtemelen bunu daha önce söylemeliydim."

"Muhtemelen."

AXEL

"Charlotte'un boğazından dilini çek de gidelim." Maverick gömleğimin arkasını çekti. O, Stefan, Carlos ve ben erkekler gecesi için buluşmuştuk. Ben sürekli erteliyordum ve Maverick, bu gece gitmezsem beni evden sürükleyerek çıkaracağını söylemişti.

Onu iki buçuk ay önce sahiplendiğimden beri Charlotte'ta dışarıda geçirdiğim zamandan daha fazla zaman geçirmiştım. Ava'nın SUV'sine doğru yürürken birlikte geçirdiğimiz tüm zamanları düşündüm. Jury ve Maddox, ikisi de yirmi bir yaşın altında olduğu için, bu gece bizim şoförlerimizdi. Herkesi alacaktık, sonra işimiz bittiğinde bizi almaya gelecekler ve herkesi eve götüreceklerdi.

Onların günü de gelecekti ve o zaman biz onların şoförlüğünü yapıp onları güvende tutacaktık.

Çocukları almaya giderken Charlotte'un ve benim yeni evimizin inşaatından bahsettik.

"Ona henüz söylemedin mi?" diye sordu Maverick.

"Henüz değil. Çerçeve hazır. Tasarımı ben seçtim, ama dekorasyonlar seçilmeden önce ona söyleyeceğim, böylece tam olarak istediği gibi yapabilir."

Carlos ve Stefan iyi bir ruh hali içinde görünüyorlardı, ancak SUV ile bara yaklaştıkça Stefan'ın sessiz kaldığını fark ettim.

Hepimiz ilk biralarımızı içene kadar bu konuyu zorlamadım. "Söyle hadi," dedim. Stefan, benim ona söylediğimi anlayana kadar odanın içindeki herkese baktı.

Birayla boğuldu. "Ben mi?"

"Evet, sen. Neden bu kadar sessizsin?"

Maverick başını salladı. "Evet, neredeyse üzgün gibisin."

Stefan içini çekip içkisini içti, bizi görmezden geldi. "Ben iyiyim," dedi sinirli bir şekilde.

"Hadi ama dostum." Carlos garsonu çağırdı. "Bir tur daha benim hesabımdan," dedi. Bira geldiğinde, bir tanesini Stefan'ın önüne koydu. "Seni rahatsız eden ne?"

Stefan sandalyesinde yerini düzeltirken masa sallandı. "Her şeyi mahvettim."

Artık bir yerlere varıyorduk. "Nasıl batırdın?" diye sordum.

"Kızlar gecesine davetsiz olarak katıldığımız zamanı hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

Hepimiz başımızı salladık. "Harley. Onunla daha önce tanışmıştım ama sadece şüpheleniyordum. Zaman geçtikçe ve onu gördükçe, onun kaderimdeki eş olduğundan daha da emin oluyorum."

Oh, kahretsin. "Bu, öylece görmezden gelebileceğin bir şey değil."

Başını eğdi. "Biliyorum. Ama ben eş bulacak durumda değilim. Büyükannesinin hasta olduğunu biliyorum, o çok iyi bir kız. Saf. Tatlı." İnledi ve başını masaya düşürdü. "O mükemmel. Ben onu mahveder ve aşağı çekerim. Kendi evim bile yok."

"Bu çekime nasıl direnebiliyorsun?" diye sordu Maverick. "O olay üç ay önceydi."

"Bu bir işkence oldu. Uzak durmam gerek... ondan..." Sesi kesildi ve beni geçip kapıya doğru baktı.

Yeni gelenlerin kokusunu aldım. Stefan'ın yüzündeki ifadeye bakarak, kim olduklarını tam olarak anladım.

"Selam millet!" Harley'nin neşeli sesi kulaklarıma çarptı ve Stefan adına yüzümü buruşturdum. "Bu Victor."

Carlos, Maverick ve ben, Harley'nin kolunu omzuna atmış olan adama isteksizce merhaba dedik. Stefan birasına bakıyordu.

Harley ona şaşkın bir bakış attı ama el salladı ve odanın arkasındaki boş bir masaya doğru yürüdü.

Stefan, yanımdan geçtikten sonra onları en özlem dolu bakışla izledi. "Stef, dostum, kaderindeki eş bir lütuftur. Bu uzun sürmez. O da sana karşı bir çekim hissedecek, ama senin ona karşı hissettiğin kadar güçlü olmayacak."

Bir aya tekrar baktı, sonra bir dikişte içti. "Bir tane daha lazım. Zaten en iyisi bu." Oh oh. Yine başlıyoruz.

Black Claw Dragons serisinin 3. kitabı Her Dragon Lover için hazır olun!

Yakında satışta!

HER DRAGON LOVER

Black Claw Dragons serisinin 3. kitabı Her Dragon Lover için hazır olun!

Yakında satışta!

ÜCRETSİZ BONUS BÖLÜMLER!

Black Claw Dragons serisinin ücretsiz bonus bölümlerini e-postanıza gönderilmesini **istiyorsanız, [buraya tıklayın!](#)**

YAZAR SAYFAMA KATILIN!

Roxie Ray'in haber bültenine katılarak yeni içeriklere ve bonus içeriklere

erişin →

<http://specialfictionbooks.com/roxie-ray-author-central-signup/>

ONUN EYDERHA KORUYUCUSU

SİYAH PENÇELİ EJDERHALAR: 2. KİTAP

Roxie Ray

© 2020

Yasal Uyarı

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, kısa alıntılar ve eleştirel incelemelerde yer alan alıntılar hariç olmak üzere, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve diğer ticari olmayan kullanımlar hariç olmak üzere, yayıncının önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar, okuyucunun zevkine sunulmak üzere tamamen kurgusal olup, gerçek kişiler, yerler, olaylar, yaşayan veya ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitap, YALNIZCA YETİŞKİNLER (+18) için tasarlanmış müstehcen içerik barındırmaktadır.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[Önsöz](#)

[1. Axel](#)

[2. Charlotte](#)

[3. Axel](#)

[4. Charlotte](#)

[5. Axel](#)

[6. Charlotte](#)

[7. Axel](#)

[8. Charlotte](#)

[9. Axel](#)

[10. Charlotte](#)

[11. Axel](#)

[12. Charlotte](#)

[13. Axel](#)

[14. Charlotte](#)

[15. Axel](#)

[16. Charlotte](#)

[17. Axel](#)

[18. Charlotte](#)

[19. Axel](#)

[20. Charlotte](#)

[21. Axel](#)

[22. Charlotte](#)

[23. Axel](#)

[Ejderha Sevgilisi](#)

[Ücretsiz Bonus](#)

[Bölümler! Yazar](#)

[sayfama katılın!](#)

[Ejderha Koruyucusu](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM